

Tato kopie je určena výhradně pro recenzní účely.

Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona.

TA DRUHÁ

ta druhá

MARTA ROJALSOVÁ

BRNO 2018

Translated from Catalan by Olga Čtvrtníčková

and David Utrera Domínguez

Copyright © Marta Rojals, 2014

Published by arrangement with RBA Libros S.A., Spain

Translation © Olga Čtvrtníčková, David Utrera Domínguez, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

Překlad této knihy podpořil Institut Ramon Llull

This book was translated with the help of a grant

from the Institut Ramon Llull

LLL institut
ramon llull

Katalánský jazyk a kultura

ISBN 978-80-7577-148-3

Každý večer se v oknech, na balkonech a na terasách jednoho města rozsvítí tisíce obrazovky. Modré obdélníky ve žlutých obdélnících, bílé obdélníky v černých obdélnících. Na tři sta tisíc tajemství kolujících rychlostí milionů bitů za sekundu, kabelem, optickým vláknem nebo přes wifi ihned odpovídají příslušná protitajemství. Před okem webkamery se odhaluje rameno, zářící řádek chatu zrychluje tep i počet úhozů. Utajený vzkaz pod peřinou, zatímco někdo jiný v koupelně splachuje. Důvěrné údaje, nicotné jako lidé sami, avšak s ničivým potenciálem, se kterým by si neporadila ani záchranka. Pro toho, kdo tajemství vysílá, i pro toho, kdo je přijímá, je předejít zkáze naprosto zásadní. Je to jako zabránit výbuchu na palubě plně obsazeného letícího airbusu A380. Každé tajemství musí mít svoje protitajemství, které je neutralizuje. Jinak dojde k výbuchu, na řadu přijdou oběti a bolest. Musí tady být nějaká záhada, která tuhle rovnováhu udržuje, protože prudké uvolnění tak ohromného množství nahromaděné energie by mohlo zničit celý svět.

Nazítrí ráno se všude na Zemi, kam dosáhnou sluneční paprsky, rozsvítí jiné obrazovky. Lidé se probouzejí, vedou děti do školy, studují, jdou do práce. Do měst přijíždějí auta a vlaky a zase z nich odjíždějí. Letadla létají z jednoho konce planety na druhý a na mapách vyšívají paraboly. Všechna tato energie se kompenzuje opačnou energií, jež udržuje svět v rovnováze. Která část této energie směřuje ven a která dovnitř? Teorie říká, že ve vesmíru je látka, kterou bychom mohli označit za „ověřitelnou“, a pak taky temná hmota, což je ono prázdno, ono nic. Povaha této temné hmoty je zřejmě příčinou toho, že vesmír, jak ho známe my, se poklidně rozpíná

a nezničí sám sebe. Všechno lidské konání je od rána do večera poháněno jasnou energií, ale také energií temnou, skrytou. Když jedna vyvažuje druhou, je nastolena rovnováha.

ÚNOR

„Natural devadesát pět za padesát na trojce.“

Anna zadává PIN do platebního terminálu, který jí podal prodavač. Nel jí řekl, ať vezme za padesát, protože v pondělí jdou vždycky benzinky s cenami dolů, aby srovnaly statistiky v porovnání se zbytkem Evropy. Anna to tak nebere: klidně by tam jela vlakem, ale Nelovi by to připadalo nevhodné.

„Zajdem si na něco menšího?“

„Nevydržíš domů?“

Annin hluboký hlas se v tichu zdá ještě hlubší. Nel si promne liščí plnovous.

„Jak dlouho už jsi nic nejedla?“

Anna neví. Ale zato si přesně pamatuje, že naposledy po nich v této kavárně chtěli třináct eur a padesát centů za dvě vody a dvě rozměklé bagety. Taky si pamatuje, že tehdy si s tou částkou nelámali hlavu. Byl to jenom bezvýznamný detail v moři drobných výdajů: kávičky, zmrzlinky, pití, dálnice, parkování. Drobných a ještě drobnějších, které ji ani nenapadlo vykompenzovat dépéháčkem z barevných tonerů do tiskárny, offsetového papíru a počítačového materiálu. Dneska si účet za benzin schovává do peněženky, ale do auta nenastupuje.

„Teď budu řídit já.“

Nel si nadzvedne sluneční brýle a paží se opře o volant. Narezlé vlasy mu zazáří v paprscích zapadajícího slunce. Potemnělý Annin pohled prochází skly jejích brýlí, stejně jako modrými zorníčkami řidiče.

„Jsem v pohodě, sakra, proč sis vzal do hlavy, že na tom musím být bůhvíjak špatně?“

„Vždyť jsi skoro ani nespala.“

„Vystup, no tak.“

Kabelku hodí na zadní sedadlo, neposlušné lokny si rychle sváže do culíku a sedne si na místo řidiče. Už nechce vidět ani žádné další nedočkávané turisty, ani zazimované plážové bary, ani svázané bílé tyčky, ani kempy s ošuntělými bungalovy a zrezivělými karavany. Všechny kruhové objezdy by už nejraději měla za sebou, už by se chtěla napojit na dálnici, zařadit se do levého pruhu a sčítat všechna čísla na espézetkách aut, která předjede až do výjezdu z městského okruhu. V kabelce jí sotva slyšitelně zapípá mobil. Nel se otočí.

„Mám se podívat?“

„Ne! Ne.“

Ozývají se syntetické zvuky samby. Nel přečte z displeje:

„Cati.“

„Neber to.“

„Promiň, jo, ale to je můj mobil.“

Nel potřebuje po tolika hodinách nějakou komunikaci. Ráno dělal Anně tajemníka pro tchány, Lauru, Joana, Mei a Raquel. Pohřeb v pondělí je jako stvořený pro výmluvy.

„Ahoj, Cati, čau... Ne, ne, řídí, už jedem zpátky. Jó, jasně, ona to ví... Dobrý, jo, jo, trochu unavená, ale jinak dobrý, v klidu. Ne, moc lidí ne, ale v po... Že moc li... Kde seš, přerušuje se to... Tak jo... To je dobrý... Jo, jasně, vyřídím... Přerušuje se to... Tak jo, čau, dobrý, čau...‘ Přerušilo se to.“

„Nezmínila se o nějaké schůzi?“

„Samozřejmě že se o žádný schůzi nezmínila. Říkala, aby sis vzala volno, jak dlouho budeš potřebovat.“

Kdyby nebylo tak pozdě, Anna by si doma sedla k počítači a dělala by ještě něco do práce. Ale Nel jí to nedovolí.

Připraví jí večeri a v koupelně jí zapne radiátor hodinu předtím, než půjde spát. Anna bude protestovat, protože už není taková zima, vždyť on v létě pouští klimatizaci jenom na nejnižší stupeň. A Nel jí znovu slíbí, že letos v létě ji bude zapínat na maximální výkon.

První měsíc utekl strašně rychle. Teď Anna sedí u počítače a před Googlem si upravuje brýle, dřív než se Nel vrátí ze schůze firemního výboru. Propouštění je na všech titulních stránkách zpráva číslo jedna, dokonce i v samotném deníku: na ulici zůstalo třicet procent jeho zaměstnanců. Únava vyvolaná neustálými domněnkami vyprchala: kvůli externalizaci obchodního oddělení přišel Nel o práci. Křivka v jeho grafu dosáhla vrcholu. Anna si jemně natáčela na prst pramínek vlasů za uchem.

Když se ukázalo, jak to všechno je, dostavila se zvláštní úleva: konečně věděla, na čem jsou, co se stalo a jak to všechno skončilo. Vlastně si to nacvičovali už několik měsíců, od té doby, co jim kolem uší prosvištěly jako kulka drby jednoho bývalého zaměstnance z personálního. Celou tu dobu je Nelův strach doprovázel u stolu, v ložnici, ctili ho s posvátnou úctou. Vytahovaly se dva talíře, práskaly dvoje dveře, na obou koncích bytu se zapínaly počítače. Ten její v malém pokojíku u chodby a ten jeho na sedačce, v pracovně, v kuchyni, v obýváku, kde se jeho majitel utápěl v nutkavém sledování seriálů v původním znění. Anna hledala klid za zdí, za zavřenými dveřmi, za špunty do uší, aby se jí v noci nezdálo o odpočítávání, o hničících vnitřnostech, o mrtvolách v pytlích hozených do moře.

Když si Anna tu zprávu zběžně přečetla, zůstala jako opařená, prsty jí ztuhly na klávesnici. Už neviděla komentáře čtenářů, demagogická velká písmena, pravopisné

chyby, nesprávně umístěné čárky. V hlavě jí tancovala poloprůhledná grafika: modrá čára byla Nelova a žlutá její. Interval modré dosahoval rozpětí čtyřiceti let a žluté třiceti osmi. Křivky obou barev měly podobný průběh: první akademický úspěch — univerzita, prvotní křivolaké cestičky konečně vedoucí k pracovní stabilitě a najednou strmý ekonomický růst, jehož každý z nich ve svém oboru docílil: Nel ve vyhlášeném celostátním deníku, jak sám pojmenoval svoje pole působnosti, a Anna v Catině grafickém studiu, jak si sama nazvala svou doménu.

Anna si v mysli promítla posledních pět let. V nejvýše položeném bodě se modrá a žlutá linka spojovaly v rajskou zelenou: to byl ten „vrchol“. Cestovali tehdy do Spojených států, Finska, Japonska. Byl podzim, a tak si znovu střihli New York. Když se jim v poledne nechtělo domů, zašli si na menu. O víkendu se nechali inspirovat doporučeními z příručky *Time Out*. Jednou v zimě jí Nel koupil auto, sto šedesát koní. V létě si pronajali apartmán na Menorce. Pak tam jeli zase. A další léto se všechno opakovalo. V páru má opakování dvě možná vyústění: rozchod, nebo pořízení potomka. Já chci takovou malou holčičku, krásnou jako ty. Nele, takové věci prostě musí přijít spontánně, samy od sebe. Dovol, abych se zasmál: jak chceš mít dítě spontánně, když i objednání pizzy plánuješ měsíc dopředu. Anna to vzdala, neměla na vybranou: no tak dobře, snad příští rok.

Ale ten vrchol se najednou začal zachvívat. Bylo to jen sotva slyšitelné cvaknutí v prostoru a čase. V tu chvíli si toho ani nevšimli. Kdy to bylo, co se Anna jednou u oběda zmínila o tom, že jeden klient smlouval o ceně? Byla to neviditelná maličkost, ani Nel už si na to určitě nepamatuje. Pro něj byl ekonomický hazard jeho partnerky

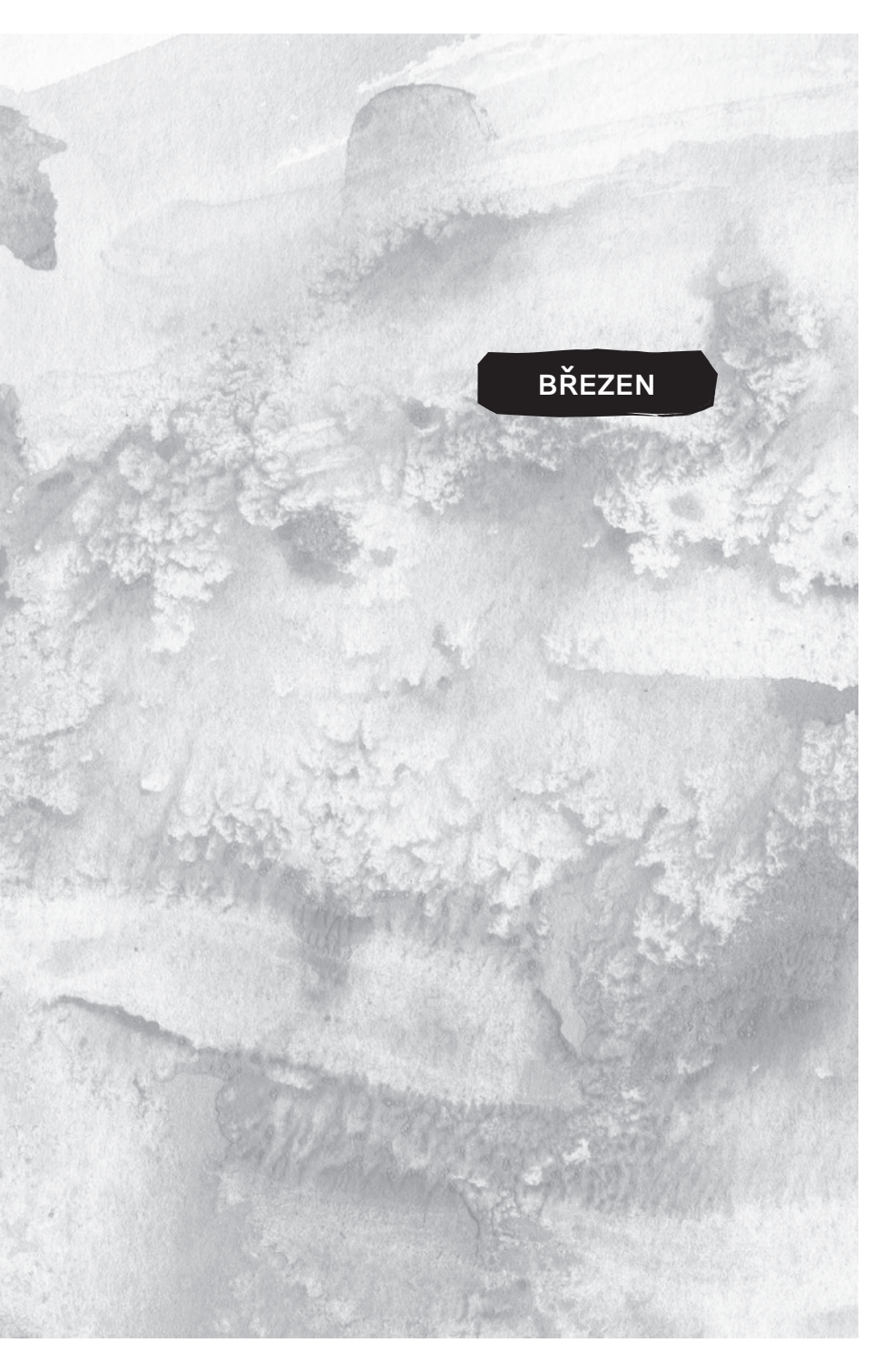
pravidelnou záhadou, stejně jako menstruace: kvartální DPH, zálohy na daň, daňové přiznání. Nel si všiml pobouření mezi zaměstnanci až ve chvíli, kdy jim v novinách začali sahat na plat. Onoho osudného patnáctého března se Nel a jeho kolegové shromáždili na náměstí Catalunya s klidným vědomím: mnohým už snížili plat na tisíc eur, obecně známá potíž jejich generace. Nikoho z nich by ani ve snu nenapadlo, že se jednou ocitnou v situaci, kdy jim někdo hodí doprostřed náměstí pracovní smlouvu na tisíc eur a oni se o ni poperou jako hladoví lvi o kus masa.

Během těch prvních dní, co byl Nel doma, udělali několik unáhlených rozhodnutí. Nel navrhl, že si přestane platit zdravotní připojištění, a Anna zase přišla s tím, že prodá svoje auto. To béemvéčko je dárek ode mě, Ani, tak aspoň trochu předstírej, že tě to mrzí. Nel označuje BMW jménem, jako by to bylo dítě. Přestože je to auto napsané na Annu, ona jezdí všude na kole, auto si bere jenom na pláž. A co kdybychom ho nechali stát na ulici? Nel to jen mlčky odkýval. Dohodli se, že si oba zruší zdravotní připojištění. Do budoucna si tak Anna může jen nechat zdát o nadstandardním poporodním servisu v jednolůžkovém pokoji na nějaké soukromé klinice. Říkala si, že v nejhorším případě vždycky může jít uklízet, jako její máti, možná to má v genech. Myslela to vážně, jako všechno, nad čím přemýšlí a co zvažuje, když hledá plán B, když se snaží vzchopit a jít dál.

A tak si Anna nastaví svoje GPS. Je nejvyšší čas mít děti: najde cestu. Raději je nemít: přenastaví trasu. Vzchopit se a jít dál, najít rovnováhu. A jelikož Nel je taky součástí balíčku, zdarma najde cestu i jemu: Cati má kontakty, Cati má spoustu klientů z nakladatelství,

její bývalý se zná s lidmi z ministerstva. Ale Nelova samolibost vnímá pomocnou ruku jako morální políček. Netlač na mě, jasný? Chci dělat věci, jak se má. A navíc: možná právě teď je ta doba, kdy bych se mohl pustit do toho nakladatelství. Kdybysme do toho šli s Joanem spolu, on je dobřej na tu obchodní stránku a já bych se mohl po odpoledních věnovat svému románu. Ale druhý den už je to zase drama: Achjo, nevím, co mám dělat, každej, na koho bych se mohl obrátit, je na tom stejně jako já, nebo ještě hůř. Anna mu jen mechanicky připomene: A co to nakladatelství? Ale Nel vidí všechno černě. Na to, aby člověk mohl do něčeho takovýho jít, potřebuje sponzory, počáteční investici, úvěr, a to všechno zrovna teď... A tak to Anna zkusí znovu: A co kdybys řekl strýcovi, jestli by nám nesnížil nájem? Ale v tomhle má Nel jasno. Včera, dnes, zítra a jednou provždy: Ne.

BŘEZEN

Kuchyňská linka vypadá příšerně. Anna rozloží fakturu na stůl se snídaní.

„To jsou ale parchanti, dělá to skoro o třicet procent víc než loni, a přitom jsme neměli žádné zvláštní výdaje.“

„Musíme o tom mluvit zrovna teď?“

Anna na Nela pohlédne nad obroučkami brýlí a Nel začne znovu míchat vajíčka. Když Anna potřebuje čísla, bude mít čísla.

„Co jsou všechna tahle čísla? Pět desetin čeho?“

„No tak pokud to nevíš ty...“

„Zatracená kryptofaktura, fakt.“

„A za tohle těm bejvalejm politikům, co jsou teď poradci ve vládě, platěj majlant. *Jen to podejte hezky zamo- taně, ať se v tom ani prase nevyzná.*“

Anna se na něj zašklebí a Nel řekne jen tak nazdařbůh:

„Nevykládal náhodou Joan o někom, kdo říkal, že si zastavil elektroměr?“

„Jo, každý ví o někom, kdo zná někoho, kdo...“

Groteska dorazila ke střední třídě, která ještě neví, že už žádnou střední třídou není.

Nel šel kupříkladu dolů k Pákistánci, aby pořídil pár ingrediencí na vaření podle receptu z jedné aplikace, kterou si stáhl do mobilu. A vůbec ho nenapadlo, že na trhu ve městě by je mohl sehnat za polovic.

Anna se dívá na nepořádek na kuchyňské lince.

„Už nebudeš?“

„No, už jsem si říkal... Vydrželas to přesně tři minuty.“

Jedno ulepené kolečko zmizí po přetření hadříkem, Anna už se zaměřuje na sklenici s medem.

„Ten v tom musí povinně být?“

„Sakra, Ani, ale pak to schlamstneš, co?“

„Říkala jsem ti, že mi stačí obyčejná omeleta.“

„Jo, jasně, a ty budeš o chlebu a vodě.“

Anna neví, co říct, a tak se znovu uchýlí k tištěné realitě.

„Musíme dávat každý o dvacet šest eur víc. A třicet šest centů.“

„Hmmm, hele, hele, ochutnej to.“

Hospodaření v jejich domácnosti se řídí stejnými pravidly jako v klasickém studentském bytě. Je to jedna z mnoha podmínek, kterou si Anna na Nelovi vymohla, i přes jeho námitky, ačkoli ani jeden se společným studentským bydlením neměli zkušenost. Anna tak na nejvýš zkusila sepsat školní esej na posteli v jednom pidibytečku, který si Nel pronajal společně s Brucem na ulici Mallorca, hned vedle redakce novin. Ale když Nel ještě studoval, rodiče mu zařídili ubytování na ultrakatolických kolejích v bohaté čtvrti a odmítli strýcovu nabídku velkého pokoje v jeho bytě, jen pár kroků od oné bašty ctnosti. Strýc bydlel sám, dobře zabezpečený, ale rodiče nechtěli, aby to vypadalo, že jsou na někom závislí. A nesnesli pomyšlení, že by museli být někomu za něco vděční. Anebo to tak udělali prostě proto, že se té jejich maloměstské cukrářské rodině zdály ty nehorázné výdaje nutné už jen kvůli tomu, aby tak ztížili schůzky s tou upjatou holkou „od těch z Barcelony“, kterou si vzal mladej do hlavy. Máš nejkrásnější úsměv, co jsem kdy viděl. No tak jestli si už od začátku budeme lhát, Nele, tak... Proč seš tak protivná? A proč ty jsi prosím tě takový trouba?

„Ti z Barcelony“, jak už to tak bývá, nebyli z Barcelony. Annin otec se narodil ve stejném městě jako Nel, ale odjel do Costery, středně velkého městečka vzdáleného pětatřicet minut vlakem od hlavního města, a stal se

z něj pěstitel jahod. Tam se už v poměrně pokročilém věku oženil s jednou uzavřenou dívkou, která pracovala v kempu za městem. Annina matka měla Annu ve svých devětatřiceti, držela se rodinné tradice porodů ve vyšším věku. Malá babičku a dědu nepoznala, sourozenců se — pokud byli nějakí vůbec v plánu — nedočkala. Matčín příspěvek do rodinného rozpočtu pocházel během roku z úklidu víkendového domu jedné dobře situované barcelonské rodiny a v létě si ještě přivydělávala v bufetu v kempu.

Když Anna končila gymnázium, pěstiteli jahod vypořádala službu záda a nikdo mu nemohl zaručit, že se vydrží ohýbat až do důchodu. A tak majitelé domu, kde Annina matka uklízela, rozhodli sít a sehnali mu práci vrátného na tehdejší Fakultě fyziky a chemie v Barceloně. Po večerech, když už měl vrátný noviny v klidu přečtené, nasedl na moped a odjel kouřit na hráz za rybáři s prutem. Ryby se nikdy chytat nenaučil, ale občas se vracel s kbelíkem plným vody, v němž prosvítaly tmavé stíny, na které se Anna nechtěla dívat. V nové práci měl otec v létě volno, zrovna v době, kdy měla matka v kempu nejvíc napilno. Anna odjížděla s tátou na venkov k příbuzným, a právě tam se poznali se synem cukrářů.

Anna se rozhodla, že bude studovat na univerzitě, kde pracoval otec. Bylo to pohodlné. Vybrala si fyziku, ale stejně tak si mohla vybrat chemii. Svět jí připadal tak nepochopitelný, že se zdálo nepodstatné, jestli ho bude studovat z jedné, nebo z druhé strany. Jelikož otec byl na fakultě zaměstnaný, nemusela mít nejlepší známky, protože školné měla stejně zadarmo, stejně jako děti akademiků a profesorů. Ale hlavní bylo, že do školy a ze školy mohla jezdit s tátou autem a mohla si tak ušetřit tu

stádnost městské hromadné dopravy. Kapitola o proxemice je v Annině příručce podtržená zvýrazňovačem — intimní vzdálenost: 60 cm, osobní: 120 cm, společenská: 360 cm. Kéž by všechna pravidla chování byla tak jednoznačná — zdvořilostní úsměv: 2 sekundy, smích vyvolaný vtipem: 15 sekund, falešný smích: ukázat zuby včetně stoliček. Ale v tátově Renaultu 9 jí všechny vzdálenosti připadaly v pořádku a v sedm ráno na rychlostní silnici N-II usínala, modrou složku s logem Barcelonské univerzity na kolenou, a do toho hlas Antoniho Bassase, zanikající v hluku motoru.

Fakulta, kde studovala Anna, a Nelova fakulta byly od sebe vzdáleny dvě stě metrů, takže všechno to, čemu jejich nastávající tcháni chtěli zabránit, se odehrávalo na školním záchodku, ve skladu knih, v technické místnosti. Drobná Anna se hbitě vyšplhala na Nelovo ragbyové tělo. Chci být navždycky s tebou, Ančo. Jestli mi ještě jednou řekneš Ančo, tak se pozvracím. Tak já ti budu říkat Ani, protože holka jako ty nemůže mít obyčejný jméno. Nel by pro Annu udělal cokoli. Anna ho ignorovala a přicházela k němu podle toho, jak se jí to hodilo. Po nekonečných odchodech a příchodech je osud k sobě spíše přimkl, než aby je od sebe oddálil, a dělal to tak pokaždé, kdy to bylo nutné, přinejmenším nastávajících dvacet let.

Společné soužití uspokojí tělesnou touhu, ale nezprostí povinnosti naplnit ledničku. Pod stejnou střechou plane oheň lásky, ale je taky zapotřebí zapnout topení. Dneska Anna vypočítává, o kolik nižší bude příští měsíc faktura, když už nebudou mít radiátory zapnuté.

„Ale to jen v případě, že si nevymyslí nějakou daň z neutronů.“

„Hele, už vím, co si dáme k jídlu.“

Anna nestačí ani mrknout, Nel jí vytrhne fakturu z ruky. Složí ji na talíř a jedním třísknutím dvířek ji zavře do trouby.

„Pro dnešek to stačí. Mám po krk peněz, sčítání, odčítání a všech těchhle blbostí. Chci se v klidu naobědvat.“

Na trávníku ve stínu otvírají Nelovy prsty krabičky a vytahují čínské hůlky. Anna si upraví nové brýle a koutkem oka pokukuje na prostranství, odkud vychází zvuk tibetských nástrojů od skupinky žonglérů v zavazovacích kalhotách a provazochodců na gumě.

„Takhle to prostě v Ciutadelle vypadá, Ani, teď už se stěhovat nebudem.“

Dopoledne strávili ve čtvrti Ribera, prošli si část turistické trasy věnované pádu Barcelony roku 1714, kterou je provedl jeden Nelův spolužák z univerzity. Dneska Nel sbírá materiál k románu. Už se rozhodl, že to bude historický román, aspoň tak bude moct oprášit svoje studia. Než aby si začal vážně hledat práci, dal si do konce léta termín na dokončení svého celoživotního díla, jež započiná každým rokem zhruba takto: Co lidi dneska chtějí, Ani? Lidi nechtějí číst, dívají se na seriály, takže to musí být jakoby scénář k seriálu, apokalyptickej, akční a vzrušující. Anna zvedla za brýlemi jedno obočí. Druhého dne nastávajícího spisovatele napadlo, že lidi potřebují příběhy s vnitřní silou, o překonávání problémů, a že si možná nechá poradit od jednoho novináře, který měl na starost jakousi rubriku. Anna Nela nechávala, ať sní, protože vždycky to bylo lepší než poslouchat jeho

nářky: Jsem blokovanej, Ani, nevím, jak na to, nemůžu použít ani jednu kapitolu, je to na pytel.

Během dnešní trasy se Anna snažila soustředit, ale historie je pro ni téma až moc náhodné. Vymyšlení mnotechnických pomůcek na naučení kupy jmen a dat z dávné minulosti jí zavání úmornou přípravou na školní zkoušku. Dost se ve škole nudila, ale na jejích známkách to naštěstí nebylo vidět. Matka se ráda chlubívala: Přines mi vysvědčení, Anno Marie, ať ho můžu ukázat paní Roser. Anna měla vždycky pocit, že celé to hodnocení je jeden velký podvod, že není bůhvíjak nadaná, prostě má jen dobrou paměť. Latinské názvy a jména pro ni byly tak vzdálené jako třeba azbuka. Zato s Nalem to za studií vypadalo nadějně: Ani, já jsem ti napsal tak úžasnou seminárku z novověku, že budeš zírat, zítra ti ji ukážu. Annina pozornost nad svázanými listy utíkala do všech světových stran. Jména a data tančila v hustých odstavcích napsaných na elektrickém psacím stroji. Dvacáté století bylo jednoduché, to byla dvě X. Nel si z ní pak dělal legraci: Jak je možný, že nevíš, kdo to byl Prat de la Riba? Jak to, že nevíš, co to bylo Katalánské společenství? Pokud to vůbec někdy věděla, tak jen proto, aby za to dostala odpovídající známku a uvolnila místo novým informacím. V matematice byl podvod snazší: slova neměla několik možných interpretací a písmena šla bez tíhy významů nakombinovat lehce jako pírkó. Nel ji rád škádlíval: Chlápek, kterej objevil tu teorii superstrun, se asi oběsil, ne? Aby zkusil, jestli to funguje. Anně vždycky chvíli trvalo, než jí to došlo: Teorie superstrun je filozofie, Nele, nejde ji vypočítat. Nel dělal šaška: Ano, miláčku, samozřejmě. Když Anna studovala fyziku, šla také cestou nejmenšího odporu:

naučit se z paměti všechno, čemu není nutné rozumět, a porozumět pouze tomu, co nelze neznat.

„V tom je maso?“

„Aha, počkej, tak to bude moje.“

Nel je z vesnice, takže si nemůže odpustit debaty o původu levného masa. Ale když se jdou někam najíst, nějaký úlet si sem tam dopřeje. A to je zrovna dneska terčem připomínek.

„To je holubí maso, Nele.“

„Buď zticha.“

„Loví do sítí holuby a toulavé kočky a pak je upečou.“

„Ty seš ale zlá!“

Anna přežvykuje svoji vegetariánskou rýži a otočí další stránku v Nelově zápisníku.

„To všechno jsi napsal dneska?“

Z hustého rukopisu vystupují nesrozumitelné scény. Jsou stejně záhadné jako Nelovo líčení zápletky plné tajemství a zrady. Anna v tom ale nevidí nic jiného než choroboplodné zárodky, zavšivené psy a vykuchané koně.

„Ty už seš ve svém světě, co?“

„Vždyť i včerejší noviny si protiřečí...“

Anniny odpovědi se někdy zdají být náhodné, jako kuličky v pinballu, ale Nel už je má v malíku.

„Víš, co to znamená historická rekonstrukce, ne?“

Anna se taky naučila, kdy může přestat říkat, co si myslí, protože Nel si to dokáže domyslet.

„Jó, počkej, už vím. Protože 1700 je fakt vzdálený datum, tak bude stačit, když tam dám pár tuberáků a nějaký ty krátký kalhoty, aby tomu uvěřily domácí puťky, co si to budou číst v metru, ne?“

Anna zvedne bradu. Nel dojde k jednomu závěru.

„Ty tvoje retrointelektuálský brejle jsou fakt rajcovní.“

Anna si kouše tvář zevnitř. Má ty brýle už celý týden, je pozdě na to, aby se mohly považovat za doplněk ke svádění. V dětství ji těžká silná skla ještě víc oddělovala od okolního světa. Brejloune, šilhavko, šprtko. V dospívání se jejich tloušťka podstatně ztenčila, ale ne natolik, aby mohla tuhle zatracenou protézu nechat doma, když k tomu měla příležitost. Nemusel jsi mi je nosit, tati. Jak to, že ne? Potřebuju nové, tady ty mi už nestačí. Nová skla stojí moc peněz a Anna věděla, že rodiče by ji klidně nechali bez brýlí několik dní, snad i několik měsíců.

„A vykouříš mi ho s brejlema?“

Nelovo naléhání jí připadá stejně lákavé, jako kdyby po ní chtěl, aby mu to udělala s ortopedickým pásem. To jí připomíná virtuální kratochvíle, když se někdy pohádali a ji napadlo, že si do chatu MIRC dá nějaké smyšlené jméno, a za dvě vteřiny už měla hromadu soukromých vzkazů: *Ahoj kote, co mas na sobe? — Nazdarek, ptacek uz vyletel z budky, chces ho videt? — Ahoj, libi se ti, kdyz ti nekdo olizuje nohy? Te moji se to nelibi.* Někdy se Anna pozastavila nad nějakým neobvyklým vyjádřením — *ptáček už vyletěl z budky* — nebo zvláštností — *když ti někdo olizuje nohy* — a pokračovala v té hře až k hranici, kterou už nešlo překročit. *Mas msn? anebo Sla bys se mnou do hotelu?* Mezitím se jí ptali, jestli už je vzrušená. To ji překvapilo. Jediné vzrušení, které připadalo v úvahu, byla zvědavost.

Experiment trval do té doby, než si ve stejné situaci představila Nela, když jí říkal: Jdu k tobě do pracovny, líp tam funguje wifi. Jdu se dívat na další kapitolu *House*. Jdu zkusit, jestli se můžu na Barçu dívat přes internet. Dneska si ho dokáže dokonce představit, jak ťuká do

klávesnice a píše si s nějakou neznámou: *Ahoj, líbí se ti kourit s brejlema na nose? Te moji se to nelíbí.* Ale přece jenom, Nel je Nel.

„Počkej, jenom se na něco podívám...“

Sundá si sluneční brýle a nasadí si Anniny brýle naopak.

„Óóó... Vidím do budoucnááá... Vidím nějakou překážku doma v předsínííí...“

Ze zeleného saka vytáhne přeložený papír a Anna si znovu nasadí svoje brýle, aby mohla odhalit ono tajemství: malý obrázek složeného a rozloženého kola brompton, s krátkým popisem vybavení vyvedeným písmem Comic Sans.

„Ne!“

Nel hned začne vysvětlovat, že je z druhé ruky.

„A stálo mnohem míň, než tys utratila za všechny ty šmejdy s pedálama, tady je trošku poškrábaný... Ale můžeš si ho vzít nahoru do bytu.“

Za posledních pět let Anně ukradli tři kola, z nichž to poslední bylo na vyhození už ve chvíli, kdy ho koupila za výprodejní cenu v jednom servisu ve čtvrti Gràcia.

„Tohle kolo je jak dělaný pro kočku, jako seš ty. Dalo mi pěknou fušku najít ho v červeném provedení, na internetu jsou...“

Nelův hlas se vzdaluje. Tibetské nástroje ztichnou. Kulželky žonglérů a nohy provazochodců zůstanou strnule viset ve vzduchu. Cyklisté, výletníci, překupníci, objímající se páry na piknikových dekách, to všechno se vypne. Anna si tuto chvíli vryje do paměti. Znovu Nela objevit, připomenout si, proč ho chce mít po svém boku. A to všechno dát do souvislosti s jeho pravidelnými rysy, s jeho andělskýma očima barvy Pantone 540, s jeho

křehkou a zranitelnou skořápkou. Chtít ho takového, jaký je teď, muž-dítě, který musel určitě strávit několik týdnů ponořený do internetových fór, aby jí našel kolo, které by bylo červené a které by bylo „pro kočku, jako seš ty“. Anna si znovu prohlíží fotku dárku a její dítě-muž jí prsty projíždí vlasy, od kořínků až dolů k zádům, je to dokonalý dotyk, který však tady v parku v Ciutadelle nemůže mít pokračování. A tak když se pod orientálním tisem pokoušejí o siestu — ona v záři slunečních paprsků a on ve stínu — a když jí Nel řekne: Možná se na to psaní o čtvrti Ribera vykašlu, nejspíš o tom už psal kdekdo, Anna mu strčí prst do nosu a Nel se otočí, aby ji kousl do ucha. Anna brblá, že ji škrábou jeho vousy, a on se k ní schválně lísá ještě víc. Anna si vzpomínku na tento dotyk schová na později, až po ní Nel bude chtít kontakt se vším všudy, a jí se nebude chtít a bude našťvaná.

Po okrajích promenády Gràcia jdou skupinky lidí ve výrazných tričkách, v rukou transparenty s nápisy a obrázky, míchají se tu odborářské vlajky, katalánské vlajky za nezávislost a republikánské trikolory.

„Podívej, tamhle je. Já jsem říkal, že bude stát u blbýho východu.“

Na druhé straně Nelova sestra mává rukama, aby si jí všimli. Nel jí pošle esemesku. Anna od východu k Besòs vidí jen měděnou hřívu staženou tyrkysovou čelenkou. Teprve když ji má před sebou, vidí, že čelenka je ve skutečnosti pruhovaná.

Laura má na tričku napsáno *Generální stávka — za sociální stát*.

„Nazdar, blbečku!... Šmarjá, co je to za kolo?“

Když Laura někoho objímá, dává mu loket až ke krku. Anna v Lauřiných vlasech cítí zápach vlaku a nechá si vtisknout polibek na tvář.

„Jak se máš, Aňulo? Hele, je mi to líto, fakt. Volala jsem ti, ale Nel mi říkal, že...“

Věta zůstane viset ve vzduchu. Anna váhá, jestli se hodí poděkovat, nebo jestli má odpovědět dřív, než se Laura zeptá, anebo jestli by měla tu ztracenou větu dokončit. Kolem projede autobus. Laura se vrátí zpět do života.

„Domluvili jsme se... no, tam... počkej, mám to někde napsaný.“

Zatímco Nel ze sebe dělá odborníka na východy z metra, Anna se ponoří do svého iPhonu, aby našla místo, kde se má Laura na demonstraci setkat se svými kamarády.

„Takže ty se s nima ani nechceš jít pozdravit, pitomče?“

„Na mě už čekaj z práce.“

Anna svoje vyhledávání rozšíří na Google Maps. Nel sestře ještě pořád neřekl, že ho z redakce vyhodili. I když Lauře bude už sedmatřicet, starší bratr ji opatruje jako porcelánovou panenku. Lauře se ale dospět nechce, nikam nespěchá. Od té doby, co dokončila sociální studia, nachází pramen věčného mládí v kombinování nejrůznějších kurzů a příslušné placené praxe. Teď je momentálně na jedné, která vypadá docela slibně.

„Já myslím, že si mě tam nakonec nechaj. Teď onehdy tam přišel jeden chlápek, aby nám ukázal nějaký program na webovky, a mně řekli, že tam mám zůstat.“

„Sakra, tak to bys mohla udělat webovky našim, ne? A mohli by prodávat dorty do Japonska.“

Že Nel ještě pořád nic neřekl rodičům, to je pochopitelnější. Jim, kteří — dle svých vlastních slov — založili dokonalou rodinu. Máme to štěstí, že naši mladí studovali a teď se můžou živit tím, co je baví. Máme to štěstí, že z našich mladých nejsou unisexuálové. Máme to štěstí, že naši mladí mají stejné hodnoty a že se mají rádi, to se nevidí u všech. Máme to štěstí, máme to štěstí.

V tomhle štěstí taky někde na jejich imaginární stěně visí univerzitní titul z žurnalistiky na Univerzitě keců, který Nelovi udělili sousedé z jejich městečka jen proto, že pracoval tam, kde pracoval. Manel, syn cukráře, ten, co je s tou z Barcelony, pracuje v nějakých novinách. No jo, novinář. Á, novinář.

U přijímaček mu chyběly dvě desetiny bodu, a tak se Nel musel spokojit se zeměpisem a dějepisem, tedy s plánem B, který bude studovat z povinnosti, protože se už už viděl na nějakém válečném safari, jak píše články s lokty v prachu. Anna mu pocuchala zrzavou univerzitní ofinu a nabídla mu realitu na míru: koneckonců není historik vlastně takový novinář minulosti? On se smál: Ty seš ale zlá. A ona se smála: Ty hlupáčku.

Když se mu podařilo získat v novinách místo s třináctým a čtrnáctým platem a vlastní kanceláří, na jinou kariéru už pak přestal pomýšlet. Byl sice jenom na obchodním oddělení, dobře, ale už tam byl, a možná časem... Jednou dokonce dostal za úkol napsat článek o nějakém typickém místním trhu a doma na venkově ho pak oslavovali. To je to, co potřebujem, novináři vodsud', keří lidem ukážou, že svět nekončí v hlavním městě. A Nelovi rodiče nikdy nenašli vhodnou chvíli, aby tohle nedorozumění vysvětlili. Anna věřila, že kvůli

své vrozené hrdosti by byli schopni mlátit hlavou o zeď, než aby přiznali, že možná mají vši.

Jestli náhodou tahle hrdost nebyla taky důvodem, proč Nel před Annou nikdy nemluvil o nějaké frustraci. Oficiálně totiž žádná neexistovala. Byla to jedna z mnoha věcí, které se za ty roky naučila vycítit, jeden z tolika vjemů vznikajících na subatomární úrovni, pronikajících póry, zachycujících se na chmýří v nose. Po nějaké době Anniny atomy zaznamenaly partnerovo mikroskopické uspokojení, když mu sdělila, že ho teda poslechně a na doktorát se vykašle, že nestudovala fyziku proto, aby dělala PR. Dobře, dobře. Ta chytrá holka, která ho obrovsky zastiňuje, se najednou zdála být dosažitelnější. Rovnováha červené linie byla následující: tenoulínká, infravědomá.

„Tak já pomalu jdu, staroušové, možná se tady ještě uvidíme, a když ne, tak se uvidíme jindy.“

Nel si oddechla. Laura se jen o fous nepotkala s ostatními ztroskotanci z novin. Zrovna dneska, když je všude zavřeno, mají ideální příležitost k setkání — jako ostatně kdykoli jindy. První vyjdou z metra Mei s Joanem. Dvojčata nechali doma. Muži se zdraví hlučným poplácáním po zádech.

„Co novýho, kámo? Ježiš, brompton!“

„To je, co? Možná se vykašlu na sdílený kola a taky si jedno koupím.“

Joan je Anně sympatický, protože se na uvítanou nelíbá.

„Tak co, krásko, tohohle obra jsi přivezla schoulenýho v košíku, jako slona?“

Bývalí kolegové z práce mezi sebou vtipkují.

„O kolik myslíš, že nám dneska snížež plat?“

„Měli jsme se přihlásit do firemního výboru, blbče, kdy už mě konečně poslechněš?“

Mei se postavila vedle Anny.

„Jak to snášíš?“

„Ale jde to.“

„Nel mi říkal, že... A... No to je život, že.“

Anna roztočí pedál svými červenými converskami.

Když není v bezpečí poblíž Nela, slova na ni doléhají a tíží ji. Mei to zkusí jinak.

„Máš nové tenisky?“

„Ne, kdepak.“

„Jo. Aha... Ehm... Pošlu Raquel zprávu přes WhatsApp, jestli přijdou nebo co.“

„Je tamhle.“

„Jejda, dneska taky sama?“

Raquel přeběhne přes přechod pro chodce. Nese napůl složený transparent s velkými červeně přeškrtnutými nůžkami a nápisem ŠKRTY VE ZDRAVOTNICTVÍ A VE ŠKOLSTVÍ MŮŽOU ZABÍJET. Sotva popadá dech a ustaraně vysvětluje:

„Nazdar, čau, zdravím všechny. Nic moc, no, ale s Isemem jsme ho společně malovali téma... A kde máte dvojčata?“

A teď změna tónu.

„Jé, ahoj, Anno, jak se daří?“

Mei odpoví na otázku, která patřila jí.

„Zaparkovali jsme je u babičky, nedaj se zvládnout. A co Jordi? Neprijde?“

Mužská část by to taky ráda věděla. Nel, Joan a Jordi byli v obchodním oddělení novin jako tři mušketýři.

„Isem má neštovice.“

„Zas?“

„Jo, zas, čéče. Jako... když je máš jednou a slabý, tak je prej můžeš chytit znovu.“

Joan zbystří.

„No tak moment, běž ode mě, *vade retro*, to by mi tak ještě chybělo, abych teď dostal neštovice a vypadal jak puntíková tanečnice flamenka.“

Když měla Mei těsně před porodem, Joan chytl nějakou autoimunitní nemoc a do několika dní byl kompletně holý. Kamarádi si šuškali: Úplně všude? Prej jo. Všude. Jako mimino. Mezi kamarády byl najednou konec všem vtípům o holohlavých a Nel se už nemusel nutit do umělých úsměvů se sklopeným zrakem. Joan už byl nad všechny vtípky povznesený. Já to fakt nechápu, člověče. Dřív lidi říkali: Podívej na tamtoho tlustýho plešouna, a teď, co vypadám jak kulečnicková koule, říkaj: Vidíš toho chlápka v zeleném tričku? A i když dneska svítí slunce, Joan má na hlavě klobouk a na nose brýle s naoranžovělými skly. Uniforma neviditelného muže, jak sám říká.

„Jestli už jsme všichni, tak bysme mohli pomalu jít, ne? Anebo nejdřív skočíme s odborářema na panáka?“

Anna přišla pozdravit Lauru jenom proto, že ji o to požádal Nel. Pojd', chce ti pokondolovat, už mi to říká několik dní, přijdeš, odejdeš a tím to končí, můžeš jet na kole.

„Pak se ale vrátím domů, musím pracovat.“

Ze všech protestujících má nejpronikavější hlas Raquel.

„Ale vždyť dneska je generální stávka, člověče!“

Nel vyrukoval do zbroje a úplně Anně vyrazil dech.

„Když nepracuje, nedostane zaplacen. A takhle to má celý rok, hele, ne jako všichni tihle odboráři, kteří maj plnou hubu těžce pracujících a tak dále a tak dále.“

Joan Nelovu rozpravu mírně krotí.

„No jasně, kdyby tohle byla stávka pracujících, kteří pracují, tak by tady asi nebylo takhle plno, ne?“

Anna váhá, jestli nemá zrušit pevnou linku. Stejně na ni volají jenom Jihoameričanky s akčními nabídkami telefonních operátorů a Nelova matka, s níž mluvila naposledy o Vánocích. Možná už je načase se tomu postavit. Už jí volala mockrát, aby jí pokondolovala, a Anna nikdy k telefonu nešla, vždycky si našla nějakou výmluvu, kterou vzkázala po Nelovi.

„No konečně jsem tě zastihla, holka! Tak co, co děláte?“

Tím množným číslem jí tchyně připomíná svou koncepci siamského páru: Co děláte? Co říkáte? Máte rýmu? Vám ty škvarky nechutnají?

„Manel není doma.“

„Chtěla jsem mluvit s tebou, děvče. Co děláš? Už se cítíš trochu líp?“

Neví, co jí její syn řekl, a tak ze sebe vypraví standardní odpověď:

„Ujde to.“

„Tak jo. Teď to chce jenom čas. A co ta tvoje prácička, dobrý?“

Anna si kouše nehet. Představa, kterou má Nelova rodina o jejím profesním životě, je jen matná, pro ně je to takový doplněk. Práci s velkým P má Nel.

„Jakžtakž.“

„Hlavně tak. Hlavně aby vám to jakžtakž šlo.“

Teď by jí měla Anna odpovědět stejným množným číslem. Jak se daří vám, co vaše záda, co vaše kyčle, kolena. Ale její citové vazby k hranicím Nelovy rodiny nedosahovaly. Musí se podívat na internet, jestli je to normální,

nebo ne. Když doktor tchyni řekl, že má cukrovku, myslela jenom na Nelovy krevní testy. Když tchánovi zavedli bypass, myslela jenom na Nelovo srdce. Když si Laura v autě poranila páteř, myslela jenom na Nelovu míchu.

„Prosím tě, Laura mi říkala, že teď oba pracujete z domu?“

Anna ztuhne: řetězec lží, které Nel matce předkládá, nemá konce. Představuje si, co se asi Nelovi honí hlavou, když myslí na to zatracené slovo: nezaměstnanost, nezaměstnanost. Je to daň, kterou musí platit za to, že se narodil do rodiny, kde slovo *nezaměstnaný* znamená totéž co *líný*. Takže oficiální verze zní, že pracuje z domu... No dobře, říct jim pravdu může vždycky.

„On ti to pak povykládá.“

„Tak jo, tak jo, nakonec k něčemu to může být i dobré, že?“

Anna zakloní hlavu hluboko dozadu: vychovat děti je záleží na tom, co a jak. Dobře. Už nám to pověděla, teď změni téma.

„Tak co, ještě jste se nebyli podívat za strýčkem Avelím?“

„Ještě ne.“

„Chudák, je tam tak sám...“

Teď je najednou Nelův děda-strýček, který si v hlavním městě vydělal spoustu peněz a nashromáždil obrovské jmění, chudák a je *tam tak sám*, tam, v pětihvězdičkové rezidenci pro seniory ve čtvrti Pedralbes. Teď, když hrozí nebezpečí, že se jednou špatně vyspí a bude chtít změnit závěť.

Když v tom bytě byli poprvé, Anna ještě studovala na univerzitě. V hale tikaly hodiny, oni křoupali camprodonské sušenky a stařík jim zničehonic začal předčítat

svoji závěť. Ovdověl už před mnoha lety, děti nikdy neměl, a i když ženám se rozhodně nevyhýbal, domů už si žádnou přivést nechtěl. Odešel do předčasného důchodu, nervosvalové onemocnění postupovalo od nohou nahoru a žádný vozík se do výtahu nevešel. Dobře se rozhlídněte, až umřu, tenhle byt bude jednou váš. Tahleta tvoje hraběnka si tady bude moct udělat pěkný hnízdečko.

Nel stiskl Anně pod stolem stehno. Ta si najednou uvědomila ty vysoké kazetové stropy, sem tam prasklina, a taky zaznamenala čichový koktejl namíchaný z pachu tapet, citronové kolínské a kvěťáku. Strýc ještě upřesnil nabídku: Když říkám váš, myslím tím tebe a tvoji sestru, to je jedno, zkrátka kdo přijde první, však vy se pak už nějak domluvíte.

První přišli oni. Laura totiž studovala v Gironě a o hlavním městě mluvila vždycky s despektem. Strýček stanovil cenu neúprosně, bez ohledu na protekci, ale pro dva vysokoškoláky, kteří — jak to běžně chodí — pracovali na plné obrátky, vcelku přijatelnou. Z toho, co mi ty a ta tvoje hraběnka budete platit, si já budu do smrti platit stlaní postele a hezký sestřičky.

Když ho v rezidenci byli navštívit poprvé, už si stěžoval: Děvčata jsou šikovný, to jo, ale katalánsky nerozuměj ani ň. Když tam byli naposled, tak si stěžoval ještě víc: Dyť sem nemusíte vůbec chodit, prosím vás... Raděj než se dívat na nějakýho starce byste měli... — a významně mlaskl — je přece neděle!

Když strýček v bytě ještě bydlel, rodiče studujícího Nela podnájem odmítli. Od té doby, co nebydlí doma, ho berou jinak. Otázky neotázky, Anna přiživuje jejich zvědavost zarputilým mlčením.

„Takže tenhle měsíc tam taky nepůjdete?“

Tchyni už je nejspíš jasné, že z Anny nic nedostane, a udělá ve výsledku prudkou otočku.

„Jo, ježiš, víš, kdo taky umřel? Možná si ho pamatuješ od vidění...“

„Musím končit, Roso, zvoní mi mobil.“

„Jasně, jasně, už vás nebudu zdržovat, pak zas někdy zavo...“

Anna tiskne tlačítko na ukončení hovoru tak dlouho, až zůstane zaseknuté v přístroji.

Ve dveřích se najednou objeví Nel.

„Hele, co jsem koupil.“

Anna se lekne, neslyšela ho přicházet. Rychle minimalizuje obrazovku Facebooku, nechá jen náhodný zvětšený obrázek z InDesignu. Anna si rychle osvěží paměť: Nel, čtyři odpoledne, schůzka s právníkem.

„Na domácí ovocný nanuky, dívej. Sem naliješ nějakej džus nebo co chceš, zavřeš — a je to!“

Anna nehne ani brvou.

„Na kolik to vyšlo?“

„Co? Jak mi to šlo?“

„Ne, ko... To je jedno. Tak jak to šlo?“

„Já jsem slyšel, ty ťulo. Ale jo, vypadá to, že nakonec nám snad zaplatěj odstupný. Jsem volnej!“

„Odškodné.“

„Od škodné?“

„Od koho?“

„Na některý věci seš tak strašně rychlá, zlato...“

Á, to byl další vtip. Ale na rozdíl od Nela nemá Anna dneska na vtipy náladu.

„A co dál?“

„Nic, řekl jsem mu, že si nehodlám ničit zdraví nějakou zasranou novelou pracovního zákona. Na to se můžu vykašlat. Kašlu na to, kašlu! Takovým tempem jsme se mohli dohadovat ještě rok, kvůli pitomejm dvěma tisícům eur — a co z toho? Nic, dopadli bysme stejně. Řekl jsem mu, že už ty sígry nechci ani vidět, vezmu prachy a nazdar. Už mám plný zuby nějakýho pitomýho firemního výboru a pitomýho schůzování a všech těch pitomejch krávovin. Končím. Jsem volnej.“

„Nele...“

„Jo, hned, počkej. Není to tolik, jak jsem myslel, ale...“

Nel vytáhne pomačkaný papírek a vyřkne výši podpory, přečte tolik a tolik procent ze základu pro výpočet na tolik a tolik měsíců, předčítá čísla a Anna je pak na své mentální tabuli sčítá, odečítá a vydělí. Výsledek říká, že kdyby tento rok už vůbec nic nejedli, tak s Nelovou podporou v nezaměstnanosti a s jejími fakturami by mohli dosáhnout vyrovnaného rozpočtu. A to nepočítá, že Nel určitě pořád ještě platí auto, což jí samozřejmě nepřizná. Anna nic neříká, mlčí a Nel, který byl až doteď rozzářený, najednou zvažní.

„Co je?“

„Přemýšlím.“

„O mně, nebo o sobě?“

„Nech toho. Přemýšlím o tom, co jsem ti už říkala.“

„Cos mi už říkala?“

„No o tom, že bychom mohli říct tvému strýcovi... Jenom dočasně, než najdeme nějaké jiné řešení.“

„V žádným případě, Anno.“

„Sakra, Nele, o co jde? Proč mu nechceš říct?“

„V pohodě vyjdem s odstupným. S odškodným, pardon, s odškodným.“

„Ale vždyť jsme o tom mluvili. Musíme mít nějakou rezervu.“

Nad jejich hlavami se vznáší oblak strachu. Co když jim jednoho dne zavolají z rezidence a velkorysost strýčka Avellího se pro ně stane trestem: dědická daň je může úplně zruinovat. Za realitní konjunktury Nel počítal s tím, že když byt prodá a zisk si rozdělí se svou milovanou sestrou, bude za vodou. Ale teď, když je všechno jinak, přicházejí na pořad dne eufemismy: Musíme mít nějakou rezervu. Musíme myslet na budoucnost. A ta budoucnost je omezuje: pokud chtějí mít děti, nemůžou se pořád jen oddávat snění. Nel přistane nohama na zemi.

„Víš co? Jdu nachystat oběd.“

Annu překvapuje, že Nel má pořád chuť ji vykrmovat. Od té doby, co přestal chodit do práce, vaří, a Anna tak vždycky přijde k hotovému. Navíc Nel je požitkář: první chod je bohatý, druhý hutný a nakonec ještě zákusek. Ovšem po dezertu následuje otrava, kterou zná z dovolených: přebytek volného času u partnerova těla zvyšuje poptávku. Naléhavá je hlavně po obědě: No tak zlato, jenom šup šup. No, nemysli si. Šup šup to bude tak akorát pro tebe. No tak šoup, šoup, šoup... Nech toho, bolí mě břicho. A nějaký vykouřeníčko? No tak, jedno malinkatý vykouřeníčko, vždyť včera vyhrála Barça.

Nelovi jde naléhání mnohem lépe než Anně výmluvy — mám práci, bolí mě břicho, musela bych se pak znovu sprchovat... A tak aby měla na týden pokoj — přinejlepším na čtrnáct dní —, stáhne si vlasy do culíku, klekne si na matraci a v duchu počítá do stopětdvaceti,

stopadesáti, nanejvýš do dvouset, po osmi nebo po pěti, když je potřeba. Občas musí na chvíli přestat a oddálit se. Nel má všechno velké. Někdy je to taky chlup vzadu na patře. Nel je celý chlupatý. Nakonec to vyplivne do umyvadla, vyčistí si zuby, stokrát tam a zpátky, vypláchne si mentolovým listerinem a jde znovu do pracovny, počítadlo vynulované.

A v pracovně si dovolí chvilku oddechu, jelikož práce, kterou jí Cati zadala, ubývá. Otevře Facebook, označí všechna upozornění jednoho napůl pracovního profilu jako přečtená. Jsou to samé pozvánky na prezentace, slavnostní otevření, výstavy. Nevyhnutelně se nechá pohltit fotografiemi a komentáři od bytostí z masa a kostí. Studuje všechno, co její virtuální přátelé považují za pozoruhodné, a v duchu si dělá poznámky: cesta letadlem, vlastní terasa, děti, paella, gin s tonikem, sašimi, sklenička vína. Díky Facebooku si Anna může na chvíli odpočinout od galimatyáše neverbálního jazyka, nečitelných pohledů, křečovitých úsměvů, kontaktu s cizím tělem. Psát je snadné: *Všechno nejlepší. Blahopřejeme. Krásné dětičky.* Člověk se ani nemusí namáhat s nějakou upřímností: *To mám radost! To taky doufám. Snad se brzo uvidíme.* Vysílat empatii jedním kliknutím je jedna z mála věcí, které Anna dělá ráda. Klikne na *Líbí se mi*, protože je to správné, protože líbit se je v oblíbě, protože líbit se je dobré. Anně by vyhovoval takový život bez rizik, chtěla by být pilotem letového simulátoru.

Sedí v simulátoru a mechanicky klikne na *Líbí se mi* u fotky, kterou právě pověsila Mei. Dvojčata na skluzavce. Za pár vteřin se objeví upozornění na soukromou zprávu. Anna se snaží nevšímat si toho, že v ní chybí háčky a čárky: *Nazdarek! Kdys te tu vidím... Ríkala jsem*

Raquel, ze bysme mohli dat nejakou vecu na terasce pro ty nase nicnedelajici chlapy, ne? Dam ji do kopie a dejte vedet, kdy presne a v kolik! Zatím cauky!!

Je tady léto a s ním i zdrobnělinky. Právě Mei a Raquel má Anna spojené s obídkem, věčou, kafičkem. Taky se jednou setkaly na nějaké svatbě, ale na tu zdrobnělinu nenašly. Ale ty dvě si spolu rozuměly od samého začátku a běžně jsou spolu při blízkém setkání třetího druhu. Anna jde na Raquelin profil, kde se střídají detailní záznamy vývoje jejího jediného syna s komiksem Mafalda. Ale poslední poznámka se k milovanému Isemovi překvapivě nevztahuje: *Dnes mě mandloně v sadu netěší. Připomínají mi tebe. Jorge Luis Borges.* Anna zastaví simulátor. Nemá ráda metafory, a ještě víc nesnáší typ písma Script na květinových a přechodových vzorech ve Photoshopu. Na své nové profilové fotce Raquel bezostyšně ukazuje svoje předčasné šediny. Nemá zářivě bílé vlasy jako Cati, to ne — ale Raquel je taky o dvacet let mladší. Fotka má už sto komentářů: *Kočka!!! Seš kočka!!! Moc ti to sluší!!!!!! Platinovej přeliv.* Anna si rychle spočítá, že devadesát procent lichotek pochází od nabarvených komentátorek. Líbí se mi, líbí se mi, líbí se mi. Líbí se mi moc. Anna si stiskne konečky kadeří, které se jí na slunci zbarvují domodra jako grafit. Sem tam jí z vln taky vykoukne nějaký ten šedivý vlas jako drát.

Na obrazovce iPhonu se ve 22.30 objeví esemeska: *Můžu ti zavolat?* Catin mobil zvládá jen stručné esemesky, to je jeho technologický vrchol. Anna vytuká: *Zavolej* a připraví si hlasivky.

„Prosímtě promiň, teď mi volali, že Lluís spadl, nechali si ho v nemocnici, teď tam jedu...“

Anna zoufale šátrá ve svém nouzovém fondu, nakonec tam najde:

„Achjo...“

„Neboj, dobrý, nic se mu nestalo, ale ta jeho poletucha je dneska v noci v Madridu, a voni si ho tam chtěj nechat na pozorování.“

Poslední týdny byly pro Cati kvůli zdravotnímu stavu jejího bývalého manžela nepředvídatelné. Děti nemají, takže podělit se o tíhu tělesných schránek, které pomalu začínají vypovídat službu, není s kým. Anna ví, že krátce po svatbě měli holčičku, ta ale zemřela, když jí bylo jen pár měsíců. Cati o tom nikdy moc nemluvila. Další děti už pak neměli. Zbytečná láska, pomyslí si Anna. Lluís má už několik let novou partnerku, letušku. Mohla by to být jeho další dcera, kterou už pak nikdy neměl. V krizových okamžicích ale moc nápomocná není.

„Hele, nepřipadá ti to jako moc velká náhoda, že vždycky, když musí do nemocnice, tak ta poletucha je zrovna v Madridu?“

„Ale vždyť ona pracuje...“

„Jako já taky pracuju hele! S ním jsem si užila ažaž. Fůru let. Teď ať si užije ona. Když ji bral za sluníčkem na Santorini, tak to byla láska až za hrob. A teď, když jde do tuhýho... Ve zdraví i v nemohoucnosti, tak se to přece říká, ne?“

„V nemoci.“

„Jo. V nemohoucnosti i v nemoci.“

Anna si odhrne kadeře z čela. Cati je výkvět frankistické školy.

„Poslouchej, chci tě o něco poprosit. Zejtra je poslední termín na odevzdání jedný strašně důležitý práce, kte-

rou musím předat. Přijedou si pro to hned ráno. Chtěla jsem to říct Ariele, ale má volno. Máš ještě klíče od studia, že jo?“

Anna si v duchu představí, kde je má, ano, za stěnou v předsíni na věšáčku na klíče.

„Ještě je mám.“

„Je to u mě na stole v obálce, nemusíš nic dělat.“

Cati ještě nestrávila, že její nejvýkonnější učednice vylétla z hnízda. Než se poznaly, jedinou Anninou pracovní zkušeností byly soukromé hodiny a kurzy pro studenty technického zaměření v univerzitním centru. Půl druhého roku v Dublinu jako au-pair byla jen taková závorka, kterou v životopisu ani neuváděla. Grafický design přišel nepozorovaně a neplánovaně.

Po návratu z Irska musela začít od nuly. Nel jí domluvil doučování matematiky pro dceru majitele tiskárny ve čtvrti Poblenu, kde se tiskla jedna novinová příloha. Tehdy Cati představovala neklidného a živelného ducha onoho designu a někdy při návštěvě tiskárny zahlédla Annu a její žákyni, jak tam seděly pod zářivkou vzadu v kanceláři. Shodou okolností šel kdosi na mateřskou a jedna čísla vedla k jiným číslům: od hodin doučování dcery majitele Anna přešla k vedení účetnictví ve firmě. Časem mohla Nelovi oplatit pozvání do kina, do divadla, na koncert a na všechny ty aktivity pro páry, které ji vyčerpávaly. Není schopná sledovat příběh — *Nele, to přece nejde. To je přece retrospektiva, Ani* — nebo si užít potěšení z hudby — *Tady ti nejsou tak hluční. To je akustická hudba, Ani.*

Práce v tiskárně byla monotónní, a jelikož s počty byla vždycky rychle hotová, najednou se přistihla, že sem tam upravuje nějakou fotošablonu anebo jinak

drobně vypomáhá, aby zaplnila pracovní dobu. A navíc firemní veteráni čím dál častěji tiše přiznávali, že na moderní technologie nestačí, a spoléhali na Annino mládí. Takhle se Anna dostala k prvním verzím Freehandu, Photoshopu a ostatních grafických nástrojů na obrovských kalibrovaných obrazovkách.

Cati šla zatím vlastní cestou a získala šikovné studio v prostorách starých dílen na severním okraji čtvrti Gràcia, kousek od bytu. Jednou v létě, když Cati šla do tiskárny zanést poslední korektury, uviděla Annu v akci: seděla před počítačem jako klavíristka, před vzdorujícími obrázky si upravila brýle a dokázala si přesně poradit s procenty žluté, anilinové, černé a tyrkysové. Hele, co ty na to, že bys mi pomohla se zanášením oprav do obtahů? Co to jsou obtahy? Cati jí koupila Macintosh jako skříň a všechny žetony vsadila na Anninu kartu.

To léto začala nováček Anna dopoledne pracovat ve Studiu 3 takzvaného Dílenského dvora a odpoledne doučovat děti designérů, architektů, fotografů a dalších umělců z ostatních studií. Ani nevěděla, jak se k tomu dostala. Byla to hodně různorodá smečka. Pobíhali a vřískali na společném dvoře a čekali, až si rodiče vezmou dovolenou. Pod stoletým citronovníkem tam Anna s dětmi, jejichž jména si nikdy nezapamatovala, vyplňovala pracovní sešity Prázdninového opakování. Někdo měl vlásky rovné, někdo kudrnaté, jiný pěšinku uprostřed, další na boku, s ofinou, bez ofiny. Jordi, dívej se pořádně, to je sedm. To není Jordi! Jordi je tamhleten! Oriole, tady to musíš ještě odečíst. Já nejsem Oriol!! Jmenuju se Xavier!!! Všechny tyhle děti, i všechny ostatní, které kdy byly jejími žáky — dohromady jich muselo být přinejmenším sto —, učila za tisíc peset na hodinu.

Ve zbrusu novém Catině studiu se Anna naučila dělat mechanickou práci mechanicky. Úkoly, které jí Cati zadávala, jí připadaly smysluplné, protože měly hlavu a patu. Nejraději měla dokončovací práce: seřadit, zarovnat, upravit. Přitom v duchu vždycky sfoukla hlaveň revolveru a všechno uložila, brýle si přitiskla těsněji k nosu. Brzy si troufla i na riskantnější úkony: tajně nahradit jedno slovo nějakým podobným, jeden výraz druhým a zbavit se tak vdov a sirotek, které při jazykové korektuře sazby přehlédli. Tuto část práce Cati nesnášela, protože měla kreativního ducha, zatímco Anna nedokázala sama něco vytvořit. Doplnovaly se. Anna našla pod Catinými křídly klid a mohla si dovolit skončit v tiskárně, zbavit se nudné výuky, měnících se tváří, neustálé vyčerpávající interakce s lidským druhem.

Jak se tak pěkně doplňovaly, objem práce ve Studiu 3 trojnásobně vzrostl. A k nelibosti nováčka (kterým už Anna vlastně ani nebyla) se ztrojnásobilo i osazenstvo a decibely. Na Annin vkus to bylo až příliš mnoho proměnných. Na její úkoly už Cati nemusela přímo dohlížet. Od rána do večera chodila s mobilem u ucha, kouřila jednu camelku za druhou a popel jí opadával z rukávů.

Ve středně velké místnosti v třípokojovém bytě strýčka Avellího, který byl ve městě s přemrštěnými cenami dokonalým luxusem, Anna znovu našla svůj klid. Když se jí zachtělo, byla ve Studiu 3 za dvacet minut pěšky a za sedm minut na kole. Cati tvrdila, jak moc jí bude Anna chybět, ale nakonec to vzdala. Asi za dva roky zůstala ve studiu úplně sama.

Architektonická studia v Dílenském dvoře zkrachovala jako první. Umělecká galerie ve Studiu 1 už několik měsíců otevírá jen po domluvě a fotograf ze Studia 5 je

celé dny někde pryč, zvěčňuje nucená vystěhování, protestní shromáždění a demonstrace a fotografie prodává do zahraničí. Cati na sobě čas od času dá znát, jak ji to štve, že tam nakonec zbyla jen ona. Kdyby nebyla líná tahat se s počítačem a s tiskárnou, už by dávno pracovala z domu a studio by pronajala. Možná se tím snaží něco sdělit, něco, co Anně uniká.

Nela pomalu přechází euforie z registrace na LinkedIn a Infojobs. V noci se budí a cpe si do pusy instantní kakao, luxuje trojitě sendviče s nutellou nebo si hraje s iPadem tak dlouho, až má od záchodového prkýnka otlačená stehna. Možná má Anna pravdu: životopisy nikdo nečte. Jenom ona a Cati. Nechápou, jak je možné, že ti ultrapřipravení studenti, kteří se u nich hlásí o práci, ještě neovládli svět.

„Vždyť je čtvrt na tři, Nele, ten mobil svítí do očí.“

Svítí do očí jemu, svítí do očí jí. Vynořila se v kuchyni jako duch, jako komár přivábený světlem.

„Píšu si přes WhatsApp s Laurou.“

Proč ji to vůbec nepřekvapuje? Švagrová se určitě vrátila z mejdanu s nějakým týpkem a teď mu píše, že ty kecy o volných párech byly sice fajn, ale taky že není nutné to brát jako povinnost.

„Už se zase rozešli?“

„Jak to víš?“

Anna to zažila už mockrát, takže ani nemusela být jasnovidka, aby věděla, co bude dál: Laura najde lásku, Laura se nastěhuje k lásce domů, a jelikož láska dává lidem křídla, uletí oknem. Nel k tomu přidá jednu novinku:

„A to není to nejhorší: dneska jí řekli, že má padáka. Že mají padáka oba dva. Firma končí.“

Anna sourozence nemá a je to znát.

„Je pozdě. Zítra mi to povykládáš.“

Ale Nelova starost se nad ní pořád temně vznáší, když jde po chodbě.

Tentokrát byla Laura opravdu přesvědčená, že si ji nechají, až jí skončí smlouva na praxi. Nel se dokonce naučil i název její pracovní pozice: *společensko-kulturní dynamizátorka*, neptej se mě, co to je, ale zní to bombasticky. A rodiče se dmuli pýchou: No to je její parкета! Každý nemůže říct, že pracuje ve svém oboru. Přijít o práci dnes, to není jako přijít o práci před třemi lety. Přesně tohle se Nelovi zračilo ve tváři a Anna to i přes ospalost zpozorovala.

Náruč má pro jistotu zase nachystanou, ať do ní může Nel spadnout. Pokud je upozorněna včas, pak má pocit, že to zvládne, a to se jí líbí. Zvednout ho, kolikrát bude potřeba, no tak, Nele, zvedej se a jdeme.

První Nel, kterého bylo potřeba zvednout ze země, vážil pětasmdesát kilo rozložených bezmála do metru devadesát. Končili vysokou, bylo to o Velikonocích a byl to jeden z posledních roků, kdy jel na vesnici pomáhat s velikonočními přípravami. Měl nehodu, když na polní cestě frajeřil na čtyřkolce od kamaráda, a přišel o varle. Operovali ho narychlo, nevolali jsme ti dřív, protože jsi byla určitě ve škole. Pro budoucí tchány byla fakulta fyziky prostě škola, ale filozofická byla Univerzita. Annu zavezl do nemocnice tatínek, šedesát kilometrů v tichosti. Nelova matka ji už na chodbě chytla za ruce: Děvče, oni ti ho zostudili. Díky tomuto náznaku si Anna uvědomila to prazvláštní pojetí vlastnictví v téhle rodině.

Celý Nel byl jejich: On nám jí jak nezřízený, on nám nosí výborné známky, on nám tolik pracuje. Ale nehoda se stala jen jemu: Spadl na *štyrkolce*, kterou mu někdo půjčil. A to neštěstí, to už bylo celé Annino: Děvče, oni ti ho zostudili. Nel se zhroutil do Annina náručí a ona se snažila dát ho rychle dohromady, aby se vzchopil a šel zase dál. Objednala jsem tě k andrologovi, jak jsem ti říkala, protězu ti pojišťovna proplatí.

Druhý Nel, kterého musela pomyslně zvedat ze země, už vážil devadesát kilo. Devadesát bez sedmi, o která pak zhubl během několika málo měsíců kvůli neúprosnému vypadávání vlasů. Nel šel ve stopách svého otce, byl to vnitrozemní Viking, s kouty už od třiceti. Genetika zvítězila nad mastmi a anxiolytiky a při příležitosti nadcházející Joanovy svatby se Nel rozhodl, že si oholí hlavu. Chlap jako hora, nebo spíš jako ragbyový hráč, Anně plakal v náručí jako dítě. Ty to nemůžeš pochopit, to je, jako by ti začaly vypadávat zuby, a ještě k tomu se ti posmívaj, cha cha, vypadávaj ti zuby!, viděls, jak ti vypadávaj zuby?, ježišmarja, fakt ti jako hodně vypadávaj zuby, ty jo!

Zatímco Nel plakal kvůli vlasům, které mu už nikdy nenarostou, Anna zarývala nehty do dlaní a představovala si ty, kteří na Nela dotírali, jak se rozpouští v kyselině, jak jim kštice depilují voskem nebo vyholují nožem na krájení šunky a pak polévají benzinem. Ale ve skutečnosti stříhala Nela dohola a on se nechal, otupen svým trápením. Podívej se na sebe, Nele. Nemůžu. Zvedni hlavu a podívej se na sebe.

Průhledné řasy byly smáčené slzami, pomněnkové oči nemohly nic vidět. Vypadáš skvěle, řekla mu. Podle něj tomu nemohla rozumět. Oválná lebka, dokonalá. To ne-

jsem já, nepoznávám se. Tak stačí už, Nele. Jdeme ven, ať se trochu projdeš na vzduchu. Ne, ne, nikam nejdu. Už nikdy nepůjdu ven. Anna nastavila odpočítávání: Máš tři měsíce na to, aby ses setkal s každým, s kým se chceš vidět.

Ultimátum zabralo a rovnováha se navrátila. Na svatbě Joana a Mei jí kolegyně z práce tiskly loket. Ten Nel je ale fešák! A Nelovi kolegové ho poplácávali po skořápce: Hmmm, člověče, a k tomu to frajerský strniště, počkej, počkej, ježiš, to mě vzrušuje, jo, jo! Nel se už zase smál. No tak stačí, stačí, nechte těch přiteplalech srandiček, hoši, jo? Ovšem do rodné vesnice už tak často nejezdil.

Anna zachránila Nela tak, že mu pomohla přejít řeku na druhý břeh. Možná to bylo taky kvůli tomu, že on ji zachránil už mockrát. To léto, kdy Nela poznala, začala nosit čočky. Dobře věděla, že s těmi jeptiškými brýlemi by jí Nel nikdy nenapsal tolik básniček o jejích očích na dálku. Takhle říkal čockám v oněch verších, kterým Anna nerozuměla: oči na dálku. *Vlny tvých vlasů mořské panny, cesta tvého nekonečného krku.* Anně čočky v očích vadily, a proto pořád mrkala jako nějaká nedůvěřivá zamilovaná školačka. Trvalo jí, než si přiznala, že to asi nebude jenom tik vyvolaný nepříjemným pocitem z čocek. Nel, Nel, Nel, přistihla se, jak si v duchu recituje v tátově autě cestou zpátky do Costery. Tvář zabořenou do paže, paži opřenou o okýnko, kaštanové oči téměř modré, jak se pořád dívaly do Nelových očí barvy oceánu. Táta se ve zpětném zrcátku usmíval. Dneska nesčítáš čísla na espézetkách, co? Počítám v duchu. Ale ten Manel je docela fajn kluk, ne? Prosím tě, tati...

Když ti čočky nedělaj dobře, tak proč je nosíš? Nelo-
vi to přišlo úplně normální a jednoduché. Anna jenom

mrkala: Když mě chceš nechat, tak mě nech. Teda ty máš nápady, fakt, možná právě proto mě tak vzrušuješ. Ano, to byl celý on, za všech okolností ho vzrušovala. Tady v tomhle tričku máš ale hezký kozičky... Vždyť je to takový starý hadr. V těchhle kalhotách máš fakt pěkný zadek... Vždyť už je mám strašně dlouho. Mně se líbí to, co máš pod nima. A pod nimi měla tělo, které už přetvořilo dětské zakulacení — Nikam nepůjdeš, dokud to všechno nedojíš — do proporcí přiměřených výšce. Seš moc nalahko, máš moc velký výstřih, máš to moc krátký. Ale mami, vždyť to je letní oblečení... A co když měla matka na mysli její nedostatky? Anna se dívala na svoje nohy seshora, zaměřila se na malou odbočku v úrovni kolen, z té perspektivy ještě zvětšenou. Prsa si mačkala a rukama tlačila nahoru a zase popouštěla dolů, pak si dala ruce v bok a viděla tu asymetrii. Stlačovala si zadek, uhlazovala stehna, napínala břicho. Nel měl na to svůj názor: Nech těch blbostí, seš k sežrání. Ano, to byl celý Nel.

Ale zpočátku v tom Anna neměla tak jasno. Kluci z kempu nebyli nároční, ale byli to chlapi každým coulem. A navíc nebylo třeba moc mluvit. Většinou se s nimi viděla na pláži a pak měli společnou cestu domů. Druhý den už šli po stejném chodníku, i když to slovo zní hodně nadneseně, protože o chodníku se v polních cestách kolem zahrad moc mluvit nedá. Večer chodívala Anna ven se dvěma vnučkami od sousedů, které jinak žily ve Francii, jedné bylo patnáct a druhé sedmnáct. Díky jazykové bariéře mohla zakrýt komunikační nedostatky a cítila se uvolněná a smířená se světem. Holky si s sebou z Francie přivezly *volnost, rovnost a bratrství*, přidávaly si roky, stopovaly až k diskotéce Nivell II a kradly

kondomy z automatu u lékárny. Anně říkaly: *Ty vždycky musíš mít tohle. A s tím* za kempem zjistila, že někteří luftáci ze zahraničí dělají ááá, další óóó a jiní úúú. Ten úplně první, jeden androgynní Belgičan, dělal právě úúú. Taky zkusila jednoho Němce, který se jí přilepil na kalhotky jako hladový zombík. Seznámila se taky s jistým distingovaným Francouzem, který měl ale jednu posedlost, a sice že jí *tam* zuřivě zastrkoval prst. Byli i další, každého si už nepamatuje, ale všichni, úplně všichni do jednoho jeli jako králíci — ááá, óóó, úúú — a Anna si přitom říkala: tady něco nefunguje. A to mohla být jediná ona. Ona, tak nenormální, která k vnitřnímu výbuchu nepotřebovala ani prsty, ani soulož. Ona, která byla tak vadná, že jí stačilo ani ne třicet vteřin, aby stiskla nohy u nějaké slabounké porno scény na věháeskách, které před ní rodiče schovávali. Nechápala, čím to je, ale ať ji ti opičáci osahávali, olizovali a provrtávali sebevíc, měla z toho nanejvýš něco, co se podobalo nutkání jít na malou. Možná že to potěšení z *toho* spočívalo v tom, že člověk zadržuje čurání, jak to dělala, když byla malá: zadržet a pustit, zadržet a pustit. S Nelem zjistila, nikoli bez zklamání, že potěšení ze vzájemného styku není reciproční, že na tom se musí pracovat. Ale syn cukrářů měl nade všemi ostatními výhodu: měl hrdost a už měl něco nastudováno. Počkej, něco zkusím. Dívej, co jsem četl. A navíc dělal óóó, ááá, hmmm, s tím svým typickým klidem. Nemusel druhý den nikam letět ani nebyl opilý nebo zdrogovaný. A vždycky, vždycky se vrátil. Máme spoustu času, Ani. Nejdřív ty. Vždycky nejdřív ty. Ano, Nel byl prostě Nel.

Anna přejíždí hranici čtvrti Sant Gervasi na kole, v uších silikonová sluchátka. Kabel se ztrácí v kapse fialových harémek. Neposlouchá ani hudbu, ani rádio, stejně by nic neslyšela. Tlumí nesnesitelný hluk světa. To dělávala, už když studovala, krabička špuntů do uší měla své rezervované místo v pouzdře vedle propisovaček, tužek a gum. Když zabočí za poslední roh, sluchátka si vynadá. Ticho nízkých bytoven je absolutní. Zbývá sto metrů slepé uličky, kde uslyší jenom rachot západek, až k rezavým vrátkům Dílenského dvora.

Ale dneska to vypadá, že klíči se do zámku nějak nechce. Vzpomene si až na druhý pokus: Cati jí už před několika měsíci volala, aby jí řekla, že našla kliku vytrženou, kovovou branku dokořán a fotografa, jak flirtuje se dvěma strážníky. To bylo poslední vzrušení, které dvorek zažil. Dnes připomíná akvarel namalovaný na konci vstupního tunelu.

V době blahobytu líтали pracovníci studií nahoru a dolů jako včely v úlu. Ráno se vchod proměnil v improvizované parkoviště kol erasmáků a skútrů lidí na volné noze. Dopoledne byl plastový stůl vedle citronovníku v obležení různých skupinek s kouřící kávou a cigaretou, ťukajících ve stínu stromu do notebooků. V poledne začaly šustit sáčky se svačinami, nabízely se makrobiotické saláty, krokety z tofu a kefir. I na Cati tam bylo hodně rušno. Jdeme na kafčo k Manolovi, tam bude větší klid. Bufet U Manola, vzdálený sto metrů, je hlavní zásobovací bod široko daleko.

Anniny dioptrické oči prozkoumávají od kovové branky celý prostor připomínající pavlačový hotel, okysličený citronovníkem. Posuvné dveře jsou očíslovány obřími otisky hravého razítka architektů ze Studia 7,

které má přímo nad hlavou. Na kovovém schodišti, které vede nahoru, Anna zahlédne někoho scházet a spustí ruku od zvonků.

„Haló!“

Člověk v kapuci na chvíli znehybní, jako by si uvědomil, že není neviditelný.

„Tady! Můžete mi otevřít?“

Než si vzpomněla, že by měla říct *prosím vás*, kluk vytáhne ruku z mikiny, mávne na ni a zmizí z jejího zorného pole. Za chvíli už stojí před ní a otáčí klíčem a Anna cítí potřebu dodat na vysvětlenou: Pracuju ve trojce. Kluk se na ni podívá, jako by chtěl říct: A proč mi to jako vykládáš.

„Jsem tady teprv krátce.“

„Aha, tak já jdu... tam.“

„Oukej.“

Vlastně neví, proč by mu měla něco vysvětlovat. Když tady ona začala pracovat, jemu ještě teklo mlíko po bradě.

Anna opře kolo o zeď pod schránkami a přejde osvětlený dvorek, štěrka jí křupe pod nohama. Zvuk se odráží ode zdí. Aspoň dveře Studia 3 se otevrou bez problémů. Prsty z paměti vyťukávají odkódování alarmu. Catin stůl je jediný, který jeví známky nějaké nedávné činnosti: tlustá polstrovaná obálka A3. Anna se podívá a čte. Oddělení... ministerstvo... XIII. výběrové řízení na ročenku... Před očima se jí zatmí. Cati se nezmínila, že by se letos chtěla znovu přihlásit. A už vůbec ne, že by do toho chtěla jít sama.

Anna měla vůči výběrovým řízením vždycky odstup: znamenalo to pracovat zadarmo a s nejistým výsledkem. Někdy jí Cati dala odměny, které ušetřila zadavatelům.

Tak to udělala u loňské ročenky. Několik týdnů připravovaly jednu nabídku podle požadavků, ale nakonec to nechaly plavat. Cati to těžce nesla: Pamatuji si, že jsme to nedotáhly kvůli tobě. Ať z toho máš špatný svědomí. Ale co říkám špatný svědomí, dyť ty nemáš žádný. A letos se Cati vážně přihlásila a nic jí neřekla. No dobře, myšlenkové pochody ostatních jsou jedna velká hádanka, s tím si Anna hlavu lámat nehodlá.

Sedí před svým starým iMacem, chvíli zamyšleně hledí do dálky přes sklo posuvných dveří, tak jako mnohokrát, když dokončila práci, vždycky moc brzy. Všechno je jako dřív, stejné — až na to ticho. Anna si pomyslí, že by se tady ještě klidně dalo pracovat. Stoly jsou uklizené, rádio vypnuté, *Ano ano! Slyšeli jste dobře! Sleva dvacet procent!*, pevná linka už nikoho nesvádí k volání zadarmo. Bílé stěny, přímo volající po abstrakci. Pod nohama červený sisalový koberec, který stolům vytváří hřiště, a starodávné kancelářské hodiny nade dveřmi do koupelny právě ukazují dvě nuly. Anna se probere a čeká. Je čtvrt na deset a ve druhém rohu dvorku, na druhé straně vstupního tunelu, až za kovovou brankou, prst kurýra stiskne zvonek.

Kurýr si zvedne hledí přilby. Je zpocený.

„Nemohl jsem to najít, vjel jsem tady vedle do toho parku...“

Klasika. Jakmile lidi vidí slepou uličku, hned se otočí a vůbec je nenapadne, že za tou záhadnou kovovou brankou na konci by mohlo být to místo, které hledají.

„Podám vám to tudy, nemám klíče.“

Anna si při těch slovech uvědomuje, že to je pravda, ale teď se touhle nepříjemností nemůže zabývat.

„Patnáct štyrycet.“

Patná...? Peněženku si nechala doma v kabelce. Přišla sem narychlo a jen na otočku. Bezděky se otočí. Dvorek, citronovník. Zářící nápisy K PRONÁJMU jí připadají jako výsměch. Zeptá se, úplně zbytečně, na možnost bezhotovostní platby převodem.

„Cože?“

„Moment.“

Cati má byt za rohem, ale Anna si vzpomíná, že Ariela má mít volno. Volá jí. Záznamník. Mysli, mysl: domů a zpátky, půlhodina, s vyplazeným jazykem. Poslední den na odevzdání.

„Počkejte, otevřu vám.“

Hlas kluka v kapuci za jejími zády. Anna vypne mozek a vypálí:

„Nemáte dvacet eur?“

Kluk neodpovídá, soustředí se na to, aby uhádl, který klíč patří do zámku. Pokud mu bude muset otázku zopakovat, bude se snažit být milejší.

„Omlouvám se, ale nechala jsem doma peněženku...“

Kluk ji teď poslouchá hodně soustředěně a... proč si ukazuje na tvář? Nebo snad na ucho? Na dva kroužky, které mu z něho visí?

„Teď mluvte.“

„Dvacet eur.“

Kluk se směje.

„Co dvacet eur?“

Dělá si z ní legraci?

„Jestli náhodou nemáte dvacet eur. Vrátím vám je za půl hodiny. Budu hned zpátky.“

Anna se nedostala ani do poloviny vysvětlování a kluk už začal rozepínat ledvinku a přehrabovat se ve

všemožných papírcích. Anna si všimne kroužku na zápěstí jeho pravé ruky, která neustále pevně svírá mobil. Najde pět eur, pak nějaké drobné, vytáhne lístek na vlak, nato další pětieurovku, další drobné, balíček knoflíkových baterií, dvě eura, tři. Anna je nedočkavá, celý obnos v klukově dlani už zpozorovala, teď musí jenom vyčkat, až si ho všimne i on, ale on to přehlédne.

„Sedmnáct, osmnáct...“

Asi má v uších sluchátka, jinak si to nedokáže vysvětlit, i když žádný kabel nevidí. Asi ho má schovaný uvnitř kapuce. Anna si vezme peníze a transakce je u konce. Kluk na ni mrkne.

„Tak hele... dobrý účty dělají dobrý přátele, jo?“

Něco s ním není v pořádku, to je jasné. Buď sjíždí nějakou muziku ve sluchátkách, nebo se sám sjel něčím, co se hodí k jeho životnímu stylu. Kurýr na motorce už odjel a Anna teď přemýšlí, jestli jí něco nehrozí. Jak se jí ten kluk dívá na pusu... nenápadně si prsty přejede koutky úst, možná jí tam zůstal zbytek kávy.

„Já kdyžtak řeknu kolegyni, ať vám to zítra vrátí. Cati ze Studia 3, víte, které to je?“

„Že by to s trojkou?“

Anna zamrká. Je to jenom dvacet eur, nic se neděje, když mu je bude dlužit nanejvýš jeden den. Kluk taky čte myšlenky.

„Pak mi to někdy vrátíte. Až budete odcházet, tak zabouchněte.“

Ve vchodu výškové budovy na ulici Travessera de les Corts, jen kousek od stadionu Camp Nou, štipne Nel

Annou do zadku. Ta ztuhne a zabalený quiche, který drží v ruce, se zatřepe.

„Prdýlko!“

„Přestaň, blbečku!“

Před dvaceti lety by jí takové osahávání lichotilo. O pět let později by se Nel už neodvážil na ni takhle sáhnout. Protože v jejich vztahu zeje díra. Přesněji mezi garsonkou na ulici Mallorca a bytem s vysokými stropy od strýčka Avelího. Té díře předcházela řada nedorozumění v malinkatém bytečku, která nakonec vedla k rozhodnutí dát si pauzu. Nějakou dobu byli od sebe. Anna, které bylo tehdy třiadvacet, prchla do Irska pracovat jako au-pair, Nel, kterému bylo dvacet pět, si začal s jednou sportovní redaktorkou. Ale když už se rozchod zdál definitivní, sešli se, poplakali si, jak se vzájemně potřebují, a nastěhovali se do pořádného bytu se vším všudy, který jim ve čtvrti Sant Gervasi dal k dispozici strýček. I když Anna už po Nelovi netoužila jako *předtím*, každým dnem se k němu cítila víc a víc připoutaná. Byl tak lidský. Naproti tomu Nel, který po Anně toužil vždycky, by si nikdy nemyslel, že už má u ní vyhráno. Pro něho a pro jeho mladické verše byla Anna led i oheň. Ve výtahu v domě, kde bydleli Joan a Mei, mezi čtvrtým a osmým patrem, Anna vnímá, jak se na ni Nel dívá, když si sahá na kabelku, jestli má mobil, když si zarývá nehty do dlaně, když si kroutí konečky vlasů, které se jí točí na prsou. Světlo a stín, led a oheň.

„Vy zrádci! Přece jsem říkala, že nemáte nic nosit, podvodníci jedni...! Teda, to dělal Nel, ten quiche?“

Anna žasne, jak může Mei někoho označit za „zrádce“ a „podvodníka“, aniž jí přijde na mysl, že by to měla nějak doložit.

„Páni, to je hotový kino!“

Nel přistoupí k jedné stěně v obývacím pokoji, úplně hypnotizovaný. Joan se rozpřáhne přes obrazovku jako hosteska v televizní soutěži.

„Žádná telka ani kino. Tomu se říká kapitalizace nezaměstnanosti, chlapče! Pětašedesát palců, 3D, full HD a fakt vymakanej zvuk, počkej.“

Mei mu vezme ovladač.

„Nic takovýho. Zvuk si může představit. Nechci, aby na nás sousedi zezdola zase zvonili.“

Nelovi při pohledu na ztichlé obrazy září oči.

„Tyjo, kamaráde, to je jak fotbalovej stadion.“

Mei mu vezme táč z ruky.

„Ani mi nemluv. Museli jsme dát pryč celou obývákovou stěnu. A dvojčata jsou u babičky na odvykačce. Ještě teď brečej.“

„Když už mluvíš o fotbale, kámo: chtěl jsem s tebou něco probrat.“

Muži řeší zásadní otázku: jak jít na Barçu, když už teď z redakce nemají volné lístky na Camp Nou. Joan navrhuje, že by si tři mušketýři z obchodního pronajali placený kanál.

„Jako já vím, že je pozdě, ty jo, ale jak slyším zvenčí ty góly, hnedka bych vyběh ven a rozpálil jižní tribunu, ty vole... už jsem říkal i Jordimu, že bysme měli dát znovu dohromady náš fanklub Inzoš.“

Nel se nadchne jako malý kluk.

„A mohli bysme tomu říkat fanklub KNDP — Kopli nás do prdele!“

„Domluveno. Ty připravíš transparenty. Když si to rozdělíme my tři mezi sebe, tak to vyjde za babku, vole. Já mám telku, vy přinesete lahváče a Messi ať se tu prohání po obýváku.“

Zatímco muži uzavírají dohodu, Mei se přesouvá z terasy do kuchyně a z kuchyně zase na terasu, vznáší se nad zemí jako baletka — koneckonců také je baletka. Anna se nemůže zorientovat v kuchyni.

„Příbory jsou ještě pořád v myčce. Nestíhám.“

Anna dvěma prsty otevře dvířka domácího elektrospotřebiče.

„Tak Raquel a Jordi na poslední chvíli cukli, člověče.“

„Ne...“

Anně je to upřímně líto. Přítomnost dalšího páru by snižovala povinnost konverzovat a naopak by zvyšovala možnost chvílemi vypnout.

„Raquel mi volala, že Isem už týden nechodí do školy, že jsou z toho vyčerpaní a tak dál. No tak prý jindy.“

Zašklebí se a zašeptá:

„Myslím, že na tom teď nejsou zrovna nejlíp.“

Anna není jako Mei: *Ne? Fakt? Proč si to myslíš? Něco ti říkala?*, ale snaží se.

„No jo.“

Mei zopakuje úšklebek.

„Mám pocit, že se pohádali.“

„Aha.“

Joan nakoukne.

„Co chybí, holky?“

„Jenom to, abys vypnul tu pitomou telku a otevřel víno. Na!“

Na terase začnou cinkat příbory. Joanovi pod rukama vyskočí další korková zátka.

„No tak jako jo, vypadám trochu jako *Walking Dead*, ale kterej zombík si bude dopřávat takovýhle kvalitní víno?“

Nel se přidá.

„Všecko by ti to vyteklo tudy: fsss...”

„Podej mi sklenici, Anno.”

„Já si dám vodu.”

„Vlastně jo, to je pravda, tobě to nechutná.”

Je to pokaždé stejné. Mei ze sebe dělá hostitelku.

„V ledniče je pivo, jestli chceš.”

„Ne, stačí mi voda.”

Konverzace se točí kolem salátu z quinoj a quiche s pórkem a dostane se až k aktuálnímu tématu: odliv mozků, šedesátiprocentní nezaměstnanost mládeže, vstupní haly bank plně obsazené vzdělanými bezdomovci, pracovní situace rodinných příslušníků, kamarádů a známých. Joanův bratr byl u zániku spořitelén. Následně se Mei rozpovídá, všude byla, všechno zná.

„Tak jeden jeho soused, který měl preferenční akcie, ho na ulici zastavil a plivnul mu do obličeje: Tohle ti patří, darebáku! Všichni se tam znaj, takže je tam na ulici normálně lynčujou.”

Nel s vidličkou v ruce utrousí:

„Fakt je, že ty preferenční akcie...”

Mei se hned přidá:

„No, a ti parchanti nepočítali s tím, že dědouši budou chtít svoje prachy zpátky, aby mohli nakrmit děcka a vnoučata. A teď to nechávaj vyhnít, čekaj, až starouši chcípnou, a hlavně ať se o tom už nemluví.”

„Dobře, Mei, to, co říkáš, je sice fajn, ale Pep jenom plnil příkazy.”

„Ty ho hájíš, protože je to tvůj brácha, ale že bych ho měla brát za blbečka, kterej neví, co podepisuje... no to ani kdybych byla infantka Cristina!”

„Víš co, o bratrech radši nebudem mluvit, Mei, fakt ne.”

Nel se vloží do čím dál vzrušenější debaty.

„No tak to moje ségra taky přišla o džob: byla u nich na praxi a čekala, jestli si ji nechaj, nebo ne — a najednou tu firmu zavřeli. Ze dne na den.“

„Sakra, ta, co chodila na Camp Nou?“

Když jeden z mušketýrů obchodního oddělení nemohl, tak jako náhradnice vždycky přijela vlakem Laura a šli společně na Camp Nou. Nelova sestra si oblíbila Barču za Rijkaarda — *Hele, to je ale frajer, ten trenér* — a potom i za Guardioly — *Hele, to je ale frajer, ten trenér* — a povzbuzena několika vítězstvími se dostala na úroveň fotbalové vášně svého bratra. Nel jí vytýkal, jak je rozporuplná: Podívej na ni, na antikapitalistku, jak dýchá pro ligu, ve který se točí miliony. Laura ho poplácala po paži: Díky fotbalu není tolik válek, ty mizero!

„Deset lidí na ulici. A její kluk taky. Všechny vyhodili.“

Mei porcuje lilkový koláč.

„A maj hypotéku? ... Stačí ti to takhle?“

„Byt je jeho... Ještě kousek, prosím tě.“

„No, ještě že tak. To je fakt děs, co? My jsme teď ve škole měli několik studentů, kteří neplatili. No a oni přijdou a začnou ti vykládat svoje historky... a co ty můžeš jako dělat, že? Ve stanovách máme, že jsme neziskovka, ale moment: bejt neziskovka neznamená, že bysme se měli jít pást... Podej mi talíř, Anno.“

Joan se vrátí do rodinné sféry.

„No nevím, kámo, brácha si ze sívíčka dal pryč všechny školy, aby se mohl hlásit o práci v tý nový Ikei. Možná by to tvoji ségru zajímalo.“

Na řadu přijde trávení a mírný vánek březnového večera všechny přiměje obléct si bundu nebo sako. Joanova

porcelánová ruka krájí za všeobecného protestu kostky čokoládového dezertu.

„Čéče, já jsem se nacpal k prasknutí, no kdyžtak jen tenhle malej kousek!“

Joan plácne Nela přes prsty.

„Přestaňte žvanit, blbečkové. Víte, kolik děcek umírá hladu jenom v Hospitaletu?“

Když jsou ze zákusku už jenom drobky, Joan vytáhne z balíčku tabáku Pueblo ubaleného jointa. Anna si na ubrusu otočí iPhone: má úplně stejný jako Mei. Hostitelka si obejme pažemi kolena.

„A jak se daří Cati v práci?“

Potvrzuje se stará zákonitost, že svět je malý — Cati znají všichni přítomní. Joan, stejně jako Nel a Jordi, ji zná osobně z dob, kdy jí posílali reklamy do inzertní přílohy novin, a Mei ji zná z doslechu od svého bratra alias Kápa, který jí dohazoval výhodné obchody pro ministerstvo kultury, když byla jeho strana ve vládě. Ale od té doby, co se Kápo znovu vrátil k moci, o něm Anna neslyšela. To budou asi ty škrty.

„Pořád to máte tak, že ti zadá práci a ty pak děláš z domu?“

„Její bývalý má rakovinu.“

Mei tato náhodná informace dává smysl.

„To je v řiti, tyjo. Nechceš kontakt na jednoho léčitele, kterýho mi doporučila Raquel na záda? Zabývá se holistickou medicínou.“

Do Annina tichého hlasu — *To není potřeba, už chodí na terapii* — skočí lehce omámený Joan.

„No podívejme se! Vobyčejní doktoři jsou eminence — a ti od přírodní medicíny jsou holisti...“

Mei pokračuje se zavřenýma očima.

„Jen se směj, ale jak sis to pochvaloval, ehm, když mi dal záda do pořádku, že?“

Anně se ze spiklenecké narážky zvedne žaludek. Joan se dá zase do kupy.

„Rakovinu čeho?“

„Myslím, že plic.“

„To je fakt blbý. Musím jí někdy zavolat.“

V době, kdy z obchodního jednání s Cati, už byla s Lluísem rozvedená, ale stejně o něm hodně slyšeli. Hovor utichne a Mei se snaží jej znovu rozproudit.

„Není to náhodou ten, co jí zahnul s nějakou mladou pilotkou?“

Anna tu částečnou dezinformaci opraví:

„Letuškou.“

„Ach jo, to je teda voprz. Nojo... A pro něho taky, co?“

Joan chytne svoji manželku zezadu paží pod krkem a vlepí jí pusu na lví hřívu.

„Roztomilá za všech okolností! To je naše Mei, že?“

„Dáte si kafe?“

Nad ránem Nel nastartuje auto zaparkované pod stáním Camp Nou.

„Vždyť si nemusí dělat takový starosti. Taneční škola není v ohrožení. Stejně všechny ty dotace jsou z toho podniku od jejího bráchy.“

Anna ve své nevinnosti nerozumí diplomacii.

„Tak proč jsi jí to neřekl?“

Nel spustí monolog.

„To si jako myslíš, že kdyby to tak nebylo, tak by mu dovolila koupit si takový kino? Vždyť to stálo nejmní tři tisíce eur.“

Kabina vozu se začíná zaplňovat líčením všemožných vlastností onoho domácího elektrospotřebiče. Kdyby

provoz v tuhle noční hodinu nebyl tak slabý, Anna by začala sčítat espézetky. Stáhne okýnko, ale vzduch je studený, takže ho zase zavře.

„...příjmy zase odněkud odjinud, ale pozor, každej má tu svoji pravdu. A jak ji znám, tak teď určitě Joanovi vykládá: *Jo, jasně, ale bydlej v bytě od strejčka, to se jim to žije!*“

Anna zase přistane v realitě.

„Ale vždyť my platíme nájem!“

„Vždyť jo, Ani. Jenom tím chci říct, že lidi rádi mluvěj o tom, o čem nemaj ani páru.“

„Anno.“

Záda jí na otočné židli ztuhnou. K práci si sedla sotva před pěti minutami a pořád si ještě pod obroučkami protírá oči.

„Proč sakra nezaklepeš?“

„Ježiš, ty po mně chceš divadlo... Ťuky ťuk! Můžu dál?“

„Tak co chceš? Musím ještě dokončit nějaké věci.“

Anna ví, že pro hladkou a jasnou komunikaci musí své práci vždycky říkat věci. Kdyby chtěla být náhodou přesnější (musím upravit celou jednu černobílou část, aby nezasahovala do barevných záhybů), tak by se Nel u třetího slova začal zajímat o své nehty.

„Jak jsi říkala to s tím Ave-lím...“

Anna jednou nohou otočí židli a prstem si nadzvedne brýle. Teď už má Nela uprostřed zorného pole.

„Ne, nemysli si, že... Je tady ještě jiný... řešení.“

„Jaké řešení?“

„Laura.“

„Jaká Laura?“

„Ježišmarja, jaká asi... Vždyť jsi to říkala ty, jde jenom o dočasný řešení.“

„Počkej, co tím chceš říct?“

„No, protože už tam nemá co dělat, a navíc říká, že tam pořád všude potkává toho chlápka a ty jeho kámoše, tak se zapsala na jeden intenzivní postgraduál, asi tak na milion hodin, kterej dělaj jenom na barcelonský univerzitě a... máme tu ten malej pokoj.“

„To je vtip, že?“

„Bude nám platit, Ani. Sto eur, možná sto pade. To přece není k zahození...“

„To snad není pravda. Vy už jste domluvení!“

„No, trochu jsme už o tom mluvili, ale jestli nechceš, tak jí řeknu, že...“

„To ses mě nemohl zeptat dřív, jestli chci, nebo nechci?“

„Je to sto padesát eur, Ani. Přijdou nám vhod. Budem víc v klidu. A je to dočasný, jenom než skončí ten kurz, v červnu.“

Anna vidí Lauru v koupelně, jak sedí na záchodové míse. Vidí ji, jak se hrabe v její toaletní tašce, jak přičichává k deodorantu, jak si stříhá nehty jejími nůžkami. Vidí buben pračky a v něm své prádlo dohromady s těmi hadry všech barev. Ledničku plnou piva. Na pohovce tělo rozvalené jako pytel, obývací jí zaplňuje kouřem a zachraňuje přitom svět silou mysli a vínem z Penedès.

„Bude to jenom dočasně, Ani. Tyhle sociální věci teď frčej, ona si určitě něco najde. Slibuju. Tři měsíce a šmytec. Musím bejt velkej brácha, jedinej brácha... Poprosili mě o to naši, oni jí zaplatěj ten postgraduál, ten stojí majlant.“

A je to venku. Spiknutí cukrářů. Doma Lauru nechtějí, to je jasné. Aby se to lidi nedozvěděli, aby se neříkalo, aby se o tom nemluvílo. Anna polkne.

„Je to moje rodina, Ani. A ten byt... Vždyť víš, taky na něho má právo. Je to i její strejda... Je to výjim... Kam jdeš?“

Nel zůstane stát na chodbě, opírá se rukou o zeď a pohledem sleduje stín, který vchází do jedné dveří a vychází z druhých, tady se oblékne, tam obuje, potom si stáhne vlasy do culíku. Nakonec ten stín zasune notebook do obalu, vezme si klíče z věšáku a projde kolem Nela, jako proud, který se vyhýbá kmeni v řece.

„Anno... promluvíme si o tom. To už jako nemůžeme o ničem mluvit nebo co?!“

Dveře práskly, Anna už je na chodbě, a najednou si uvědomí, že si zapomněla peněženku. Zrudne. Teď bude vypadat trapně, to bouchnutí dveřmi bylo výmluvné a definitivní. Znovu otevře, znovu projde Nelovi před nosem, vezme si tašku z věšáku a opět se vydá na trasu nenávisti.

„Tak mi aspoň sakra řekni, kam jdeš!“

Anna se podívá do vlastních očí v zrcadle ve výtahu a řekne: Jdu do háje.

Většina konfliktů, které s Nelem mají, se odehrává v její mysli: vůl, pitomec, idiot. Anna má spočítáno (protože ona počítá pořád), že pomocí takových výlevů redukuje hádky na polovinu. Tak se snaží vykompenzovat vliv proměnné, kterou je Nel, i s tou jeho lidskostí, díky níž se ona drží při zemi. Neuspořádanosti, starostem, změnám, všemu, o čem zasvěcení říkají, že to je život, odolává s tvrdostí diamantového hrotu. Proto Nela potřebuje. On jí nabízí dávku entropie, kterou její tělo při-

rozeně nemá. Na druhé straně se v Nelovi snoubí empatie, apatie, utopie, eratie. Jinými slovy živná půda, na které Anna může svádět každodenní bitvu o rovnováhu ve vesmíru. A proto také Nel potřebuje ji: Anna je jako drsná, ale pevná skála, na které se člověk může natáhnout na záda, totálně vyčerpaný plavbou proti tisícům vln na rozbouřeném moři.

Venku na ulici je klid, předjaří. Část dopoledního provozu odpočívá v pruhu pro nakládku a vykládku. Anna je překvapená, čekala nějakou bouřku, vír aut, blesky sršící z mraků do zelektrizovaných vlasů. A co teď? Měla si vzít kolo, ale ten výstup s peněženkou stačil. Jde, jako by ji někdo táhl na provaze, podpatky zarývá do země, zuby zaťaté. Podrážky jejích bot vržou labyrintem čtvrti Farró, až nakonec dorazí k rušnému náměstí Lesseps. Potřebuje mnohem víc než jen čerstvý vzduch, aby ji přešel hněv. Ale dneska má práci, a tak se její nouzovou kancelář stane knihovna. Bude tady sice pracovat na sedmnáctipalcovém Macbooku, zatímco doma zahálí sedmadvacetipalcový iMac, ale v knihovně po ní nikdo nebude chtít, aby vysvětlovala, proč mlčí. Ze zkušenosti ví, že čím dříve se smíří s tím, že Nel je nesesaditelný, tím lépe. On, jeho problémy a volání jeho slabé a stupidní krve. Ale dnes, zrovna teď (vůl, pitomec, idiot), Anna myslí jenom na úder sekyrou.

První roky, kdy v bytě bydleli, jí Nel vždycky říkal: Vždyť jsi tady doma, Ani, tak už přestaň pořád říkat „byt tvého strýčka“. A Anna se naučila cítit se tam doma. Oprostila se od myšlenky, že bydlí v bytě bratra Lauřiny a Nelovy babičky. A majitelovy bláboly — *To sis teda našel ženskou s nosem nahoru, vždyť se chová jako nějaká hraběnka* — jí navíc umožňovaly vytěsnit jakýkoli

pocit viny při pomyšlení na pohřeb, na notářskou kancelář obloženou drahým dřevem, na horečnaté dohadování, které zná už od svých tet. Z vlastní zkušenosti ví, že stupeň rodinné sounáležitosti je nepřímo úměrný počtu návštěv u notáře. Nel a Laura se těmto záležitostem vysmívali, jak to dokážou jen sourozenci, kteří mají pěkný vztah a vykládají, že by se o pár čtverečních metrů nikdy nehádali. A už vůbec ne — podle Laury — v týhle buržoupské části Barcelony. Možná už švagrová dospěla. Možná je ten postgraduál takovým závěrečným testem, rozloučením s nepovedenou praxí a nespočtem různých kurzů, kterými si Laura vyhlazovala stopy plynoucího času, jako si sousedky odvedle vyhlazují obličej.

V knihovně Anna projde všechny sály jako špion Interpolu. Hledá si vhodný stůl: daleko od pohybu u regálů, i od studentek sešněrovaných v push-up podprsenkách. Je zkouškové období a knihovna je přímo prosycena hormony. V přízemí, kde je čítárna denního tisku, je volněji, ale tam jí zase vadí pohledy důchodců: pořád nemůže uvěřit, že byli taky kdysi mladí, jako byl mladý Nel, když jí na diskotéce vzal sklenku z ruky, aby s ním mohla jít tancovat.

„Kde seš, holka?“

„Právě vycházím z knihovny.“

„Volal mi tvůj Nelík, jestli seš ve studiu.“

„Ne, nejsem.“

„No jasný. Nemusím ti snad říkat, že sem můžeš přijít pracovat, kdykoliv budeš chtít, ne?“

Jestliže má Cati dovoleno strkat nos do Annina života, je to jen proto, že to Anně nedochází. Se studentkami, které Cati najímala v období prosperity, to bylo něco jiného. Tři adeptky designu nabízely její zvědavosti nekonečné kombinace rozbíhající se mnoha směry. Zpočátku byla Anna jen klidnou pozorovatelkou a vyzkoušela si v praxi, co se naučila: empaticky naslouchat, usmívat se, odpovídat, být příjemná. Její úsilí bylo nakonec přínosné pro všechny strany, ale také mělo svá úskalí. Někdy byly otázky jednoduché: Takže bydlíš na ulici Balmes? Takže tys studovala fyziku? Chceš kafe? Jdu k Manolovi. Někdy byly otázky těžké: Co budeš dělat o víkend? To jste se po tolika letech ještě nevzali? A někdy byly otázky nemožné: Slyšelas, co jsem ti říkala? Tahle otázka byla nejlepší. Anebo možná ještě tato:

„Jsi tam, Anno?“

„Jsem venku.“

„Toho kluka, jaks říkala, tak toho jsem neviděla, seš si jistá, že šel ze sedmičky?“

„Šel dolů po schodech.“

„Celá parta kolem Richarda Gera je v Brazílii, studio je definitivně zavřený.“

Dámy z Dílenského dvora svorně daly architektovi ze Studia 7 přezdívkou *Ričrtgír*. Kromě Anny. Ta neví, o co jde. Myslí si, že je Angličan nebo Američan, ale nikdy s ním nemluvila.

„Hele, já mu hodim dvacet eur do kastlíku a drobný ať si nechá za ochotu, ne?“

„Do schránky.“

„Do schránky, do schránky, jo, já vim.“

Anna znovu otevře pusku, ale Catin hlas na ni vybafne ze sluchátka:

„A co ty, drahoušku, kdys mi chtěla říct, že Manel už není v novinách?“

Anna ztuhne a málem se srazí s jednou studentkou, která vychází z knihovny.

„To ti řekl on?“

„Co ten by mi asi tak řek? On, jo? Prosimtě. Já jsem mu to musela říct. Včera mi volal Joan a ...“

„Má tu svoji zatracenou hrdost.“

„To říká ta pravá. A co ta tvoje švagrová?“

„Co jako?“

Aha, tak o tomhle mluvit Nelovi nevadí. Snad se ti podaří ji přesvědčit, protože už tři dny vřdycky někam odchází s počítačem a já nevím kam. Tebe poslechne. Kdyby to ségra fakt nepotřebovala, tak bych si ji do bytu nestěhoval, a teď, když jsem v *týhle situaci*, tak se jí taky můžu víc věnovat. V *týhle situaci* je eufemismus, který si Cati musela sama vyložit.

„Kdybyste se s Nelem pohádali a ty bys zůstala bez práce, vrátila by ses k vašim?“

„Ani omylem.“

„No tak to se ti snažím říct.“

Odpověď byla jednoduchá: dobře to znám z vlastní zkušenosti. Ale raději zemřít, anebo zaklepat na dveře u bratra, to je velký rozdíl.

„Podívej, zlato, pokud má tvoje švagrová nějaký problémy, je jedno jaký, do toho mi nic není, brácha je přece jenom brácha. A v životě jsou situace, kdy je nutný bejt brácha, i když tebe to štve.“

Co se v Annině životě nejvíc podobalo sourozenci, byl asi podvraták od sousedů v Costeře. Bast se potuloval po okolí a oni si ho vzali, aby hlídal nádrž u zahrádek. Ta byla pro podnapilé turisty vracějící se do kempu neodo-

latelně lákavá. Přelezli plot a skočili. Nádrž byla velká a voda vlháká, úplně arabské lázně. Bast se procházel celý den po zahrádce před domem, přivázaný k jakési kleci pokryté modrými igelitovými pytli. Řetěz byl dost dlouhý na to, aby mohl dosáhnout ke korytu nádrže a k misce se žrádlem pod stříškou. Když šli výletníci do kempu, tak na ně ve dne v noci štěkal. Byla to jeho jediná zábava. Annina matka ho měla plné zuby: Proklínám tohle příšerný psisko!

Anna ho viděla z okna svého pokoje, když psala úkoly do školy. Pohled na tu velkou hlavu odevzdaně položenou na packách ji tížil na prsou jako kámen. Když ji nikdo neviděl, házela mu přes plot šunku, párky, kosti, které ukradla u večeře. Několik týdnů sbírala odvalu a nakonec u sousedů zazvonila. Přišla otevřít selka vyhublá na kost. Anna měla knedlík v krku a srdce jí bušilo: Mohla bych ho vzít na procházku?

Sousedka ji ani nepustila dál a pak to řekla Anniným rodičům. Annina matka vyřkla svoje veto: To psisko je samá blecha. Určitě od něho něco chytneš, pokud to ještě nemáš. A co když tě pokouše? Chtěla bych vidět, jestli je vůbec naočkovanej. Otec byl opatrně pro: Prosimtě, když za nima přijedou vnučky z Francie, tak si s ním někdy hrajou a nic se neděje.

O to víc chtěla Anna vzít Basta na procházku. Ten kámen ji pořád tlačil na prsou. Když sousedi odjeli na nákup nebo do Francie za dětmi, Anna přeskočila plot a Bast na ni skákal, vrtěl ocasem a potichu kňučel, jako by věděl, že nesmí dělat rámus. Pšššt, ticho, Baste.

Jeho pach byl Anně příjemnější než všechny parfémy na světě. Na zahrádku mu házela míčky ze zmačkaných novin potažené alobalem a dávala přitom pozor, aby

ho vodítko na krku moc neškrtilo. Bast pro míčky běhal a nosil je, zmožený jako stařec. Byl mladý, ale protože byl pořád venku, neustále chraptěl. Když bylo hezky, lehla si Anna vedle něj, do stínu nádrže, a nařídila si budík Casio, kdyby náhodou usnula. Cítila tíhu Bastovy hlavy na břiše, když se nechával drbat. A taky Anně olizoval ruku. Ty jsi ale čuně, Baste.

Když byla zima nebo když pršelo, dívala se Anna na tu modrou klec s černou dírou a na řetěz, který z ní vychází a zase v ní mizí a opisuje přitom písmeno U. Strašně ji to drtilo. Při pohledu na klec Anně ještě doteď běhá mráz po zádech.

„Tak jo, hele, v úterý touhle dobou na mě počkej U Manola a dáme kafičko, chci s tebou něco probrat. A sedni si k nějakému stolku venku na sluníčku, jsem jak tvaroh.“

Proč má jít s Cati na kafe? Vždyť už spolu mluví po telefonu. Ale lidi to tak dělají: sejdou se a klábosí. I když mají WhatsApp, Skype, e-mail, vždycky mají potřebu vidět se osobně a povídat si. Možná proto jí Anna neřekla ne: aby si vybrala správně, aby udělala to, co se od ní očekává a co je dobré pro všechny strany.

Cati před Annu položí svazek klíčů zářících jako věnec z kytek, a dřív než se posadí na kovovou židli, urovná si balonovou sukni.

„Proč mi je dáváš?“

„Tyjo, tady je to boží...“

Nastavuje tvář sluníčku, bradu vystrčenou, po paměti šátrá po krabičce camelek. Černé brýle na lících kostech kontrastují se sněhobílými vlasy sestřiženými na kluka. Cigaretu sevře do bělostných zubů mizejících za karmínovými rty.

„Takže uprchlice bude dneska obědovat kde?“

Anna se podívá na hodiny na mobilu: ještě je brzy. Dole na displeji zmeškaný hovor od Nela, označený červeným čísílkem. Bylo to příjemné, ignorovat v knihovně vibrování telefonu. Dnešní vzkazy ještě ani nečetla. U nohy stolu načepýřený holub obtěžuje znechucenou holubici a táhne za sebou vějíř ocasu. Cati si zapálí a bere to tak, že už jí Anna odpověděla.

„Víš co? Tak ti přemejšlím, že bych udělala studiu webovky. Ty o tom něco víš, o webovkách?“

„Můžu se to naučit.“

„Jo, to je jasné, o tom nepochybuju, zlatíčko, ale radši bych, abys mi pomohla dát dohromady všechny věci, protože fakt nevím, kde to ksakru všechno je, v zipích, na cédéčkách, na starejch počítačích...“

„Všechno je srovnané a v pořádku.“

„Zlato, tvoje věci jsou srovnány na jedničku, ale když jsi mě nechala samotnou s těma holkama, nevím, co s tím udělaly, a já jsem na to už stará, fakt jako. A hlavně teď na to ani nemám čas.“

„Tak já se někdy stavím a podívám se na to, až dokončím ten katalog.“

„Teď máš klíče, takže až budeš moct, kdykoli. A napiš si hodiny, pak ti to zaplatím.“

Samozřejmě že jí zaplatí. Cati platí vždycky, ne jako jiní: Jéje, tys ještě nedostala zaplacenou od těch blbečků z galerie? Ještě ne. Božíčku, měla bys jim vystavit samotnou fakturu a náúčtovat jim úroky z prodlení. Cati si zapálí další cigaretu a ani si nevšimne, že ta předchozí pořád ještě doutná na okraji popelníku.

„Hele, už ňákou dobu s tebou chci mluvit, ale teď, jak mám ten frmol s Lluísem...“

Při vyslovení toho jména si Anna uvědomí, že se ještě Cati neoptala, jak se má její ex.

„Jak se mu daří?“

„Jo, dobrý, zrovna dneska docela dobrý, chtěl jít do ateliéru. Ale řekla jsem mu, že ani nápad.“

Lluís se živí malováním. Nebo spíš živil se. Kdyby Annu alespoň trochu zajímal jakýkoli umělecký projev, mohla by něco říct, ale Cati stejně změní téma.

„Podívej se, holka, řeknu ti to rovnou: Až tohleto dokončíš, tak už pro tebe nic víc nemám.“

Anně trvá tři dlouhé vteřiny, než se trochu vzpamatuje.

„Je to tak, drahoušku, jo. Nechci tě strašit, ale vypadá to hodně blbě. A teď se mnou prosimtě nevyraz dveře, protože ta výběrovka na tu ročenku... Hele, to s Lluísem a všechno kolem... Zahlídla jsem tu výběrovku úplně náhodou, ten samej tejden, chytl mě takovej rapl a nějak jsem to dala dohromady za dva večery. Vim, že budeš naštvaná, ale co už... Použila jsem tvoji šablonu z minulýho roku, tu rozkládací, ty formy, ty tvoje zkušební verze, pamatuješ?“

Anna cítí, jak se jí nehty zarývají v zatnutých prstech.

„Ale vždyť to nestálo za nic!“

„Vidíš to? Znáš tě jak své boty! Kdybych ti řekla, že to použijem, stejně bys mně nedovolila to odevzdat, no tak hele, neměla jsem ani čas, ani sílu tě přesvědčovat, tak to prostě je. Je mi to fakt líto, ale za poslední rok se toho hodně změnilo, teď jsem to nemohla nechat jen tak bejt. Když to vyjde, tak budu mít fůru práce, pošlapem až do konce roku, a když to nevyjde... no tak smůla, no. Když to nevyjde a chceš se naučit dělat

ty webovky, tak šup! Dyť koneckonců tohle všechno je i pro tebe, holka zlatá, teď když...”

Cati polkne. Anna začíná být jako na jehlách.

„Já jsem se snažila vydržet až do poslední chvilky, zlato, nevím, co víc ti mám říct. A když jsem se dověděla, že Manel nepracuje... Podívej se, já musím ještě nějak vydržet tři roky, abych měla nákej důchod, a přinejhorším můžu dát byt v Andoře k pronájmu, ale když myslím na vás a na všechny mladý, jako jste vy... Dyť jsem ti to už říkala, ale ty mě nikdy nebereš vážně, ale já jsem si fakt myslela, že bych ti mohla nechat zaběhnuté studio, s klientama a se vším... A teď — koukej na ten telefon: je to horor, za celý den zvoní jenom kvůli Mateovi a ohledně Matea, říkám si, možná je to můj problém, možná už jsem stará a mimo mísu, ale pak mluvíš s tím a mluvíš s támhletem, a ten zavírá a tamten končí... To by mě nikdy, nikdy nenapadlo, že to dopadne takhle.“

Takže už je to potvrzeno. To, co dávají v televizi, šedesát procent mladých nezaměstnaných, sociální zabezpečení ve schodku, odvolání z funkce, demonstrace, pískot, satirické stripy od El Rota. Anna si právě uvědomila, že se to opravdu děje, protože teď se to přihodilo jí. Spacáky u bankomatů jsou opravdové. Joanův bratr, studenti od Mei, osekané životopisy, aby mohl člověk dělat cokoli, jsou taky pravda. Dílenský dvůr jako strašidelný klášter, prázdná studia k pronájmu. Vždyť to má i doma: Nel byl odejit, s Laurou se taky rozloučili. Nel Anně všechno dopodrobna vyčíslil, jak bylo třeba. Odhadl náklady, přenastavil trasu, chtěl, aby viděla všechno to, co na vlastní kůži nezažívala, protože žila v jiném světě. Annin simulátor empatie má hodně co dohánět.

„No tak nevěš hlavu, určitě nám do té doby něco vyjde.“

Cati už tuší, že Anna naštvaná není, ale nemůže jí říct *no tak nebuď tak vyjevená*. Asi je jí milejší použít typický slovník, který je určen pro typické reakce.

Tohle se může stát jenom někomu, jako je Anna, kdo život vždycky vnímal v souvislé rovině, očima pouhého diváka. Svět je zvláštní místo, místo těch druhých. Od dobrých herců, od těch opravdových, se Anna učí, dělá si poznámky, jak žít ve svém letovém simulátoru. Krize byla příliš náhlá změna na to, aby ji zcela přijal někdo, kdo už třicet let studuje mechanismy té druhé reality: té, o níž slibovali, že bude určitě fungovat. Té, jež patřila dětem demokracie, které by si komplikace v průběhu křivky ve svém grafu neuměly ani představit. Už se a budeš mít dobrou práci. Poříd' si byt, cihla bude mít hodnotu vždycky. Vystuduj, pracuj, vezmi si úvěr, cestuj, konzumuj, založ rodinu. Kde nastala chyba? Musela tenhle propad křivky přece vidět dávno předtím, než propustili Nela. Teď byla někde mezi cestuj a založ rodinu. Byl to pomalý pokles — ale setrvalý, ohlašující se už dva tři roky. Ale Anna byla zaseknutá v počátcích setrvačnosti, v prvním Newtonově zákonu. Jak si toho mohla nevšimnout? Je pravda, že galerie jí neproplatila faktury už přes půl roku. Je pravda, že v minulém kvartálu musela DPH zaplatit ze svého. Je pravda, že minulý měsíc musela zdravotní a sociální vzít ze svých úspor a že tento měsíc to bude muset udělat znovu. Jak mohla žít v takové slepotě? Už ani tak ne vůči situaci ostatních, ale vůči své vlastní?

„Neslyšíš, co ti říkám?“

Cati se na ni vytasila s těžkou otázkou a teď se přehrabuje v peněženke. Anna si pamatuje, že na ni Cati mluvila, ale neslyšela ji. Až teď.

„Ptám se, co ti mám objednat? Manolo už za barem určitě usnul. Čajíček jako vždycky?“

To je snadná otázka.

DUBEN

Anna špatně spí. Normálně by měla katalog už dávno hotový, ale tentokrát to protahuje: pomyšlení, že spadne do prázdnoty nicnedělání, jí nahání hrůzu. Poslední práce, která jí zbývá, se řídí zákonem ticha, který nemusí tomu Nelovu nic závidět: Ani, oběd! Přijdu za deset minut. Ani, večeře! Navečeř se sám, chci něco dodělat.

Pokud ještě neodpálila bombu, je to proto, že ještě pořád tu existuje možnost, že by se mohla deaktivovat. Zatáhnout Nela do nového odpočítávání by mohlo mít nepředvídatelné následky. Nel má neobyčejný smysl pro tragédii. Zvěsti o řízeném propouštění v novinách a všechna ta následná představení, kterých se Anna musela zúčastnit: To je, jako kdybys ležela na kolejích, Ani, ale přitom nevíš, jestli vlak pojede dneska, nebo zítra, anebo jestli nepojede vůbec. Anna by byla ráda, kdyby je vlak smetl nečekaně, okamžitý ohromující náraz, a ne aby museli ležet na těch pitomých kolejích celou tu dobu a poslouchat Nelovy věštby, že ten příští vlak bude ten jeho, že už na ně došlo. Ne, Anna si nechce vším tím procházet znovu.

V diáři, který jindy bývá nepopsaný, na ni bliká jedno červené datum. Ale musí vyčkat. Aby mohla přenastavit trasu, musí se dostat až do dne D a vyřešit záhadu výběrovky. Zatím se tu vznáší jen hněv pramenící z nejistoty.

„Jdu pomalu na nádraží.“

„Sakra! Nemůžeš zaklepat?!“

Nel vzdychne. Jindy by jí nejspíš řekl, že on je tady taky doma, krucinál, ale zrovna dneska je mu jasné, že si žádnou nerozvážnost nemůže dovolit.

„Dobré ráno, miss sympatie.“

Anna ještě v polospánku zapíná počítač a nechá se políbit na neposedné vlasy. Včera večer se s Nelem pohádali, což si v soukromí domova teď nebudou moci dlouho dovolit. A hádka se týkala právě soukromí domova: Říkala, že si jí nemusíme vůbec všimat, že má dlouhej seznam přednášek a seminářů a nevím čeho ještě, na který chce jít. Ona už je teď celkově víc zklidněná, však uvidíš. Říkala, že chodí i běhat a tak. Že ten postgraduál je napůl prezenční a napůl dálkovéj, dal jsem jí ten skládací stůl na počítač, ať si ho u sebe postaví, kam chce.

Tím jí chtěl nejspíš naznačit, že si nemá dělat starosti, že ji nebude potkávat v obýváku, jak píše seminárky. Neví, že Anna už si o křehkost života narazila nos a že už jí to ani nepřipadá jako hloupý nápad ubytovat doma Lauru výměnou za malý příspěvek k nájmu. Navíc má v živé paměti, jak jí tehdy na demonstraci Laura řekla, že v práci mají kurz, jak se dělají webovky. Možná by ji mohla požádat o pomoc, to by stálo za to.

Včera se pustili do pořádného úklidu, každý ve svém teritoriu: Nel v obýváku, v ložnici a v pracovně, Anna v koupelně a v kuchyni, a oba do toho dali maximum: Nel si vzal na pomoc vysavač, Anna hadr. I když si Anna předsevzala, že to dělat nebude, nad ránem se přistihla, jak odlehčuje skříňce v koupelně a znovu ji vyklízí. Na víku toalety zůstaly choulostivé předměty, na které vyčlenila jednu přihrádku v ložnici: růžový holicí strojek, bělicí krém, intimní mycí gel, prášek proti průjmu, projímadlo a ty nejsepranější ručníky jako z nějakého levného hotelu. Pod záchodovým prkýnkem bublá dezinfekční prostředek. Pořádným proudem propláchla odtok ve sprše a v umyvadle. Na zrcadle už zase byly

zaschlé cákance. Samozřejmě Nel. Postříkané zrcadlo, postříkaná baterie, místo mezi prkýnkem a nádržkou je taky postříkané. Kdyby se Nel vzbudil, určitě by řekl to co vždycky: Čistota nadevše, že?

O hodinu později, když už za sebou měla i kuchyň, sebou plácla do postele a před očima pořád viděla hadr a houbičku, houbičku a hadr. Mezi žaluziemi se už začalo prodírat denní světlo.

Pokud přijede Lauřin vlak načas, Anně zbývá na celkovou přeměnu hodina. Fyzická část zabere dvacet minut: deset ve sprše plus deset na zahlázení posledních stop života mezi kachličkami. Anna vstoupí do pokoje vedle chodby. Teď už to nebude její útočiště. Nel nechal na svlečené posteli tenkou peřinu a povlečení: dobře, dvě minuty na povlečení postele. V noci je ještě chladno. Jde pro deku a úhledně ji složí do rohu. Přemístí stolní lampu, kterou vždycky nechávala namířenou na stěnu, aby se jí světlo neodráželo na monitoru počítače. Nové záclony jsou ještě pořád pomačkané. Jde pro fén a fouká na ně horký vzduch tak dlouho, dokud se nenarovnají. Ve zbývajících deseti minutách už jen skočila dolů do večerky k Pákistánci. Lauřin popelník na rozloženém stolku naplnila hrstkou bonbonů v barevné škále, od chladné až po teplou.

Ještě si ani nesedla a už k ní doléhá sourozenecký smích a rány něčeho objemného do stěn výtahu. Zavře dveře pokoje a utíká do pracovny, aby to vypadalo, jako že z ní právě vychází. Hlasy už jsou jasnější.

„No to je mi ho fakt líto, toho vrátnýho, sedí tam jak křeček v kleci.“

„Ále prosimtě, vždyť tam má vzadu ten svůj kolotoč: klik, klik, klik.“

„Ty seš ale trouba! A co ty, Aňulo, myslela jsem, že taky přijdeš na nádraží, dali jsme si snídani, že jsme málem praskli. Ale jsou to teda vydřiduši, sedm eur za takhle prťavý loupáčky!“

Anna se nechá obejmout pokrčenou paží.

„Musela jsem něco dokončit.“

„No ty máš vždycky nákou práci. Ale vážně se divím, že ji pořád ještě má tady ten moula, když si teď každý může přečíst zprávy na netu.“

Anna se podívá na Nela: ten na ni prosebně kulí oči. Laura si toho nevšimla a cestou do svého pokoje jen vykřikuje.

„Jako ti jeho šéfíci, že? Co makaj tak, že jenom žhaví ty svoje Visa Gold v restauracích, parchanti jedni.“

„Tahle postel není zrovna moc pohodlná, však víš.“

„Prosímtě, co blbneš, vždyť tady se spí super, ty tele. Jé, bonbonky Sugus! Ty už jsem neměla, ani nepamatuju. Mňam! Krucinál, moje plomby...“

Nová spolubydlíci žvýká a cumlá a přitom začne vypočítávat, co všechno má v plánu.

„Takfe, ufem to fikala tady tomuhle pablbovi: jako kdybych tady nebyla, já teď šiju ftvašně fdvavě, ráno fstávám fakt bvzo, du běhat, ne pardon, dělám running, jestli chcete, můžete chodit běhat se mnou... Klap, klap, klap, hezky v pohodičce... Dá se tady někde poblíž běhat?“

„Teď běhá kdekdo, ty kozo. Chytneš se prvního, kterej poběží kolem, a někam už tě zavede.“

„Jo, tak super, ty chytrolíne.“

Vypadá to, že Nel je s prvními okamžiky spokojen. Anna se na švagrovou usmívá, dokonce i očima (upřímný úsměv: podpořený přivřením očí), pomáhá jí otevřít obrovský kufr, vede společenskou konverzaci, jaká byla

cesta, jak dlouho trvala, jestli se na nádraží ještě pořád pracuje. Ovladač simulátoru má pevně v ruce: naslouchat, usmívat se, odpovídat, být příjemná.

Prvních pár dní je Anna překvapená, jak se Laura snaží splynout s prostředím. Vstává první ze všech, jde běhat až do parku Monterols, a když se vrátí, Anna s Nelem už sedí před svými monitory. Z pracovny ji Anna vnímá skrze vodu ze sprchy, klouzání zástěny, přerývaný proud, a pak zase všechno znovu pozpátku. Fén Laura nepoužívá, toho si Anna všimla, už když jí pomáhala vybalovat tašku: vlastně žádný rušivý mechanický element. Anně bohatě stačí ranní řetězec zvuků z okolních bytů. Odhlenění v šest, mikrovlnka ve čtvrt na sedm, fén v sedm pět. Elektrický zubní kartáček o půl osmé. Co by dala za to, kdyby se dokázala od toho všeho oprostit jako Nel: Vždyť není nic slyšet, Ani, co bych jako podle tebe měl slyšet?

To, že většinou není nic slyšet, ještě neznamená, že zrovna Anna nikdy nic neslyší. Ohlíží se přes rameno: ve vnitrobloku něco kape, ve vedlejší budově se ozývá klapání podpatků, metafyzické chvění železnice třicet metrů pod jejími teplými ponožkami. Neslyšíš jakoby štěkání? Neslyšíš jakoby pípání? Neslyšíš jakoby ťukání? Já neslyším nic, Ani. Ale jo, dej sem ruku, tady, na zeď.

Nelova odolnost vůči rozptylování mu na rozdíl od Anny umožňuje rozvíjet jakoukoli činnost na jakémkoli místě. Teď, když je u nich doma Laura, si Nel zařídil pracovnu v obývacím pokoji, střídá Twitter, denní tisk v elektronické podobě a jeden dokument ve Wordu

s týmiž stejnými třemi odstavci, které každý den znovu a znovu upravuje. Vypadá to, že sestra nemá čas, aby pojala podezření, že toto neustálé přepisování a upravování k novinářské práci nepatří. Nel je rozhodnutý, že až dá svému románovému příběhu jasnější směr, tak snad při té příležitosti uvede Lauru do obrazu: řekne jí, že se s ním v práci právě rozloučili, a vykompenzuje to představením svého velkého románu, který se mu podařilo ve volných chvílích napsat. Je to nejlepší řešení, Ani, já vím, co dělám.

„Pracuje se ti tady dobře, ňoumo?“

„Jo, super, ty vopice.“

Sourozenci do sebe nadšeně rýpou: Dej mi heslo na wifinu, ty trumpeto. Ty brdó, ty máš Galaxy! Hmmm... Aha, takže teď je dělej z recyklovanýho bambusu, jo? Víš co... aspoň to není iPhone, ty ťunťo. Tys to neviděl, to s tou Čínou? A tys neviděla válku v Kongu kvůli koltanový rudě?

„Budu si asi muset koupit nějakou respirační roušku, cítím nákej divnej tlak na hrudníku.“

„To je tím, žes přestala kouřit, ty hlavičko.“

„Tak to bych teda chtěla vidět tvoje plíce. Ty musej vypadat jak dva flambovaný stejky.“

„Moment, já jsem Chuck Norris a mám za sebou katolickou kolej Opus Dei.“

Anna z pracovny slyší pošťuchování: No tak, Chucku Norrisi, braň se! To bolí, ty kozo! Tahle Laura se té, kterou si Anna pamatuje z prázdnin na maloměstě, moc nepodobá. Tehdy to byla pubertáčka, která si objednávala u bazénu pětinku piva nebo se na večerní venkovní tancovače nemohla odtrhnout od litrového lahvového piva Xibeca: Ty, Andulo z Barcelony, pojď sem, předsta-

vím tě bráchovi! Jú, tak se mi zdá, že brácha už tě uhání. To budem nakonec švagrový, Aňulo?

Annu vysvobodil Nel a jeho kamarádi. Vlastně se vždyc-ky cítila líp mezi staršími. Lauřini kamarádi ji vzali mezi sebe z typické člověčí zvědavosti: Tvůj táta byl brácha od Tonety? Jo. Proč nejdeš do bazénu? Nevím. Tak dneska odpoledne pro tebe přijdem — a když pak byla jejich zvědavost uspokojena, se ztrátou nové členky se smířili stejně přirozeně, jako ji přijali.

Nelova sestra se nestihla stát kamarádkou, hned z ní byla švagrová. O prázdninách v rodině cukrářů vždyc-ky vstala až k obědu a nevychovaně se zhroutila na židli vedle Anny: Spala jsem tři hodiny, ty bláho. Ale když na stole přistál džbáněk, najednou ožila a začala matku objímat — já, maminečko — a žertovala s Nelem — ty moulo, ty trubko, ty trhlouši. Pořád ještě v pyžamu, oběd prokládala dlouhými hlty vína a mezi chody si ne-trpělivě zapalovala jednu za druhou. K dezertu jejich matka někdy přinesla z krámu nějaké likérové zákusky. Jú, mami, maminečko!

Když začali Nel s Annou bydlet v bytě po strýčkovi Avelím, považovali za samozřejmost jakýsi nepsaný zá-kon, podle něhož tam Laura měla mít vždyc-ky k dispo-zici svůj pokoj. Ukázala se tam ale jen vzácně. Nechápu, že vám nevadí tolik aut, takovej šrumec, takovej hluk. Nechápu, jak můžete dejchat takovej hnus. Nel se do ní opřel: To říká ta pravá. Ta, která vykouří krabičku den-ně, to si z nás děláš dobrej den. Ve významných dnech mu Laura volala: Co dávaj letos dobrýho na slavnostech v Gràcii, šilenče? Suchare, co bude novýho na slavnos-tech v Sants? V bytě nikdy nezůstala déle než dvě noci po sobě, ale když už tam přespala, její přítomnost byla

vždycky znát ze zápachu koberců v obývacím pokoji a z objemu odpadků v koši. Když začala chodit na zápa-sy Barcy, tak pokud vyhráli — a oni vždycky vyhrávali —, ještě na zpáteční cestě nakoupila zásobu plechovek ke sledování sportovních novin v televizi. Jedna byla pro Nela, ale ten si nikdy nedal. Tak si dej, suchare, jedno-ho loka, dyť oslavujem. Ne, fakt ne, já bych do deseti minut chrápal. Tak jo, aspoň zbyde víc pro mě. O to víc pro tebe.

Copak všechno tohle viděla jenom Anna? Možná aby to člověk viděl stejně, musel by mít celý život před očima obraz matky, jak si otevírá lahev z poličky ve spíži, když už měla kuchyň uklizenou. Byla to rychlá operace. Už tam měla přichystanou skleničku. Aromatickou. Nikdy ji neumývala. Snad proto, aby ji neměla příliš daleko. Potom ze sebe shodila zástěru a vzala si ovladač od tele-vize. Během seriálu si zapálila jednu béenku a nakonec usnula. Nevzbuď maminku, je unavená. Anna šla nahoru k sobě do pokoje a škvíru pode dveřmi utěsnila mokrým ručníkem, aby ten zápach necítila.

Možná ano. To Nelovo *je hrozně utahaná*, to bude asi ono. Od něho taky nemůže čekat nic konkrétnějšího. Po-prosili mě o to naši. Cukráři, kteří kolikrát museli ne-chat rozpracované těsto a dojít do místní hospody. Tak pojď, Lauro, jdeme. Ale tati, dyť jsou teprve tři... Oka-mžitě se zvedej, nebo ti tady přede všema jednu vlepím. Matka ho tahala za košili. Andreu, prosím tě. Lidi se na nás dívají. Říkají, že se chtěla svlíknout na barovém pultu u Minga. To je teda rodinka, ti cukrářovic. Tato informace, kterou Anna neměla od Nela, prosakovala tisícem trhlin. *Milá Anno, promiň, že ti nepíšu častěji*. V té době, kdy si děvčata ještě psala dopisy, Anna udržovala

korespondenci s tou nejmenší holčkou z jejich party, ani neví proč. *Milá Anno, když neodpovídáš, asi tě to moc nezajímá, že ti píšu.* Jak se vytratilo písemné spojení, taky ustal příliv choullostivých informací, které se — tím si byla Anna jistá — nedostaly ani ke staršímu bratrovi.

Jednou ráno po jakési Nelově oslavě s kamarády z novin přijela Laura prvním ranním vlakem, aby si ve městě užila den před zápasem. Bratr jí otevřel v pyžamu, Anna se teprve probouzela, nesvá, protože večer předtím nestihla uklidit v kuchyni. Byl to okamžik. Laura stála před myčkou a lila do sebe červené zbytky ze dna skleniček z oslavy. Při posledním hltu si všimla Anny, jak tam vzprímeně stojí ve dveřích, jako přízrak. Byl to jen pohled, ale švagrová to všechno pochopila, nebo pochopila sebe samu skrze přízrak ve dveřích. Od té doby návštěvy ještě více prořídly. Nel se škrábal na zátylku: Tolik povyku a nadšení kolem Barcy a teď mi zas řekne, že nemůže přijet. Stalo se mezi váma něco? Anna uklízela talíře: Co by se jako mezi námi mělo stát? Pokaždé když se viděly, obě se usilovně snažily, aby jejich vztah vypadal stejný jako vždycky, ale snažily se tak moc, že už stejný nebyl.

Takže: Poprosili mě o to naši.

Ach, ta rodina. Pořád prosí, požaduje, vyžaduje, svažuje. Když Nel Anně navrhl, aby bydleli spolu, oba se zřekli svého dědictví, každý po svém: Už nebudeš muset jít zpátky k vašim, Ani. A ty taky ne. A koupíme si mléčné dezerty a zákusky ze samošky. Jo, a v lednici nebudeme mít víno. Žádné víno v ledniče. Nel si asi myslel, že Anna má na mysli odstrašující příklad své matky, a jí to tak stačilo. Když si ujasnili podmínky, Anna se natáhla na záda na trávník Saint Stephen's Green, posetý

dekami Dubliňanů užívajících si srpnové slunce. Vztáhla prst k nebi, jedno oko přivřené, a dotkla se bílého mráčku, co vypadal jako kopeček šlehačky.

Anna šmátrá na nočním stolku, hledá brýle. Rozpoznat jméno *Cati* na obrazovce mobilu jí dá dost práce, je ospalá — a navíc krátkozraká.

„Co se děje?“

„Vzbudila jsem tě?“

Vyskočí z postele a už je na chodbě. Škvíra ve dveřích malého pokoje naznačuje, že Laura už asi odešla. Catin hlas je jako vodopád.

„Prosímte, všechno tohle je strašně důvěrný, takže já ti to sice říkám, ale nic jsem ti neřekla, jasný? Tu výběrovku vyhrajem. Bude se to vědět koncem týdne. Volal mi Kápo... no dobrý, pak ti to vysvětlím. Potřebuju tvoji občanku, ofocenou. Chtěla jsem tě uvést jako spolupracovnici, však víš, ale nemohla jsem s tím vyrukovat, když to ještě nebylo vůbec jistý, on to pro nás udělá... A takhle dostaneš zaplacený přímo od nich, tak to uděláme.“

Anna si koutkem oka prohlíží záhyb paže. Tak hrdost je nakonec nakažlivá.

„Naskenovanou, jo?“

„Super. Pošleš mi to mejlem?“

Přesně si pamatuje poslední korektury před sazbou. Všechna textová pole byla popsána výplňovým textem *lorem ipsum*. Vystříhování a brožury možná nebyly tak špatné, ale jak může Anna vědět, jestli se Cati a spol. nevydali na cestu, která nikam nevede? Catina odborná ruka nejspíš udělala zázrak.

„Poslouchej mě dobře, Anno: v žádném případě nesmíš pochybovat, ani o mně, ani o Kápovi, ani o Oddělení. Dotace je trochu nižší než loni, ale konec roku v klidu zvládnem. No, v klidu, to říkám jenom tak, protože bude tolik práce, že toho budem mít plný kecky. A teď chci slyšet, co ty na to. Nebo zavěším a ty si budeš muset poradit sama.“

Nemá smysl nad tím dál dumat. Hlavní věc je, že bomba byla deaktivována. Anna se opře o zeď a sesune se až na zem.

„A co ty webovky?“

„Jo, ty webovky, já jsem věděla, že jsem na něco zapomněla... Víš, kdo to je, ten kluk? Ten s těma dvaceti eurama, co ti otevřel.“

Klíč, náušnice, prstýnek na palci.

„Fakt nevím.“

„To je Richard Gere junior! Tuhle jsem ho potkala na dvorku, neviděla jsem ho možná dva měsíce, a jak jsme tak klábosili, jak se má v té Brazílii, tak mi říkal, že je na tejden v Barceloně a že si jde akorát pro poštu.“

Když se Cati dostala až k bodu, kdy Anně sdělila, že ten údajný Richard Gere mladší udělal internetové stránky architektonického studia a že ten architekt jí dal e-mailovou adresu toho kluka, kdyby chtěli, aby jim udělal nabídku, Anna už nějakou dobu neposlouchá.

„Pamatuješ, že měl strašně moc děcek? Určitě jsi nějaký měla, tehdy v létě, kdyžs dělala to doučování na dvorku. Tohle bude to nejmladší.“

Anna se ani nepokouší si vzpomenout. Jestliže měla tehdy potíže zapamatovat si jména těch dětí, tak teď by si nevzpomněla už vůbec. Myslí jenom na tu bombu. Je už definitivně v klidu.

Sedí na záchodě a snaží se ze sebe setřepat zbytky setrvačnosti. Pamatuje si na číslo, které jí Cati v jedné chvíli během jejich rozhovoru řekla, přidá k němu zůstatek jednoho konkrétního účtu a vydělí jej počtem měsíců, které zbývají do konce roku. Dobře, už je v realitě. Na rozmary si nikdy nepotrpěla. Pokud někdy nějaké měla, tak se odvíjely od Nelových choutek: jestliže on chtěl cestovat, ona navrhla hygienicky nezávadné země. Jestliže on chtěl chodit do restaurací, ona vyloučila maso. Nel nastínil přání a ona mu dala tvar. Pokud je z jeho strany s přáními konec, z její strany může všechno pokračovat stejně až do konce roku. Prozatím nebude Nel muset snášet další bombu, další odpočítávání. Cati v tom byla velkorysá, vyčkávala až do poslední chvíle: ve stejný den, kdy jí vysvětlovala, o co jde, už měla vymyšlené nouzové řešení. Její dobrodinka je Nelův pravý opak. Zatímco Nel trávil měsíce tím, že jí naháněl strach svými řečmi — vlak už jede, příště budeme na řadě my, je konec —, Cati bůhvíjak dlouho pracovala na tom, aby se tomu zabránilo.

Fakta jsou taková, že Cati vyhrála výběrovku s materiálem, který Anna vyřadila. No dobře, vždycky byla pro recyklování. Odteď se všechno bude dít souvztažně: nejdřív dodá katalog, potom vystaví fakturu a nakonec bude ve výběrovce oficiálně rozhodnuto. Až do Vánoc normální režim. Příští datum, kdy si má dělat starosti ohledně práce: jednátřicátého prosince. Vše v pořádku. Trasa přenastavena.

Nele, vstávej. Anna sedí vedle spícího těla a v myšlenkách na něj volá. Musí využít euforii z dobře naplánovaných věcí. Vstávej, Nele. Spí nahý, je horkokrevný. V hromádce pohlaví se protetické levé varle tyčí vedle

kyprého obláčku. Operovali ho narychlo, nevolali jsme ti dřív, protože jsi nejspíš byla ve škole. Když Nelův otec v nemocničním pokoji viděl, jak Nel tu holku objímá, zhroutil se: co ho přivezli, pořád se ptá po tobě, a Anna? Kde je Anna?

Bolí tě to moc? Vzali mi ho, už ho nemám... Já to vím, Nele. Budeš mě chtít stejně? Anna cítila za zády přítomnost jeho rodičů, jak čekají, a hlavou udělala dvojznačné gesto. Potom se k Nelovi naklonila a zašeptala mu do ucha: Ne, budu tě chtít ještě víc. Když se zase postavila, viděla, jak se jeho matka spěšně narovnává.

Zatímco Nel se po sprchování vyhýbal pohledu do zrcadla, Anna dala věci do pohybu. Objednala jsem tě k andrologovi, jak jsem ti říkala, pojišťovna ti protézu proplatí. První byla tvrdá jako golfový míček. Ta, kterou si nechal dát před šesti lety, přirozenější, je tvrdá jako tenisový míček. Když stojíš, není to ani tak vidět.

Ale teď leží, Anna vedle něj. Anna, která nechce myslet na nic jiného než na to, na co myslí. Jedním prstem mu projede chloupky, které mu různou měrou tloušťky, neposlušnosti a intenzity pokrývají celé tělo, jako oranžová svatozář. Když se poznali, neměl je ani tak dlouhé, ani tak kudrnaté. Jako by se znovuzrodily samy v sobě, jako neustále se rozpínající vesmír jeho anatomie. Nel je jedním z těch mužů, které si Anna před pár lety sotva představovala, že by je někdy viděla v soukromí. Ve kterém okamžiku se z Nela stal muž? Pod průsvitnou kůží ještě poznává urostlé tělo vesnického synka plného síly. Nel nikdy nebyl tlustý, ale vždycky byl robustní. Pevný, jak říkají u něj doma. Jeho rozměry jsou ohromující — jeho ruka je jako deštník. Teď ho Anna vnímá takto: to, jaký je teď, překrývá to, jaký byl

dřív, jako odraz ve skle. Ví, že toto měnící se tělo miluje, protože patří stejnému muži, jednou zranitelnému, podruhé zachraňujícímu.

„Jé... co je?“

Anna ho dráždí, a když se jí to povede, má polovinu práce hotovou. Nelova ruka jí sklouzne po stehně.

„Nejdřív ty.“

„Ne.“

„Tak si vem vibrátor.“

„Ne, to není potřeba.“

„Jasně, že to je potřeba, tak honem, neboť lenoška.“

Takto zachází rovný s rovným: Nelovo tělo se podvolí tomu jejímu a její tělo se oddá neomylnosti mechaniky. O dvacet minut později se Anna dívá na strop a dech se jí zklidňuje. Po měsíci a čtyřech dnech se skóre vyrovnává.

Tohle má Anna ráda: vstávat brzy ráno a mít pro to dobrý důvod, cítit energii ze šlapání na kole, mhouřit oči ve slunci před semaforem. V košíku chrástí taška s cedéčky v rytmu turbulencí na kočičích hlavách. Na zádech notebook a dva harddisky.

Dnes odcházela společně s Laurou. Ta se začala rozcvičovat už ve výtahu a celý ho přitom rozhoupala.

„Jaký je na ježdění tady to nóbl kolo?“

„Fajn. Ale třeba Nel využívá sdílená kola.“

„No jo, tak já mu asi řeknu, ať mi nějaký splaší, protože jezdit pod zemí jak červ...“

V tom s ní Anna souhlasí. Jen z pomyšlení na vzduch, který dýchají tisíce dotěrných těl, se jí dělá špatně. V malé kabině cítí zápach kůže smíšený se syntetickým

zápachem sportovního oblečení. Zády se tiskne do rohu kabiny, švagrová si po běhu rezervuje ranní sprchu. Když dojedou dolů, portýr Anně pomáhá vynést kolo, ale Anna už se vidí na čerstvém vzduchu venku na ulici.

„Já běžím nahoru, jako kozy.“

„Já jedu dolů.“

Přemísťování na kole jí zjednodušuje rituál loučení a odloučení. Když chodila pěšky a odcházela ze studia, vždycky se objevil někdo, kdo se na ni pověsil už u branky dvora a šel s ní až na konec ulice. To potom bylo: Jdeš doprava? Tak já jdu s tebou. Jdeš doleva? Tak já taky. To ji potom čekala plejáda vynucených interakcí, ještě víc vyčerpávajících než práce, kterou právě dokončila. Od té doby, co jezdí na kole, nejenže se může vyhnout zastavení a pozdravu, jestliže vidí nataženou paži, ale rychlost jejích kol se stává rychlostí její mysli.

Dnes projíždí částí Farró na nejvyšší rychlost, usmívá se na psy, kteří si na trávníku na náměstí Lesseps jdou po krku, vyplázne jazyk na jednoho rozespalého kluka v kočárku, který jede po ulici Verdi. Když dorazí k branice, má už všechno naplánované. Vytvoří pět složek: *redakce, znaky, výstavy, reklamní kampaně, firemní styl*. Taky ji napadá Lluís, Lluís, Lluís. Cati už pokouřuje pod citronovníkem a upírské brýle jí přitom visí na krku. Dnes jsou v barvě bordó.

„Ježišmarja, už tu není ani jedna kapsle. Skočím k Manolovi. Mám ti něco přinést?“

„Co Lluís, jak je na tom?“

„Jó, dobrý, teď co má tu svoji poletuchu doma, tak asi dobře, řekla bych. Mám tři hodiny, můžeš se mě zeptat, na co chceš, pak musím frčet, mám domluvenej oběd na druhým konci města.“

Když Cati vzpruží dávka kofeinu od Manola, nasadí si brýle na špičku nosu a přidá se k Anně. Všechny kancelářské kontrolky teď blikají. V poledne se už zmatek ve výpočetních nosičích začíná vyjasňovat. Cati ještě rychle něco natuká do počítače, v jedné ruce kabelku a cigaretu přichystanou mezi prsty.

„Tyjo!“

Anna otočí hlavu a zvedne obočí. Cati si prohlíží webovky Studia 7.

„Architektonické snímky vypadají vždycky zajímavě.“

„Jé, hele... Co kdybysme mu napsali mejl, tomu klukovi od Ričrda Gíra? Dyž udělal tohle, tak naše webovky pro něho budou hračka. Já jsem tady někde měla napsanou...“

Z adresy, kterou Cati Anně ukáže, není zřejmé žádné jméno.

„Co mu mám říct?“

Cati si bere na starost improvizaci a Anna dotahuje detaily. Když už je improvizátorka ve dveřích, najednou se zastaví a snaží se zaostřit na mobil, několikrát si ho přiblíží a oddálí.

„To snad není možný!“

„Co se děje?“

Cati si nasadí brýle a mává camelkou jako dirigentka orchestru.

„Ahoj, tady Teo... To je esemeska, jo? Díky, že jste mě kontaktovali.“

„Tvoje číslo má nejspíš z podpisu v mailu.“

„Abych vám mohl udělat nabídku, potřeboval bych vědět, jakou máte představu, a vidět materiál. Pff, píše nabídka s d!“

Cati ukáže displej Anně: Ahoj, tady Teo...

„Ale nabídka se píše s d.“

„Zeptej se, kdy by se mu hodilo přijít.“

„Ne, to ne, zlato, já už na psaní esemesek blbě vidím. Tady máš číslo a domluvíš se s ním sama. Hele, já mi-
zim.“

Anna si na WhatsAppu vytvoří kontakt *Teo* a napíše: *Tady Anna ze Studia 3. Až to budu všechno mít pohromadě, tak se ozvu.* Než napíše *Děkuji*, v horní části obrazovky blikne upozornění. Teo je připojený. Teo píše: *Jsi ve Studiu 3?*

Překvapilo ji, že četla *jsi* a ne *seš* — a vtom ho zpozorovala přes sklo dveří, jak se opírá o zábradlí Studia 7, mobil v obou rukou. Váhá, jestli má lhát a ušetřit si představování, ale stejně bude muset brzy odejít, takže souhlasí. Teď pochopila, proč má radši tajný rytmus e-mailů. Kluk zvedne hlavu a natáhne ruku ke sklu u dveří. Jinak se nehne ani o fous. Teo je připojený, Teo píše: *OK. Takže ještě to všechno nemáš?* Anna píše: *Co k té nabídce potřebuješ?*

Na obrazovce vyskočí tři bubliny o pěti řádcích. Jsou to otázky předpokládající jisté znalosti, které ovšem Anna ještě nemá. Teo píše. Teo píše. *Mapa webu. Správce obsahu. Otevřený zdrojový kód. Hosting.* Teo píše. Teo píše. Teo píše. Anna zvedne hlavu a zkoumá postavu nahoře u zábradlí. Ví, že on ji nevidí, venkovní světlo se v okně odráží jako v zrcadle. Vypadá to, jako by klávesnice toho kluka pálila, ze zvuku WhatsAppu se stala mantra. Po desáté bublině už Anna nečte. Ten kluk ji houpe: to nemůže být nic jiného než „kopírovat a vložit“. Vyťuká: *To stačí. Přijď sem a vysvětli mi to.*

Kluk se líně zvedne. Se stejnou strohostí sejde po schodech a přejde přes dvůr, zčásti je oslněný sluncem,

upřeně se dívá na zrcadlové sklo. Má provokativní postoj studenta-rebela, řítícího se do jistého nebezpečí. Anna si musí připomínat, že je fyzicky nemožné, aby ji viděl. Ne, ne, určitě ji nevidí. Už je u dveří, zvonek dvakrát cinkne.

„Je otevřeno.“

Dvakrát zazvoní.

„Otevřeno!“

Zase dvakrát zazvoní. Co si ten kluk myslí? Anna se zvedne, židlí drhne o podlahu, aby zdůraznila svou otrávenost. Dokonce způsobí průvan, když otevře dveře.

„A to mi všechno tohle nemůžeš říct přes...“

„Moment, tady, tady.“

Kluk si ukazuje na oči. Jeho jantarové zorničky těkají. Anna zatne prsty do rámu. Co tím chceš...?

„Potřebuju se na tebe dívat, když na mě mluvíš. Jsem hluchý.“

Annin mozek zamrzne. Co to znamená hluchý? Hluchý — jako že neslyší? Kluk si odhrne vlasy a nakloní se, aby Anně ukázal levé ucho, to, kde má dvě náušnice, a stejný úkon provede i s pravým uchem, propíchnutým třetím kroužkem. Za ušima mu spočívají dvě futuristické kukly odhalující pod poloprůhlednou kůží elektrické obvody. Z každé vychází bezbarvá hadička, která se noří do labyrintu ucha, jako by ho zásobovala vzduchem. Zátka levé dírky je žlutá, druhá je modrá.

„S naslouchadlami tě slyším, ale ještě líp tě slyším, když tě vidím.“

Anna zůstane stát jako opařená. Teo k ní přiblíží tvář. Horní řasy jsou sotva viditelné.

„Když nebudeš mluvit, tak to pro mě bude podstatně těžší, jenom tě upozorňuju.“

„Cože?“

Teo se směje a obrací oči v sloup. Kolem krku mu visí copánek, tenký jako šňůrka. Anna pořád nechápe. Ale jak — hluchý? Jak to, že mluví... normálně?

„Ty jsi taky hluchá, že jo?“

Kdyby se jí zeptal, jestli je slaboduchá, bylo by to docela na místě. Anna se dá dohromady, nouzové přistání je bezpodmínečné.

„Promiň, nevěděla jsem to.“

„Tyjo, myslel jsem, že ti to řekli.“

Byla to jen otázka času, kdy Nel podlehne běžecké hoře své sestry. Měl by ses dostat do formy, bábovko, dívej na to břicho, podívej se na ty svoje pneumatiky — tos před dvěma rokama neměl. Starší bratr zase tolik nárazek nepotřeboval, aby přijal výzvu, a ještě méně, aby se obeznámil s oddělením *runningu* v Decathlonu. První den zaklepal na dveře Anniny pracovny: Tramtarará! Když ho Anna uviděla, jak tam tak stojí, sešněrovaný jako potápěč, nemohla si pomoci a musela se začít smát: Prosím tě, kam v tom jdeš? Nel před ní začal otevírat tašky: Tohleto je sportovní pouzdro na iPhone na ruku a dívej na ten chronograf: ještě k tomu je tam napsaný *professional*. Kolik tě to všechno stálo? To je investice do budoucna, Ani. Nel a ty jeho investice do budoucna: odšťavňovač, domácí pekárna, laserdisc. To jsem zvědavá, jak dlouho ti to nadšení vydrží. Když už začal postgraduál Lauře zabírat celé dopoledne, sourozenci si synchronizovali rozvrhy a chodili běhat vždycky před večerí. Ty jo, Ani, tam do té ulice Musitu, tam do kopce,

tam jsem si tak zasprintoval, tyjo, že mně pořád ještě cuká v lýtku. Tyjo, Ani, dneska bych měl jásat. Sakra, Ani, narovnej mi to tady, tady, tahej, mám křeč.

Když sportovci odejdou, Anně se začíná stýskat po časech, kdy měla celý byt jen pro sebe. I když je celý den zavřená v pracovně, i když už si Nel zvykl klepat, stejně má pořád pocit něčí přítomnosti, jako by zdi měly oči. A nejen oči, to by ještě šlo, ale ony mají i pusy: Nelíku čuníku, máte do praní něco barevnýho? Zítra hrajou Champions league, žroute, mám u Joana koupit nějaký nezdravý hnusy? Pudeš s náma do debatkina, ňoumo? Je teď v bývalý bance v Grácii. Lauřin revoluční duch se začíná uplatňovat v ranním vylepování plakátů pro koordinátorky a pro asociace a sdružení vedlejší čtvrti, ale Nel se nakonec neukáže jako nejlepší parťák: Už jsem osprchovanej, kozo. No tak když ty nejdeš, tak já se na to vykašlu, ty budižkničemu. Ať je to jak chce, každé dopoledne vždýcky studuje a každý večer večerí doma, z čehož Anna usuzuje, že švagrová se zatím chce přídržet nepsaných pravidel a chovat se zodpovědně.

Navíc když je úklidový den, Laura vezme Anně hadr z ruky a činí se tak, že je boj o čistotu slyšet až do pracovny. Sourozenci se chvíli smějí, chvíli se hádají, po celém bytě je slyšet bouchání a kopání. Vysavač projíždí chodbou sem a tam, vícekrát, než by bylo třeba. Anna hledá v šuplíku špunty do uší.

Jednou večer v pracovně zaslechla Lauřiny komentáře k filmu, který si s Nelem pustili. *Teď to přijde, uvidíš, vy-noří se ze zadu, koukej na ty dveře, hele, jak se otvíraj. Ježkovy voči! Teď se neotáčej, ty debile, zabije tě!!* Je třeba uznat, že neklesli na úroveň komentování fotbalových zápasů — *Vidíš, že to byla červená! Ty brdo, to snad není možný!*

Měli by ti dát slízat ten gel z těch tvejch vlasů, ty hovado! —, ale Anně to i tak stačilo. Když si šla pro špunty, chvíli si je prohazovala v dlani. Dva kuželovité špunty z oranžového molitanu, z balíčku, který dostala, když byla poprvé a naposledy s Nelovými kamarády na Velké ceně Montmeló. Tyto byly mnohem lepší než ty z růžového vosku, které často používala za studií. Jak se tak dívala na ty špunty do uší, najednou si vzpomněla na Tea.

Cati jeho nabídku i podmínky přijala — Hluchej? Co tím jako myslíš, že je hluchej? Nechala Annu připravovat podklady k webu a sama zatím nastavovala náruč Lluísovi a jeho recidivám. Před obědem Anně zvoní telefon: Jak to jde, zlato? Anna spustí o hyperlincích a o registraci domén. To Cati nebaví, a tak to rychle ukončí: Tak jo, hlavně, že se vy dva spolu domluvíte.

S Teem už se pak setkat nemusela. *Myslel jsem, že ti to řekli.* Koho měl na mysli? Kdo jí to měl říct? Anna se přidržovala dveří a potila se zevnitř i zvenčí — Jak jako, hluchý? Jak to, že mluví... normálně? A začala artikulovat velmi pomalu, ale zapomněla na to nejdůležitější: Hej, dívej se na mě. Promiň, říkala jsem ti, že se budu dívat na tvůj WhatsApp, a pak uvidíme, jak to uděláme.

V tu chvíli jí to došlo: když na něj mluvila, mohla se zaměřit na oči a nemusela přitom myslet, jestli se má dívat tak či onak, jestli má mrkat hodně, nebo jen trochu, jestli má sledovat trojúhelník oko — oko — nos, jak to doporučují profesionální řečníci. Ne. Nic z toho není zapotřebí.

Teo jí řekl: Pracuju přes *mail, whats, line, bbm, skype, face, gtalk, feedback*, vyber si. Anna se zeptala: *Feedback?* Teo vodorovně protíná prst vzduchem. Já píšu, ty píšeš,

já píšu, ty píšeš. Anně se na tváři rozzáří úsměv: tohle považuje za absolutně nejlepší způsob práce. Mailem je to pro mě nejlepší. Teo kývne. Jsme domluvení, jsme v kontaktu. Když se zasmál, Anna si všimla, že jeden špičák má mírně přes řezák.

Účinnost psaní e-mailů byla okamžitě patrná. *Ahoj Teo, v Excelu jsou číselně seřazeny obrázky ve vztahu k textu. Uvidíme se zítra. Ahoj Anno, potvrzuju přijetí, pokud mi něco nebude jasné, ozvu se, zatím čauky.* Ano, používá čauky. To jsou ti mladí.

Elektronická pošta se nakonec ukázala jako ještě konstruktivnější než atmosféra na všech pracovních schůzích, které Anna pamatuje. Mám přijít, Cati? No jasně, samozřejmě že musíš přijít, princezno. Musela snášet příval cvrlikání — máme chalupu v..., znám jednu restauraci, kde..., malej se vrací ze školy v přírodě —, a tak si malovala obrazce ve formě narůstajících čtverců a pořád čekala, až zazní klíčové slovo, pokyn, křížová palba vizitek na stole.

Materiál na dnešek uložila do Dropboxu, a jelikož jsou sourozenci pryč, jedním prstem pootevřela dveře do Lauřina pokoje. Nedělá to poprvé. Se špičkami ponožek na prahu prozkoumává krajinu: oblečení na rozloženém stole, notebook na posteli mezi složenými fotokopii a zmuchlanými ručníky, ze kterých je cítit zatuchlina. V odpadkovém koši jsou pořád ještě papírky od bonbonů Sugus, ode dne, kdy se k nim Laura nastěhovala. Dech se jí újí, na pažích jí naskakuje husí kůže. Ani přesně neví, jestli z toho, co vidí, anebo protože ví, že takové jednání je veřejně zavrženíhodné. Jako by se znovu dívala očima osmiletého dítěte, ale její ruce jsou tentokrát nehybné. Je to už třicet let, co několikrát

zůstala doma sama a tajně vyťahovala kabáty ze skříně u rodičů v ložnici. Někdy uběhl dlouhý čas, kdy nemohla najít ani jednu lahev. Ani tam, ani v barové skříní. Tehdy ji matka znovu česala do školy a pobrukovala si přitom kostelní písně. Protože když ve skříní lahev nebyla, Annina matka se oblékla a šla na osmou do kostela na mši. Dokonce malou Annu přihlásila do náboženství. Už umíš Otčenáš, Anno Marie? Samozřejmě že ho uměla. Memorování vždycky zvládla hravě. Ale o to nešlo. Já k tomu přijímání nechci, mami. A to proč, prosím tě, ty hloupá?! Já jsem o tom hodně přemýšlela a já prostě v Boha nevěřím. Matka jí zatočila gumičku na culíku ještě jednou: To už nikdy neříkej, protože to je hřích. Ale Anna k prvnímu svatému přijímání nešla. Matka měla zase lahev ve skříní a na to, že by měla Annu zavézt do města, aby si vyzkoušela šaty, prostě zapomněla. Takhle to bylo se vším. Lahev: zapomnění. Žádná lahev: hřeben, voňavka, mše. Každopádně byl pořád lepší cigaretový odér jejího dechu, jejího oblečení, její aury, než ten druhý zápach, smíchaný s aromatem rozžvýkané petrželové natě. Tak jak ti to jde ve škole, co? V tu chvíli byla Anna na pochybách, nevěděla, jestli jí má říct o tom staříkovi, který si z kalhot vytáhl střevo a položil ho na plot školního dvora, kde si holky hrály s kytíčkami, a za chvíli mu z něho vytryskl slizký sopel. Anebo by jí možná měla radši říct, že v novém přístavu viděla takovou a takovou vlajku, protože vlajky zná matka z kempu. Anebo by se jí možná mohla zeptat, jestli si všimla, že se sousedi ujali zatoulaného psa a že ho mají na zahrádce před domem. Mohla by jí toho vykládat tolik, kdyby ji česala pořád... Už byla učesaná, ale pro jistotu stále sledovala matčiny ruce, které se snažily otevřít komodu se šuplíky: taky

prázdné. Úplně vzadu jakýsi stín. Lahev to není. Je to videokazeta. Jeden čas už ani nehledala lahev, šla rovnou po kazetě.

O třicet let později se Anna, sama doma, zavře v pracovně a otevře Firefox, nakonfigurovaný na soukromé surfování. Dvěma kliknutími se dostane na internetovou stránku s červeným písmem na černém pozadí. Sleduje galerii obrázků pohybujících se podle toho, jak na ně najede myš, a rychle je přejede pohledem. Otevře další okna, vybírá si, rozhoduje se, něco zavrhne. V jednom okamžiku se objeví jeden, který zkouškou projde. Třicet vteřin, nanejvýš jedna minuta. Oči zavře, až když ocelový třes mezi jejíma nohama úplně odezní.

Mezi vysokými zdmi dvora se rozléhá křik vlaštovek, cvrlikání papoušků, štěbetání vrbců, zaburácení motorky s velkým objemem motoru. Jaro je v plném proudu. Když Annu přejde oslnění z tunelu u vstupu, pod citronovníkem rozezná Cati, purpurové brýle na špičce nosu. Výjimečně nesvívá v prstech cigaretu a mává na Annu nějakým papírem.

„Tak už je to ofiko, holka! Chceš si přečíst vyrozumění?“

„Až pak.“

I kdyby se o to snažila, už by nemohla znovu prožít překvapení jako v onen den, kdy se k ní ta zpráva dostala. Cati nalévá dva šálky kávy z termosky — Šla jsem kolem obchodu a zapomněla jsem koupit kapsle, představ si — a zhluboka potáhne z cigarety nalepené na rtech.

„No tak nemusíš zrovna skákat radostí, jo? Ale píše se tam, že je to jak tvořivý, tak originální řešení, bla bla bla... odpovídá komplexnosti požadavku, bla bla bla... Pošlu ti to mejlem, ať to můžeš přecíst Manelíčkoví, a uvidíš, jak mu spadne brada.“

Cati vychází z předpokladu, že obvykle se člověk nemůže dočkat, aby svému partnerovi řekl, že právě vyhrál výběrovku, která mu poskytne kyslík až do konce roku. Anna by si vlastně taky myslela, že to tak je, kdyby ji zkušenost nepřesvědčila o opaku. Nele, elektrodynamiku mám s vyznamenáním. Pak mi to povykládáš, teď musím zavolat Lauře. Nele, zvládla jsem teoretickou část řídicíčku, a na první pokus! Hm, tak fajn, ale nezapomeň, že ti ještě chybí jízdy. Nele, už mám jízdy, a napoprvé! No vidíš to, všechno to procvičování se mnou ti určitě ušetřilo opravný termíny.

„Nezačnou ty papíry tady venku lítat?“

„Ne, neboj, jak začlo svítit slunko, přestane foukat. Fakt jsem nemohla odolat, celej dvůr jenom pro nás!“

Anna se koutkem oka podívá nahoru. Vypadá to, že Studio 7 je zavřené. Cati vytáhne ze své pytlovité tašky složku s papíry a strčí ji Anně pod nos, jako by to byl štos bankovek.

„Víc než tisíc obrázků, to se podrž. To jsou všechno kontakty, nevyhazuj to, to se bude hodit, abysme věděly, na čem jsme.“

Cati neotálí, na plastový stolek hned rozloží několik papírů, odolávajících zapálené cigaretě. Purpurové brýle skáčou z nosu na prsa, z prsou na nos, a bouchají přitom do obvodu geometrického náhrdelníku. Zdá se, že ji koordinátorka vydání upozornila, že budou materiál dostávat po částech, „abyste mohli zvýšit pracovní

tempo“. Anna si myslí, že takový systém jim pomůže zvýšit maximálně zpoždění.

„Tento rok si nemůžem vymejšlet, zlato. Zavolám holám, jestli chceš, ať nám pomůžou s retušema.“

„Ne, to není potřeba.“

„Tady na tom harddisku je jich tři sta. A bůhví v jakým jsou stavu. Koukni tady na ten, jé, to je ale hezká pixelizace.“

Procházet si obrázky, to je mechanické potěšení. Udělat seznam těch, které nefungují, a znovu o ně požádat, to je noční můra.

„Jo, to je v pohodě.“

Cati odhaluje řadu vybělených zubů: její oblíbenkyně by byla schopná pracovat šestatřicet hodin denně, aby to nemusela dělat s nikým napůl. Teď jí zvoní mobil — *Mám schůzku, Arielo* —, nervózně mluví a marně se snaží zasunout disk do notebooku. Ukončí hovor a vyfoukne kouř, obojí zároveň.

„Nemůžu mít ani jedno dopoledne klid. Požádala jsem Arielu, aby...“

Anna přepne na úsporný režim — prášky pro Lluíse... nemohla mu je zanést... teď budu muset... — a stačí jí konec: že za deset minut bude muset jít a že ve čtvrtce se musí sejít, aby oslavili tu výběrovku, třeba klidně i U Manola, a ať dorazí taky Nel, že ho neviděla už nejméně sto let.

„A doufám, že se hodíte do gala, protože já už mám tý nemocnice až po krk.“

Cati vždycky ráda cokoli oslavovala: jestliže byli bohové velkorysí, musíme jim přinést nákou oběť. Když jich ve studiu pracovalo pět, pořád se něco slavilo. Musím tam jít, Cati? Ať tě ani nenapadne nepřijít, drahoušku!

Po náhlém ukončení schůze se Anna opře lokty o stohy papírů. Na obrazovce notebooku je vidět průběh stahování, podle toho, jak rychle se materiál z harddisku načítá do cloudu. Používá Teův systém: počítač čistý jako sklo a všechno jde nahoru, do troposféry. Jako částičky, které se právě spirálovitě zvedají v rozích dvora a které u Anny vyvolávají zívání. Slunce se objeví a pak zase zmizí. Na brance, již právě odešla Cati, zůstala zavěšená jedna igelitová taška. Káva postavená na přeloženém listu A3 vystydla. Anna zvedne šálek a tři hedvábné papíry se roztančí v závanu větru. Anna je běží zvednout a vtom vítr rozfouká vytištěné kontakty. Anna se bezradně dívá, jak papíry poletují, a myslí na to, jak je všechny bude muset znovu seřadit od jedničky po víc než stovku. Bezděky vykřikne:

„Krucinál, to snad není pravda!“

„Počkej, já ti pomůžu!“

U zábradlí Studia 7 dojde k jednomu z Teových mariánských zjevení a vmžiku prohlásí lov za zahájený. Při pohledu shora se jeho a její trasy kříží a vypadá to jako nějaká bláznivá sklizeň. Anna si říká, jestli by se náhodou v této situaci nehodilo zaúpět a pak vykřikovat *mám to!* a další typická zvolání, co se hodí k chytání věcí ve větru, ale vtom si vzpomene, že s Teem není třeba se přemáhat. To je velká úleva. On sám je obrovská úleva a teď jí podává složené papíry.

„Vyhrál jsem. A to o hodně.“

Anna si všimne prstýnku na palci a náramku s červenými korálky (které vypadají jako ze dřeva) ve svazku spletených provázků. Ani nemusí Teovu hromadu papírů porovnávat se svými třemi kousky a porážku přijme se sportovním úsměvem. Také je úlevné, že nemusí přemýšlet nad tím, jak svou vděčnost projevit slovně.

Pohled jí nechtěně sklouzne na průhlednou hadičku, která se ztrácí v Teových uších, a odtud na tenký copánek, který mu jde podél krku: když předtím sbírali pole-
tující papíry, všimla si, že mu vychází přesně zprostřed-
ka zátylku. Tyto detaily odvrátily Anninu pozornost od
přítomnosti stvoření, jež nehybně stálo nahoře na scho-
dech.

„Pojď dolů, Bruno! Pojď!“

Teův kovový hlas rezonuje ve zdech dvora. Jak to, že si
Bruny nevšimla? Fenka, která vypadá jako voříšek Bast
a je stejně stará jako Bast. Kulhavá psí babička, která
se k Anně přiblížila a dívala se na ni zakalenýma očima.
Stejně oči měl i Bast. Když ji Anna přivítala a řekla jí
nazdar, ty jsi ale krásná, Bruna začala vrtět ocasem a ne-
chala se hladit po hlavě plné zcuchaných chlupů, stejně
jako měl Bast, ale jiné barvy. Když Anna zvedla hlavu,
všimla si, že Teo nemá špičák přes řezák, ale že se mu
řezák mírně vychyluje z oblouku zubů. Lehká asymetrie
symetrických zubů.

„Ty máš taky psa?“

Anna psa nemá, ale ví, jaké to je. Jednoduše zavrtí
hlavou, jako že ne.

„Vzali jsme si ji s mámou z útulku. Je ještě trochu pla-
chá, že jo? No jo.“

Anna se snaží vybavit si obraz Basta na zahradě, jak
funí za alobalovým míčem, jak pak dostává pusinky
na páchnoucí čelo a jak si nechává pinzetou vytahovat
hrozný klíšťat zpoza uší. Asi se prozradila náznakem
úsměvu, protože Teo hned vystartoval.

„To nic, ona kulhá, protože tady tu nohu má trochu
kratší, vidíš? Ale nebolí ji to. Nejspíš to má od narození.
Vždycky se o ni někdo staral. Je to ovdovělá fenka.“

Anna nedokáže skrýt překvapení.

„Ona žila s nějakým psem?“

„Se psem? To ne...“

Teo se směje a bere hlavu fenky do rukou.

„Říkám ovdovělá, ale myslím tím, že jí umřel páníček, je stará a nikdo už ji nechtl.“

Anna zase cítí tíhu na hrudi. Chce ji setřást, ale zamotá se do toho ještě víc.

„Má šedý zákal.“

„Jo, je to už postarší dáma. Teď jsme jak v tom filmu o hluchým a slepým.“

Anna se zasmála. Ví, na co je to narážka, díky Nelově oblibě absurdních filmů — *Top Secret*, *Monty Python: Život Briana*, *Žhavé výstřely* — zanechalo to v ní stopy a na jednu z ní vypadne:

„Ty myslíš *Nevidím zlo, neslyším zlo*.“

Teo potřásá hlavou.

„Šmankote! No jo, to je už pěkně starej film.“

Starej? Říkat šmankote, to je zastaralé. Kolik mu asi tak je? Jestli má dvacet, tak je to moc. Teo ji předběhne:

„A tobě je prosím tě kolik?“

Kolik bys mi řek? Anně vždycky připadalo jako stupidní hádanka.

„Třicet osm.“

„Ty jo, no, tak to vypadáš mladší! Neříkám, že jsi stará, to ne, ale můj brácha má taky osmatřicet a je mnohem opotřebovanější.“

Takovou odpovědí by se Anna mohla cítit polichoce-na i uražena, ale Teo jí už hodil další návnadu. Řekne jí číslo, které by mohlo být ročníkem archivního vína, a Anna si to okamžitě spočítá: Jednadvacet. Záhada rozluštěna.

„Bruna může mít tak jedenáct nebo dvanáct, nevíme.“

„A ty si ji bereš s sebou do práce?“

„Ne, já tady bydlím. V tátově kanceláři.“

Ukáže na konec schodiště. Anna nemá pocit, že by tady studia nebo ateliéry měly nějaké zázemí. Teo jí čte myšlenky.

„Je tam sprcha, nemysli si. Ale máma mě tam nechá jenom se psem. My jsme vždycky měli psa. Když jsme byli malí, bylo nás pět sourozenců a šest psů: celkem jedenáct.“

Hlasy se mísí a řeknou skoro zároveň: Jedenáct kusů zvířectva. Anna se navenek směje, ale uvnitř se schoulí do klubíčka a jen si potvrdí, co věděla už dávno: pes je jako bratr.

„Na, přečti si to.“

„Co to je?“

„No čti!“

Anna si kouše špičku palce a Nel spustí:

„*Porota třináctého výběrového řízení se usnesla...*“

Druhý odstavec už nahlas nečte.

„Co to je?“

„Krucinál, Nele, ta výběrovka, o které jsem ti říkala... Vyhráli jsme ji! Cati se tam přihlásila s mým materiálem a oni si myslí to, co tam píšou.“

„Jo tak. Tak to je super, ne?“

Anna o několik milimetrů vytáhne krk.

„No jo, gratuluju, ty šikulko. Pojď sem, ať ti můžu dát pusu.“

„Cati to chce ve čtvrtek oslavit. Říkala, ať se hodíme do gala.“

„Sakra, Anno, vy si myslíte, že když jsem nezaměstnaná, tak můžete rozhodovat za mě?“

Aha. To se dalo čekat. Červená čára. Čára řidičáku, známek s vyznamenáním. Taky čára doktorátu: Vždyť tys vždycky říkala, že tě ty semináře a články nuděj, myslíš, že ti to stojí za to? A potom ještě, když se chtěla zapsat na školu designu Elisava, jak jí navrhovala Cati: Tam je to samej umělec, Ani, vždyť všechny ty programy ses naučila sama, tam by ses za pár dnů nudila. A pak ještě nabídka práce dělat grafiku v realitním oddělení novin: Já je tam znám, budou tě šíleně prudit a pak to doma všechno odskáču já, jak z toho budeš otrávená. Ani neví proč, ale dneska se Anna ještě jednou pokusí:

„Prosím tě, co ti je? Vždyť nám to zachráni letošní rok. Kdyby to nevyšlo, tak ani nechci pomyslet, jak...“

„Á! No výborně! Takže ty teď zachraňuješ náš rozpočet na letošní rok! A komu si myslíš, že jde moje podpora? Sousedovi odvedle?“

„Ale kdo tady teď mluví o podpoře? Proč to sem pleteš?“

„Vyznělo to, jako bys tím chtěla říct, že ty seš jediná, kdo tady pracuje. Ty si jako myslíš, že na tu podporu mám nárok jen tak, zadarmo? Já pracuju dvacet let, mně nemusíš vykládat...“

Laura se objeví v tom nejméně vhodném okamžiku.

„Jejda, co je to tady za křik, starouši?“

Nel se ovládne a ztiší hlas.

„Žádný křik. Tak to Lauře řekni.“

Nel se snaží, ale už to nejde vzít zpátky. Pokud si myslíš, že by ses měla do toho doktorátu pustit, tak do toho jdi, tomu nejlíp rozumíš ty sama. Když budeš studovat grafický design, tak ti možná uznají nějaký předměty z těch barev nebo tak, ne? Pokud to teda nakonec vezmeš,

v těch novinách, tak možná spolu někdy budem na poradách, co říkáš?

Jasně, *co říkáš*, když už to nejde změnit, nebo jinými slovy, když už pominulo nebezpečí, že by Annin stín mohl dopadat z ještě větší výšky. Ale teď, když je Nel malilinkatý, stačí málo a stín mu sahá až ke krku.

„No tak, Ani, ukaž jí ten dopis, co tady máš.“

Anna mu vrazí rozhodnutí do ruky.

„Ukaž jí to ty!“

Idiot, magor, debil. V Anně se všechno bouří. Na tohle bylo dobré šetřit si bombu, odpočítávání, každý den si lehnout na koleje, protože by je možná mohl přejet nějaký vlak? Idiot, magor jeden. Copak by chtěl tragédii? Samozřejmě že ano. Tragédie je pro něj vždycky první volba.

Hodiny na počítači ukazují osm večer. Zatímco se obrazy stahují z Dropboxu, může si udělat pořádek v kontaktech. Pracovat do dvanácti, do jedné nebo i déle pro ni nebude problém. Idiot, magor, debil. Až budou všichni v posteli, půjde se navečeřet.

Každý list má dvanáct očíslovaných obrázků: seskupí je po tuctech. Kompozice obrázků je tak jednoduchá, že se může ještě trochu víc vyžívat ve své zášti. Magor jeden, sobecký debil. A mezi stahováním listů a nenávisťnými komentáři se ozvou čtyři pípnutí na WhatsAppu: *Ahoj Anno, našel jsem ještě další poletující papíry, možná jsou důležité, posílám ti fotky.*

Teo spustí spršku pětice fotek. Vyjádření poroty z věrovky a čtyři listy kontaktů. Úřední vyrozumění není třeba, už má to, které jí dala Cati, aby ho ukázala Neloovi, škoda toneru v tiskárně. Obrázky potřebuje, to ano. *Mám ti je nechat pod prahem?— Ano, pode dveřmi Studia 3, děkuji. — Není zač.*

Anna se nadechne: kluk, co má manýry staříka. Když má za to, že se už domluvili, Teo zase píše:

— *Blahopřeju k ceně. Musel jsem si to přečíst.*

— *Děkuju, je to výběrovka.*

Je neuvěřitelné, že jediné blahopřání, které dnes obdržela, je od klučiny, který ji zná sotva pár dní.

— *Přidáme ji do záložky Ceny a úspěchy?*

— *Máme takovou záložku?*

— *Ne. Ale cen je hodně. Můžeme je přidat k CV.*

— *Životopisy nemáme.*

— *Ceny nemáme, sívička nemáme, ajajaj... to nevypadá moc seriózně, Anno ;P*

Polije ji horko. Přemýšlí, co odpovědět, a mezitím jí Teo pošle dva řádky:

— *Na ty webovky se těším. Děláš moc pěkný věci.*

— *To dělá v podstatě Cati.*

— *Ale prosím tě. A ty neděláš nic.*

Zase ji polije horko.

— *Zítřka ti pošlu ty životopisy.*

— *Ok.*

Annu překvapí smajlík se zdviženým palcem, s mechanismy citového přenosu ještě není dost obeznámena. Když se ukazatel *Teo píše*, *Teo on-line* vypne, cítí se, jako by se vynořila z vody. *Blahopřeju k ceně. Děláš moc pěkný věci.* Vidíš, Nele, jak málo by stačilo? *To dělá v podstatě Cati.* Vidíš, že by to nebylo tak hrozné? Vždyť tohle přece lidi za normálních okolností říkají, nebo ne? Ale na to, aby se Nel změnil, už je pozdě. Kdyby se teď objevil a řekl: Hele, blahopřeju, děláš moc pěkný věci, myslela by si, že je to skrytá kamera. Neprošlo by to. Stejně jako to drhne, když se o to pokouší: Jo tak. Tak to je super, ne? No jo, gratuluju, ty šikulko. Pojď sem, ať ti můžu dát

pusu. Annu zaplavuje zlost, od končetin, k hrudníku, ke krku, jako břečtan. Mizera, vůl jeden.

Na WhatsAppu se palec zastaví na Teově profilu a avatar se zvětší: uvnitř stínu kapuce se oči pozvednou ke kameře. Dva bělostné měsíce zdůrazňují jemný oblouk pod obočím a spodními řasami. Koutky rtů mizí ve stínu. Nad čelem se mu plavé prameny rozbíhají do stran, jako by mu do obličeje foukal vítr. Sladké mládí. Nad Anninou hlavou se jako mýdlová bublina vznáší jedno slovo: Teo.

„Jú, tobě to slušííí! Ukaž ty náušnice?“

Laura jí je přetočí a ohne. Anna věděla, že ji budou tlačit v uších, protože tyto tlačí vždycky, ale dneska je všechno povoleno. Jen ať Nel vidí, jak je upravená, když nejde s ním.

„Fakt nechceš, abych šel taky?“

Teď. O tři dny později. A první den mu stačilo jenom pár hodin, aby celou situaci obrátil: Tak jo, tak já půjdu, jestli chceš. Teď už nemusíš. Tak ty už nechceš, abych šel taky? Už jsem Cati řekla, že nepřiđeš, tak to zbytečně nekomplikuj.

„Tak neblbni, Ani, vezmu vás béemvéčkem.“

Nepamatuje si, že si dali sraz U Manola a že Cati to má hned za rohem. Pitomec.

„Pojeďu na kole.“

„A co když bude pršet? Ten tvůj kolega říkal, že možná bude pršet.“

Zrovna dneska si vzpomene, že hlasatel zpráv o počasí na programu 3/24 je její spolužák. Blbec jeden.

„Nejsem z cukru.“

Vezme si kabelku a zkontroluje, že má všechno.

„Jestli chceš, tak mi pak zavolej a já pro tebe přijedu, jo? Budu vzhůru.“

Anna by se mohla vsadit, že vzhůru určitě nebude. I když Cati trvala na tom, že to bude jenom jedna *light* sklenička, má v úmyslu to natáhnout, dokud nepadne. A Annině ochránkyni bude vzhledem k jejímu věku trvat hodně dlouho, než bude mít dost. Když ve Studiu 3 chodili oslavovat, brávala Cati budoucí designérky na své území, na území zralých žen utržených z řetězu, které se ženou za svou druhou, třetí a bůhvíkolikátou příležitostí. Anna od baru Velvet sledovala, jak se její postadolescentní kolegyně baví za zvuků hitovek sedmdesátých let. Rozvedení chlapi jim platili drinky za jedenadvacet eur a nabízeli jim cigarety výměnou za zkrácení tělesné vzdálenosti v rytmu *Earth, Wind & Fire*. Anna se drží sklenice, aby nemusela konverzovat. *Nazdar, krásko, tak kámošky tě tady nechaly samotnou?*

Cati se s ní vítá doslova s otevřenou náručí.

„Jo! Takle se mi to líbí, sukýnku! To jsem na tobě nikdy neviděla, tohle sáčko, ne?“

Anna si prohlíží svoje tělo, jako by si neuvědomovala, že je oblečená. Jo, nepromokavý sáčko, dubnový noci jsou nepředvídatelný. Manolo vyjde z bufetu se sendviči a podívá se vzhůru k obloze.

„Kdybyste chtěly dovnitř, tak si budeš muset to kolo složit, zlato.“

Od té doby, co vstoupil v platnost protikuřácký zákon, je Cati ochotná pít jenom venku na terase, i kdyby to mělo být za cenu zápalu plic.

„Zůstanem tady na zahrádce, Manolo.“

„No jak chcete, děvčata, ale počasí moc nevypadá.“

Ale počasí vydrží a na kovovém stolku obklopeném Annou, Cati a napůl složeným kolem se začnou rychle množit kruhy od skleniček vína. V popelníku se vrší nedopalky. Cati se potřebuje vypovídat z práce, z nedostatku práce, z Ariely, ze svého bývalého, z přítelkyně od bývalého, a Anna upíjí plnými doušky a přikyvuje. Je uvolněná, i když se jí nedaří sledovat Catinu pointu.

„A teď mi prosimtě řekni něco ty, zlato. Co švagrová? Jak to jde?“

„Nel teď chodí běhat.“

Cati skoro polkne cigaretu.

„Cože? No tak to mi musíš povykládat.“

„Laura chodí běhat a Nel se přidal.“

„Teďka tomu začínám rozumět, kočko. Tak hezky popořádku.“

Anna Cati vykládá, že běhání, psaní a přepisování Nela už poměrně dost zaměstnává.

„Mluví o tom spolu celý den.“

„Chudinka jedna...“

„Já se zavřu k sobě a pracuju.“

„A jak to má Nel? Už si něco hledá?“

„Laura to neví.“

„Neví co?“

Anna Cati vysvětlí, jak Nel zastírá, že nemá práci.

„To je teda něco, ten tvůj... No ale jestli ho to chytlo, s tím psaním, tak kdoví, třeba z něho bude druhý Balcones.“

„Ty náhodou o něčem nevíš?“

„Hele, jestli se mu chce stavět stánky na veletrhu, tak Kápo někdy potřebuje lidi. Smlouva je na dobu určitou,

ale možná by mu to mohli nějak upravit... A... když už mluvíme o Kápoři...”

Cati vykouzlí úsměv, který by si dokázal vyložit každý, kdo má v chromozomech dvě X.

„Co je?“

Úsměv je umocněn nakloněním hlavy na stranu, aby Cati vyfoukla obláček kouře. Anna potřebuje ještě víc trknout.

„Co je?“

„Že nevíš, kam pak du?“

„Kdy pak?“

„Jejda... no teď! Až dopijem!“

Anna už je rozhozená. Brala jako samozřejmost, že to dneska budou moci protáhnout, dokonce se už psychicky připravila na to, že se nechá pozvat nějakým rozvedeným mužem, navoněným kolínskou Brumm, a koneckonců je teprve jedenáct.

„Tak co? Co na to říkáš? To čubrníš, co?“

Cati jí očividně něco vykládala, Anna se teď pokouší o víceznačný úsměv.

„A to je všechno, co mi k tomu řekneš? Zlato, já jsem neměla rande už nejmíň sto let!“

Je to čerstvý, mluvili jsme několikrát po telefonu... nechtěla jsem ti nic říkat...ale dneska v poledne, dyž mi volal... Catina slova se ztrácejí v šoupání stolů a židlí U Manola na popud obecní vyhlášky.

„Tak já to tady venku balím, krasavice, jestli chcete dovnitř, tak složit kolo.“

„Hned ho složím, Manolo.“

„Né, to nemá smysl, zlato. Pojď se mnou na chvilku dovnitř, já se trochu upravím a ty mi řekneš, jak vypadám. Ty bláho, připadám si jak náká pubertáčka!“

Zase smích. Anna si uvědomí: smích patnáctiletých. Proto si to nepamatuje. Cati, která po ní vždycky něco chtěla, se jí už pár dní vyhýbá.

Další věc, na kterou si bude muset zvyknout, říká si, jak tam zmatená stojí ve vchodu. Vedle kola zastavilo taxi a nechává motor běžet. Až přijede taxík, tak ho zastav a řekni mu, ať počká, řekla jí. Kéž by to bylo všechno tak snadné: taxík, zelené světýlko, zastavit ho, ať počká. Cati otevře dveře a vyjde v oblaku vůně.

„Myslíš, že jsem to s tím náhrdelníkem nepřehnala?“

Rukou si přejede lehkou plstěnou hmotu, která jí protéká výstřihem.

„To abych zakryla tady ty vrásky, vidíš? Nesnáším je.“

„Moc ti to sluší.“

Cati chytne Annu za tváře.

„Áj, tobě to sluší, ty moje zlato. Tak mi drž palce.“

Dobře, pokyny jsou jasné.

„Držím ti palce.“

Ale tady instrukce končí. Anna si pěstmi otře tváře. Vchod je najednou prázdný, Anna se zasněně drží řídké a vidí, jak s taxíkem mizí poslední barvy ulice: červené světlo brzd, zelené světýlko, oranžové.

Anna promáčkne platíčko a v dlani jí poskakuje tabletky paraleny, skutálí se po kuchyňské lince a cinkne o dlaždice na podlaze, neví, kam spadla. Nel se směje a vytahuje sáček z mrazáku.

„V kolik jsi přišla, pařmenko? Vůbec jsme tě neslyšeli.“

„Brzo.“

Skoro to ani není lež: když se sprchovala, s kartáčkem na zuby v puse, už svítalo. Vezme si z blistru další pilulku a tentokrát to zvládne. Nel se začne hlučně prohrabávat ve skřínce s hrníčky.

„Dneska budem obědvat sami.“

Anna polkne tabletku a zapije ji hlttem vody.

„Šly jste do Velvetu?“

Když neodpoví ani na tuto otázku, nic se nestane. Dopláží se do koupelny, sedne si na záchodové prkýnko a zase si zapne mobil: *Teo D. vám zaslal žádost o přátelství.*

Takže takhle to asi teď bude. Vlastně se jí už víckrát přihodilo, že po nějaké pracovní schůzce našla na Facebooku žádost o přátelství. Už ví, že to nemusí nutně být známí, a už vůbec ne přátelé. Je to pohodlný život. Kupříkladu stačí, když se zvuk motoru nočního taxíku vzdaluje a ustoupí ťukání psích tlapek na chodníku. Stačí jen otočit hlavu, uvidět Teovu fenku a na konci vodítka, které má Bruna přes hruď, Tea. Tyjo, jsem tě nepoznal, ty bydlíš někde tady? Ne, bydlím kousek dál, byla jsem domluvená s... Teo ji přeruší: Počkej, pojď sem. Anna vezme Bruně hlavu do dlaní, dívá se, kde je sem, je to o metr dál, pod lampou. Kluk si dá ukazováček na pravou náušnici. Pamatuješ? Potřebuju světlo, abych tě slyšel.

Anna odstrčí talíř. Horko těžko do sebe nasoukala tři sousta špenátu a pohrávala si se třemi piniovými oříšky.

„Jdu se natáhnout.“

„Tys včera pila?“

Na tohle taky nebude odpovídat.

„Hele prosimtě, řekni mi, že to není kvůli tomu, že se na mě zlobíš. Už to trvá fakt moc dlouho, tady tenhle vtípek.“

„Bolí mě hlava.“

Teď nelže.

„Ale chci pusu, ty malá čarodějnice!“

Když od ní oddálí rty, ještě jí pocuchá rozčepýřené vlasy.

„Prosímtě, nech toho.“

„Jak to, že tě bolí hlava, když jsi ne...“

Nelovy výhrůžky: Já tě chytím! Pojď sem ke mně, já tě asi láskou sním! Teda, tady s těma culíkama seš k sežrání.

Lehne si na postel a mobil si dá přímo před nos. Světlo ze stropu displej zatmí: *Teo D. vám zaslal žádost o přátelství*. D.? Nemělo by to být G., jako jeho otec?

Pod pouliční lampou jí Bruna položila čenich na nataženou ruku, čichala pach židle z baru. Takže ty tady někde bydlíš? Ne, ne, s někým jsem měla sraz tady U Manola. U koho? Anna se snažila vyhýbat se neodbytné myšlence — tak slyší, nebo ne? — aby se neztratila v konverzaci: Promiň, bufet U Manola, U Manola, tam dál. Ajo, tam kde je ta zahrádka.

Leží na boku na posteli, prstem přejeđe po displeji mobilu, odblokuje ho a jde na Facebook. Mravenčení v paži ji přinutí položit mobil na polštář. Na spodní části displeje svítí žádost od Tea. Otevře si jeho profil: fotka na hlavní straně je stopa ve sněhu. Zbývající informace, uzamčené na sedm západů, se omezují na pohlaví: muž, povolání: *rider* a mozaika filmů, skupin a knih, které Anně nic neříkají.

Takže jdeš tamtím směrem? Cože? Nemáš tam schůzku? Ne, ne, jdu ze schůzky, šla jsem domů. Jo tak, nerozuměl jsem, promiň.

Na fotce, podobné té na WhatsAppu, se oči pod jemným obočím dívají na pozorovatele vyzývavě. Linie hor-

ních řas ubíhá ke spánkům. Díky perspektivě symetrické tváře nejsou naslouchadla vidět a dvě rozmazané kotlety vybíhají z hustých rozčuchaných vlasů, neurčitý špinavý blond. Kořen nosu završuje přeměnu chlapce v muže. Lícni kosti vrhají pod lampou stín dnešní noci.

Můžu se tě na něco zeptat? Anna se mu taky dívala na ústa, na dokonalý žlábek táhnoucí se od nosu dolů, zakončený na horním rtu svůdným dolíčkem. Teď se možná pletu, ale neučilas náhodou jedno léto na dvoře? Anna protáhla krk. Říkal mi to táta, a ten tvůj životopis, vystudovaná fyzika, jazykovka, myslím, žes mě jednou učila, mně bylo možná tak osm nebo devět. Její tvář mluvila za všechno, protože on odpověděl: *Tohle jsem neměl vždycky.*

A pak už jen závat.

Bufet U Manola, ten pes dovnitř nemůže, chlapče, a Teo už hlásí: Stejně je tam plno, naslouchadla se regulují sama, ale i tak by mně to všude dunělo. Soukromou hospodu si nakonec udělali na schodech dobře osvětleného vchodu a útratou byly napěněné plechovky pod konečky prstů. Krátké otázky, krátké odpovědi. A neustálá podpora WhatsAppu, tváří v tvář. První rychlé vzkazy od Tea, aby bylo jasno: *Zaprvé: dívej se na mě. Zadruhé: úhel je tento. Zatřetí: potřebuju celé věty, podmět a přísudek.* Anna měla z těchto nestoudných prstů prolínajících se jejím osobním prostorem — oči, brada, rty — husí kůži. Součet tří přesných pokynů jí ve výsledku dává dokonalý svět.

Ve tmě před vchodem začne rýsovat čáry déšť. Vedle odloženého kola si Bruna střídavě pokládá hlavu na Teovy tenisky a na Anniny boty. Teo vysvětluje: Říkám, že jsem hluchý, abych to zjednodušil. Já tě slyším — a prsty

ukazuje: trochu — ale nerozumím. No, myslím to obecně. Tobě rozumím poměrně hodně, asi nemáš moc vysoký hlas. Anna zavrtí hlavou a píše zároveň, jak mluví: *Neslyšíš vysoké frekvence?* Tea to překvapí: Ale co ty...? A najednou si nejspíš vzpomene na Annin životopis, protože upřesní: Vysoké hlásky se mi ztrácí, bohužel. S touhle náповědou už to Anna má: chytne rytmus a intonaci, ale srozumitelnost mu uniká. Teo jí to potvrdí: jsi první *normální* člověk, kterého znám, který to pochopil hned. Anna má husí kůži z toho, že byla kvalifikována jako *normální* člověk, dokonce by mu i mohla odpovědět: *a ty jsi zase první člověk, který mi řekl, že jsem...*, ale radši si chce zapamatovat odborné výrazy — závažná ztráta sluchu, zbytky sluchu, odezírání ze rtů — a slova, která nikdy předtím neslyšela — kryptogenní, postlokuční — a další, která zná a která naznačují stupňování od šedé k černé: bilaterální, progresivní, nezvratný. Zítra si to najde na Googlu.

Ale taky si vkládá do paměti údaje o Teovi, které na internetu nebude muset hledat: že před čtyřmi roky studoval na střední škole v okresním městě, že tam měl kamarády a tady taky, že měl přítelkyni a že se ztrátou osmdesáti procent sluchu ztratil taky třicet procent kamarádů a sto procent přítelkyně. V úterý, čtvrtek a sobotu odpoledne vždycky chodí běhat nebo jezdit na kole s jedním ze svých bratrů, v pondělí dopoledne má logopedu na katalánštinu a v pátek na angličtinu. Teď má Anna pocit, že to všechno zapadá: No jasně, tvůj táta je Angličan, ne? Teo se zamračí: Angličan? Kdo? Anna to ještě jednou zkusí: No Gere, ne? Teo jí určitě nerozuměl, protože řekne: tři moji bratři žijou v zahraničí a mám kupu synovců-cizinců, ten, co bydlí nejbliž, se

přiženil do Irska a odmalička mě tam posílali, dokud jsem neřekl dost. Anna píše: *Tyjo, já jsem dělala au-pair v Dublinu*. A Teo hned: *Nekecej! Fakt?? Kdy?* Anna udělá odhalující výpočet. *Tobě muselo být pět*. Na tváři se objeví rozčarovaný úsměv. *Ne, určitě víc než pět...* Teo Anně vykládá, že chtěl studovat překladatelství jako jeho starší bratr, ale jaksi nechtěně se z něho díky internetovým fórům a tutorialům stal samouk specializovaný na všechno a na nic.

Na podsvětleném displeji Teova blackberry Anniny vzkyazy uhánějí tak svižně, jak to nedokáže ani její hlas. Čas od času jiná vibrace spustí Teovu omluvu, kterou následuje horečné ťukání do klávesnice, prsty pod mobilem propletené. Nakonec stiskne poslední tlačítko a prsty se zklidní. Mám ho pořád odblokovaný, protože mě strašně rozčiluje, když musím pořád zadávat heslo. Anna byla už první den nadšená: maximální výkon osmdesát pět slov za minutu, celých a s diakritikou. Já totiž píšu líp, než mluvím, abys věděla. Anna cítí ve spáncích vzrušení. Teo vykládá, že čte co nejvíc, aby nepřišel o slovní zásobu a aby měl aktualizovanou sluchovou paměť. Prediktivní text ten zázrak ještě zdokonaluje.

To bys neřekla, kolik energie člověk potřebuje na zpracování vizuální informace, z odezírání jsem pak úplně vyřízenej. Nejvíc mě ale sere, když je někde víc lidí a všichni se najednou začnou smát, ty se ptáš, co říkal, a dostane se ti odpovědi ale nic, nic, pak ti to řeknu. Ale na Annu víc zapůsobí ještě horší situace: když Teo něčemu špatně porozumí, něco na to řekne a pak se mu všichni smějí. V jednom okamžiku jí něco zásadního dojde: tenhle kluk musel rychle dospět. A protože naslouchadla na mně nejsou moc vidět, tak jsem si loni

v létě holil hlavu, ale bylo to ještě horší, už na mě ani nemluvili a dívali se na mě, jako bych byl nějakej mongol. Anna rozuměla *mongl* a říkala si, že si to pak taky musí najít na internetu.

Čas plynul a Teo Annu fascinoval čím dál víc: lišácké oči, které jí visí na rtech, řezané lícní kosti, tenký copánek obtočený kolem krku, ušní lalůčky úzké a propíchnuté. Něktěrymi dírkami se vine zkroucená nit. Šňůrka s červenými korálky na zápěstí vyniká mezi množstvím splétaných náramků. Prstýnek na palci je hladký, jako prsty, které bez přestávky střeží klávesnici blackberry. Odvážné prsty, které se — spíše záměrně nežli nechtěně — tu a tam setkávají s jejími prsty ve střídavém hlazení Bruniny hlavy. Fenka si hová mezi jejich koleny. Chceš jít nahoru? Ne, ne, už půjdu domů. Vždyť se podívej, jak prší. Pojď nahoru, pojď.

Z kapuce jeho mikiny vykukují konečky Anniných vlasů. Uvědomila si, že ji má na sobě, a ani neví odkdy. Anna si dělá nad očima stříšku z dlaně, musí si chránit brýle, a ukazuje na Teova naslouchadla. Jsou voděodolný, čče, jsem přece kyborg!

U vchodu do slepé uličky si Teo stoupne na pedál bromptonu a sveze se až ke vchodu do Dílenského dvora. Když dorazí Anna, s kapucí na hlavě, už má branku otevřenou. A přímo v tunelu, za otevřenými dveřmi, na ni čeká dvojitá závrať. Pod lampou s časovým spínačem ji Teovy rty dostihnou s bezprostředností moderní generace. Srdce jí buší jako o závod a stěží ji nechá přemýšlet: On mě líbá? Opravdu mě líbá? Světlo zhasne, Teova pěst znovu zmáčkne vypínač. Tentokrát si Anna stoupne rovně. Dotýká se jeho mokřých vlasů, hladké tváře, brady s pár chloupky. Je to vždycky tak snadné?

Nahořklá chuť cizího jazyka proplétajícího se s tím jejím jí působí potěšení. A taky bolest. Bolest náhlého vzrušení, jako štípnutí, když se opře o ztvrdlý úd, který se dere přes pásek u kalhot. Uspokojuje ho rukou. Bruna se postaví na všechny čtyři, snaží se taky zapojit. Smích, prst, který ukazuje na zem, psí poslušnost. Světlo potřetí zhasne. Teova ruka začne Anně osahávat prsa, šátrá pod sukni, v pase punčoch, tahá, rve. Anna se na chvilku vzpomene: Takhle ne, Teo, takhle ne. Její ruka je rychlejší. Deset sekund a dost. Teo stiskne vypínač, zvedne si kalhoty a začne opakovat: Omlouvám se. Anna si upraví sukni: Nic se neděje. Teo ji chytne za loket a přitáhne ji ke světlu, přitiskne si ruce k hrudi a opakuje: Anno, moc se omlouvám. Nic se neděje. Ty už jdeš? Už tolik neprší. To říká a nemyslí přitom na pravidla úhlu a očí.

„Sakra! Ta je ale ledová!“

Laura vyskočí na suchý písek. Nel se za konkurenčními novinami směje, na hlavě panamák a na očích sluneční brýle.

„Vždyť jsem ti to říkal, ty opice!“

„Říkals, že je studená, zbedněnče, v tom je velkej rozdíl.“

Anna právě dostala vzkaz od Mei: už s Raquel a dětmi jdou, Jordi se omlouvá. Kdyby měl přijít Joan, potřeboval by dvakrát silnější ochranu proti slunci než Nel a třikrát vyšší než Laura. Kvůli nedostatku obočí a řas je nebezpečně citlivý na živly jako vzduch, země, voda a sluneční žár, a těch si člověk u moře užije

požehnaně. Takže dneska bude Nel jediným kohoutem v kurníku.

„Á, *mon amour*, tak co, dělá ti dobře ovzduší Barcelony?“

Anna si sundá brýle a Nel jí přejede prsty po tváři. Ví, že Anna moře potřebuje, tedy pokud to není *to její* moře. Jednou souhlasila, aby ji tam vzal, po tisícerém naléhání, a jen co vystoupili z auta, už ho táhla směrem k železničnímu přejezdu. Tady na tuhle pláž jsi chodila jako malá? Ne. Tak jdem tam, kam jsi chodila. Ne, tady tahle je lepší. A byla to pravda. Když jedou v létě na pláž, Costeře se zdaleka vyhnou. Jakmile minou bílou ceduli s názvem města, Anna si dá bosé nohy na sedadlo a nevádí jí, že Nel pustí na plné pecky *Bohemian Rhapsody* a zpívá všechny hlasy. Anna nesnáší, když jí něco někoho připomíná. A hudba, stejně tak jako zápach, ji otravuje. Ale někdy je lepší otrava než myšlenky.

A teď je otravná Laura, přestože nezpívá. Otevřela si přílohu novin a na každé stránce komentuje všechno, co čte. To budu muset vyzkoušet, tady tenhle opalovací krém. Koukej, jak vypadám, a to mám faktor padesát. A přitom se mi na pláži tak líbí, ty jo. Už počítám dny, až... ježiš, hele, *Blázni do a-mi-ru...*, *a-mi-gu-ru-mi*, co to proboha je? Jo ták, to jsou takový ty praštěný ženský, který háčkují, jako by objevily po... ježiš, ti jsou srandovní, ti sloníci...

Nel si poplácá stehno a Anna na něj položí hlavu. Přejede si rukama po tváři nahoru a ukazováčky si zacpe vnější zvukovody. Teď ví, že se jim tak říká. Vlastně je způsobilá složit zkoušku z anatomie vnějšího, středního a vnitřního ucha, od boltce až po kochleu a akustický nerv. Má pocit, že slyší:

„Hele, už je vidím.“

Laura napřáhne paži k siluetám dvou žen a tří dětí. Do patnácti minut je na místě hotový blázinec, ale myšlenky na Tea se valí Anninou hlavou jako sněhová koule, která všechny hlasy převálcuje. To jsou pravý, ty lokny, Lauro? Vzala jsem cereální sušenky, dá si někdo? Tady jdou dinosauři, dup, dup, dup! Mamí, Pol a Jan mi zbořili zeď! Děcka! Ještě jedno dup a zítra nebudou žádný nálepky! Iseme, pojd' za maminkou, pojd', zlato. Nel už luští druhou křížovku, veškeré lidstvo má na háku. Ale lidstvo najednou ztichne a Anna musí sáhnout po echu nevědomé paměti.

„Jordi a já jdeme od sebe.“

Jasnou náповědou je, že ve všech slunečních brýlích se zračí Raquelina tvář. Teď je slyšet jen obránce písečné pevnosti. Mei se tváří, že to ví už celou věčnost a něco přes hodinu. Nel si projíždí mobil, jako by chtěl naznačit, že mu Jordi nic neřekl. Anna pochopila, že situace vyžaduje, aby si sedla a nasadila si brýle. Laura natáhne ruku k Isemovi.

„Pojď, broučku, postavíme spolu hrad, jo?“

Raquel vyšle k improvizované chůvě automatický úsměv a pokračuje:

„Vlastně už jsme se rozešli, ale on pořád ještě bydlí doma. Chtěli bysme ten byt prodat, ale... Zbývá nám dvacet roků, to je strašně moc peněz.“

Nel opakuje, že je to strašně moc peněz, a Mei potvrzuje, že o tom věděla jako první.

„Už jsem ti říkala, kdybys chtěla k nám, tak Isem může spát s dvojčatama.“

„Moc díky, fakt, ale škola a tak, víš... Zatím Isem zůstává doma a po týdně se budu střídat, on půjde k matce

a já asi na statek k sestře, každý den bych jela vlakem tam a pak zase zpátky.“

Anna už se rozhodla, že jí musí říct:

„To je mi líto, Raquel.“

Dotyčná sevře rty, ale Anna rozumí lidem, jenom když mluví, a to jen stěží. Mei je naštěstí výřečnější.

„To, co ti proved Jordi... Jejda, promiň, můžu to říct, nebo ne?“

„Jo, jo, vždyť koneckonců... Začal si s jednou au-pair-kou, kterou poznal v parku... A před Isemem, zmetek jeden... Devatenáct roků má ta holka, viděla jsem ji na Facebooku.“

Nelovi uklouzne vypísknutí:

„Ty bláho...“

„Tobě nic neřek?“

„No ne, jasně že ne. Když se domlouváme na Barçu, tak mu vždycky napíšem a on nám pokaždý odpoví, že nepřijde.“

Nelovi už to začíná docházet. K odmítnutí dívat se s kamarády na fotbal ve 3D a na pětadesáti palcích musel být závažný důvod.

„To je snad nějaká epidemie, ve škole se rozváděj všichni. A všichni choděj s takovejma parohama.“

Mei udělá dramatické gesto, profesní deformace. Raquel se tváří znechuceně.

„On prostě najednou začal poslouchat muziku, kterou nikdy předtím neposlouchal, Estopa a podobný ůřvaný vály, a začal používat výrazy jako *to je hustý* a tak, věci, který nikdy předtím neříkal, a Isem, chudák malej, prý mami, co říká tatínek? Trapný, fakt trapný. Jak si tak pořád dával pozor na mobil, tak na pusku si bacha nedal, parchant.“

Na zemi roste stín, který říká větu:

„To je to zasraný porno.“

Sluneční brýle teď zamíří na Lauru, která si otřepává ruce a zadek zaboří do písku.

„No jo, sakra, porno: vono to chlapy frustruje.“

Anna zastaví sněhovou kouli jménem Teo a zaposlouchá se.

„Ježišmarja, nedívejte se na mě takhle, vždyť to je vědecky dokázaný. Dívej se na to, co maj doma, a pak si ho honěj jak opice na Youpornu a získaj dojem, že svět je plnej nadrženéjch ženskejch a že problém je v tom, že je akorát nedokázali najít. Vždyť je to všude, kam se podíváš, už jenom ty bannery *Tisícovky vdaných vzrušených a neuspokojených ženských čekaj na tvoje zavolání!*. Hovno čekaj na tvoje zavolání, tady ty tisícovky neuspokojenejch vdanejch ženskejch večer padaj na hubu, jak celej den lítaj doma děckám za zadkem a jak lítaj v práci, teda ty, co práci maj. A pak čtrnáctiletý holky jsou taky na Youpornu a všechny maj číču vyholenou jak mimino, protože jim to připadá normální. Hele, jedna ženská u nás v práci, to už je fakt síla jako, načapala svoji holku, jedenáct roků, jak si depiluje pipinu pinzetou, tak prosím, kam jsme to dopracovali, když si jedenáctiletý myslej, že jsou nenormální, a tady ti pederastoidní dědci si ulověj nějakou takovou depilovanou a navoněnou holku a už slintaj a myslej si, že narazili na zajíčka z *Playboye*, protože všechny stránky se dělaj tak, aby chlapi nakonec začli šilhat z toho, jak si ho budou honit, tohle a ty zasraný *odstíny šedi*, sakra ty holky maj v hlavě takovej guláš, že se hned nechaj přivázat provazem a nechaj si stříkat do ksichtu, jako by byly nějakej kornout na zmrzlinu, a nechaj se mlátit a maj přitom plastovýho ptáka v puse. Zkurvenej patriarchát, sakra, nikam to

nevede, nehnem se ani o krok dopředu. Akorát jdem dozadu, dozadu, jak krabi.“

Všichni zarytě mlčí, sluneční brýle na očích. Dětské štěbetání naznačuje, že monolog slyšeli jen ti, kterým byl určen. Nel je nehybný jako na fotografii.

„Jo, Nelíčku, jo, a vy ženatí čtyřcátníci za to taky můžete, a ještě víc, protože jste věděli, co to je opravdická ženská, ta, která má na zadku chlupy a čurá a kadí stejně jako vy a pipka jí smrdí stejně jako vám ty vaše páchnoucí klacky, a tak běháte tady za těma chudinkama, to bych teda chtěla vidět, jak by to vydržely, deset let si každý den depilovat číču a kouřit ho dvakrát denně. Kdybyste byli ještě nějakí holobrádci, kteří nezažili nic jiného než sex ve fantazii a ženský na internetu, který škemraj, aby je vojeli bejsbolovou pálkou, jak přitom dělaj stojku, tak ty teda omluvit nijak nejde, ale chlap, kterej už měl opravdickou ženskou, která mu porodila děcka a která už má záda v kýblu na to, aby dělala nějaký akrobatický kousky, tak ten si ani takovou nezaslouží. Prosimtě, Raquel, já tě vlastně skoro ani neznám, promiň, že jsem tak osobní, ale tenhle chlap si ani nezaslouží, aby ses mu podívala do očí. Dřív nebo pozděj na něho dojde.“

Nel si nasadí klobouk pevně na uši. Mei zvedne obočí a pohledem přitom míří dolů na nohy. Raquel ještě ani nemrkla. Anna myslí na to, kolik je Teovi let.

„Mám schůzku s Cati, jdu do studia.“

Nel dál ťuká do počítače a vydá ze sebe akorát souhlasné hrdelní hmm. V zubech drží silikonový obal od domácí zmrzliny.

Za deset minut už Anna v klidu šlape v ranním slunci: v pondělky a ve středy je Dílenský dvůr odminovaným územím. Pokud si dobře pamatuje — a Anna si pamatuje dobře —, Teo má tři hodiny logopedie ve čtvrti Bonanova a chodí tam pěšky. Cati se pondělí nehodilo, tak Anně nabídla sejít se v úterý, ale Annin diář mluvil jasně: v úterý to nejde, jediné pak až ve středu.

Když dorazí ke dveřím branky, uvidí na ulici Cati, jak právě přichází a za sebou táhne tašku. Šlápne do pedálů a dojede ji, aby naložila náklad do košíku, ale taška je lehká a měkká.

„Díky, zlato. Dneska musím letět.“

„Co se děje?“

Cati si zapálí a jde, jde a odkládá balík a přitom jedním prstem tluče do tlačítek mobilu.

„To všechno je čistý prádlo, kdybych mu to dneska nepřinesla, tak už nemá ani slipy... Kalendář... ježišmarja, co jsem to zas zmáčkla?“

Anna stiskne dvě tlačítka.

„Děkuju ti, děvče zlatý... Arielo, jo, to jsem ráda, že jsem tě... Poslouchej prosimtě, ve čtvrtek nemusíš dávat práť prádlo...“

Na druhé straně branky se objeví Bruna, vrtí ocasem, a když Anna otevře, fenka na ni radostně vyskočí.

Její majitel se Cati zeptal, jestli by jí nevadilo, kdyby Bruna pobíhala po dvoře. Tak jako hluchej nevypadá, to teda ne, je to takovej normální slušnej hošík, ne? Annu překvapilo, že se jí dotkla narážka vůči někomu třetímu: co tím myslela, že nevypadal hluchý a že ten hošík byl... Ale zarazila se u slova *hošík*.

„To je radosti, holka, jako bys byla cítit nějakou psí voňavkou.“

„Asi si mě pamatuje od minula.“

„To psi cítěj a taky poznaj lidi, který je maj rádi.“

To Cati říká, aniž by věděla o Bastovi. Anna ji sotva slyší, když jí oznamuje, že se dočasně stěhuje k Lluísovi, že poletucha už to nezvládá a že ona nechce Lluíse nechat samotného, a už vůbec ne teď.

„Zrovinka teď, dyž jsem začla s někým chodit trochu víc navážno a chci si kapku zopáknout anatomii, ale počkej, já jsem mu řekla, že po obědě na chvilku mizim, potřebuju si dáchnout. To si piš, že se zdejchnu.“

Tyhle narážky uvádějí Annu do rozpaků, a to nejen kvůli jejich nespisovnosti. Anna nechce vědět, co Cati s Kápem dělá nebo nedělá. Pár podrobností z její úžasné noci jí stačilo: Viagra, holka, ani si nevším, že jsem ji viděla, no ale hele, s chutí do toho a půl je vevnitř. Běhal jí mráz po zádech, jako když byla malá, a slyšela otce za dveřmi do koupelny, jak říká jo, jo, dělej, dělej, ááá. Jako když jí vykládala, co se stalo v jednom hotelu, krátce po rozvodu, s jedním dodavatelem křídového papíru: S Lluísem jsme utratili majlant za sexuology a všechny ty cvičení, který byly k ničemu — tento týden na sebe nesahejte, tento týden na sebe sahejte, ale bez styku — a víš, co ti povim? Že mně nebylo vůbec nic, zlato, já jsem akorát potřebovala změnu, chápeš? Ti sexuologové na mojí normálnosti vydělali za ty roky majlant, určitě jsem jim zaplatila důchod, a ne jednomu, protože sorry, ale jestli třicet procent ženskejch, který se svým starým nemaj sexuální apetit, znamená, že je tady třicet procent ženskejch nemocnejch, tak to je s náma konec! Člověk nemusí bejt ani doktor, ani psycholog, ani sexuolog, aby mu to došlo. A ještě jsem měla sto chutí jim říct: běžte se vycpat, vy bando podvodníků. Já jsem

potřebovala novýho chlapa, protože s tím starým už mi vášeň došla. Musíte se dobývat, vybočit z rutiny, popustit uzdu fantazii... Jo, to jo, to určitě! Hotovej byznys, řeknu ti! Kdyby spolu manželé měli vydržet přes postel... Já Lluíse miluju, vždycy ho budu milovat, ale dybysme se kvůli tomu měli rozejít, ježišmarja! To by nám nevydrželo ani pět let. Eugeni nebyl žádnéj zázrak, nemysli si, ale jako snažil se a ručičky měl zlatý, však ty víš, co myslím. Mě ať nikdo netahá za nos, holka, já už jsem stará kočka a už vim, co chci. Víc energie a míň polarity, zlato.

Anna se necítíla ve své kůži, myslela na Nela a na sebe a na zlost. Zlost, která ji zachvacuje kvůli jeho smyslnosti, jako sliny vylučované před pozřením potravy. Zlost pramenící z vlhkých polibků, kterými ji zahlcuje, když se dobývá dovnitř. Zlost, jak jí šátrá pod oblečením, jako by jí chtěl vydrolit maso. Zlost, že ho to nikdy ani ne napadne. Nejraději by mu uřízla ruce pokaždé, když jí při erekci tlačí hlavu dolů, vyrazila by mu zuby vždycy, když je ucítí na citlivých bradavkách, rozrazila by mu lebku lampičkou z nočního stolku pokaždé, když si svým nadměrným penisem spletl otvor. Všechno tohle, co ji v noci vytrhávalo ze sna už před dvaceti lety a probouzelo v ní touhu, teď už vzrušující není. Nekousej mě do prsou, sakra, mám tě kousnout do koulí? Promiň, promiň. Z choutek se stala zlost a automatická nevolnost, která na ni šla při pouhém pomyšlení na styk. Ale Teo ji taky neobratně osahával a strhl jí kalhotky. Byla by mu rozmlátila obličej o zeď, nebýt těch tisíců polibků, z nichž se stal protijed ještě pořád neví na co, a nebýt toho zbrklého údu, který měla v rukách a který se zdál být tak na dosah a tak slibný.

„...protože koneckonců je to furt můj manžel. A jí nic nezalívám, jestli by jí měl někdo něco dávat za vinu, tak to dyžtak von.“

Když Anna slyší slovo vina, zbystří všechny smysly. Proč se necítí vinna? Jako s kluky z kempu. Když byla s kluky z kempu, Nel neexistoval. Když byla s Nelem, kluci z kempu upadli v totální zapomnění. Bylo to, jako by jedni a druhý nebyli v rámci jednoho spektra viditelní. Jak může být někdo vinen, když žádnou vinu necítí? Jak může někdo vidět svět ultrafialově, když není hmyz?

„Ale koukej, holka, já už se nemíním trápit ňákou sebetrýzní, na to je život moc krátkej.“

Jak by se Cati tvářila, kdyby jí to Anna řekla? Ale důvěrné hovory jsou Anně nepříjemné. Když Cati zajde do intimností, jako například teď, Anna má chuť vzít nohy na ramena. Ale nejvíc měla utíkat tehdy, kdy jí Cati vykládala o *té holčičce*. Dneska je uspávaj pusinkou dolů, ale dřív nám říkali: hlavně pusinkou nahoru. Měla uniknout co nejdál, ale jen v duchu opravovala Catin projev: dávají spát, náchylné, bříškem nahoru. Cati se chvěla brada: Stihli jsme ji pokřtít, představ si. Moje zlatíčko.

Anna zavěsí růži na ucho kabelky a protlačí se k pultu. S hlavou na stranu čte další přebal: *Jeden mnich z Montserratu... záhada, kterou bude čtenář mít...* a nechá knihu ve stohu, dá na ni zpátky červený proužek, na kterém stojí písmem Garamond velikosti 36: *75 000 prodaných výtisků*.

Jelikož se Nel letos vážně pustil do psaní, koleny se otírá o každý stánek oblepený katalánskou vlajkou.

„No jasně! Další! *Novinář a spisovatel*. Měli z toho udělat jeden obor a byli bysme dřív hotoví. Ty bláho, Pérez napsal čtyři sta stránek. Tomu určitě nevěří ani on sám.“

„A tenhle? Dostal jakousi cenu, ale prý je dobrý...“

„No tak jo, vemem tenhle.“

Anna překročila svůj práh odolnosti vůči davům. Upoutat pozornost prodavaček na svátek Sant Jordi je jako čekat, až vás obslouží na obřím silvestrovském večírku, ale nakonec se jí podaří zaplatit a předvádí menší divadlo — balí knihu do tašky a předává Nelovi.

„Tak snad se ti bude líbit.“

„Ó, díky moc! Pusu. Co to asi bude... No jo! Přesně tuhle jsem si přál!“

Anna se usmívá. Každý rok je to stejné. Anebo vlastně ne. Na začátku jejich vztahu si natahovala budík, aby byla u stánku ještě předtím, než se tam všichni nahnou. A taky měla už několik týdnů dopředu vytipované tituly. Nel jí tehdy kupoval keramické růže, a taky skleněné, dokonce smaltované a Anna už nevěděla, kam je dávat. A ona mu kupovala knihy o historii, které byly na rozdíl od těch, které mu půjčovala, „lehčí ke čtení“. To aby je hned neodložil.

„Mám koupit růži taky pro Lauru?“

„Až se vrátí, růže už bude zvadlá.“

„Tak pár dní snad vydrží, ne?“

Svátek Sant Jordi připadl na Velký pátek a Laura odjela domů k rodičům pomoci jim v cukrárně s velikonočním pečením, což Nel přestal dělat už dávno, s oficiální výmluvou, že „však víte, jak to v novinách chodí“. A rodiče obsluhovali zákazníky se slovy: No jo, pořád ho tam

potřebujou. Vždyť to říkáme, kdyby nedělal svoji práci tak dobře, tak by jí neměl tolik.

Anna pořád nemůže uvěřit tomu, že jí Laura chybí. Možná jenom jako bezpečnostní pojistka, která plní svou funkci. První den, co byla Laura pryč, nebylo ještě ani osm ráno a Nel už se jí otíral o boky, že prý mají celý byt pro sebe, tak můžou trochu rozhoupat matraci. Anna ze zkušenosti věděla, že je pro ni výhodnější ustoupit hned první den, než za sebou „tuto otázku“ vláčet celý týden. Ale nejdřív musela překonat zlost.

Překonat zlost je někdy jen otázkou mentálního cvičení. Znamená to vzpomenout si na Nela, jak jí recitoval *Slepou krávu* se dvěma sušenkami Oreo na očích. Nebo jak se držel za předkožku a zpíval *Don't worry, be happy*, když měla špatný den. Nebo jak si v parku Ciutadella nasazoval její brýle naopak a věstil u toho: Vidím nějakou překážku doma v předsíni... Znamená to vzpomenout si na něho v Barceloně, jak ji hladí po tváři a napodobuje přitom přízvuk skunka Pepeho: *Mon amúr*. Anebo jiného Nela, toho, který nikdy nezklame, odvážného muže, který jí po pauze řekl: Budu tě vždycky ochraňovat. Který jí řekl: Na ničem jiném mi nezáleží, jenom vím, že chci tebe. Muž, jenž jí zachránil život, muž, který funěl ve dveřích jednoho majestátního domu v dublinské čtvrti Dartry, kam Anna uprchla pracovat jako au-pair. Nelův batoh u nohou: Přijel jsem, protože tě miluju a chci, aby ses vrátila. Strýček nám pronajme byt, na ničem jiném mi nezáleží, jenom vím, že tě chci mít vedle sebe. Všechno tohle se jí většinou vybaví jednoduchým mentálním cvičením.

Ale tentokrát se stalo něco neobvyklého. První den dovolené, kdy už Nel bloudil v jejích vlasech, si přesně

vybavila vzkaz přes WhatsApp z předcházejícího večera. *Trpím kvůli tobě jako zvíře, a ještě jeden, z předešlého rána: Nepřidala sis mě do fejsu. Kolikrát ti mám říkat, že je mi to líto? Můžu ti to říkat každý den, tak dlouho, dokud mi neodpovíš. Začínám. Den první: Je mi to líto. Ve vzpomínkách šla ještě o týden dozadu, k mírně ochraptelému hlasu: Anno, je mi to líto. A ještě o pár minut dozadu, k polibkům o správné teplotě a vlhkosti, která se promítla do pochvy jako štípance. Jeho hladké ruce, hladké lícní kosti, hladká a obejmutelná bedra, zasazená podstatně níž, než byla zvyklá. Když už byl Nel uvnitř, musela se kousat do rtu a zatnout zuby, aby nekřičela Teovo jméno. Ruce přistály daleko od nepřesných zad, od chmýří na hýždích a držely se saténového povlečení: nechtěla odporovat té druhé kůži, té nové, kterou hlavou cítila v neznámé dimenzi.*

Požitek z náznaku, to je přece taky požitek, ne? No jasně, že je to požitek, pomyslela si Anna, když otevřela oči. I stropní lišty byly zvlhlé. Nel nechápal: Co to bylo? Anna taky nevěděla: Ne, nic, taky se mi chtělo.

„Co se stalo? Poranila ses?“

„Hrníček.“

Nel už rozkládá noviny, aby tam Anna mohla položit střepy. Zatímco Anna sbírá největší kusy u myčky, Nel jí přistaví otevřené noviny, jako by to byl podnos s jednohubkami.

„Jé, to byl ten z New Yorku?“

Na zemi je srdce na tři kusy a N a Y rozpadlé.

„Mrzí mě to.“

„Nevadí. Pojedem tam zas a koupíme si nové. Až teď vyhraju tu literární soutěž *Planeta*. Myslíš, že bych měl psát rovnou jazykem conquistadorů, anebo se to až pak přeloží?“

Anna se směje a odkládá chomáč zmačkaného papíru do koše, Nel už jde pro vysavač. Teď by se mu vrhla kolem krku, tentokrát opravdu, přivoněla by si k jeho rtům vonícím balzámem po holení, dostala by se až nahoru k jeho statnému tělu, ale on by si myslel, že... A přitom ona se chce jenom objímat.

„Teď jsem si psal přes WhatsApp s Jordim. Prodává picassa, poslal mi fotky.“

„On má picassa?“

„Šedesát tisíc, diesel, pět roků.“

Jo tak, má na mysli auto. Annu najednou přepadne zvláštní pocit zvědavosti.

„A co ještě ti říkal?“

„Říkal, že teďka v sobotu na Barçu přijde.“

Ten pocit pokračuje.

„Nešli jste tam náhodou s Laurou minulé úterý?“

„Ani! Vždyť jsem ti to vysvětloval už milionkrát: v týdnu je Liga mistrů a Darebákův pohár — totiž vlastně Královský pohár, pardon. První liga se hraje o víkend.“

Tentokrát informaci zaregistruje, ale ještě pořádně neví, k čemu jí to bude. Když si poprvé Nel dělal starosti, protože Laura se chtěla taky chodit dívat na zápasy k Joanovi domů, neposlouchala moc pozorně. Sakra, to byla chyba, Ani, řekl jsem jí, ať přijde, jestli chce, a nedošlo mi to. Třásl se, aby se kluci nebo sama Mei nepodřekli a neutrousili to slovo, které je tabu: nezaměstnaný. Nakonec sebral všechnu odvalu a požádal je, jestli by mu neudělali laskavost a nezmiňovali se o ničem, co

by mohlo jeho mladší sestru rozrušit, že už tak má chudinka svých starostí dost. Nakonec si časem uvědomil, že nemusel nic říkat ani jim: to poslední, o čem se tam mluvilo, byla práce. A Mei toho využila a odjela i s dvojčaty spát k matce. Ale to Anna zaslechla jen tak mimochodem. Dnes je překvapena svým vědeckým zájmem.

„A nic víc ti neříkal?“

„O Raquel? Ne, nic.“

Když Nel odejde z kuchyně, Anna zapne mobil. Pod *Den druhý: Trpím kvůli tobě jako zvíře* si znovu prochází mráčky WhatsAppu, kvůli nimž jí před chvílí vypadl hrníček z ruky. Řekne:

„Jdu teď na hodinu pracovat.“

„Tak já začnu číst tu knihu, kterou jsem dostal k Sant Jordi, uvidíme, jaká bude.“

Tato konverzace se opakuje rok co rok. Anna se rozhodla, že letos už to bude naposled, dost bylo opakování. Až o tom Nel příště zase začne mluvit, řekne mu: Tak jdeme do toho. Rozmnožovat se, nebo zemřít.

Přemýšlí nad tím, co jí kdysi Cati za jedné alkoholové noci řekla, když se společně vracely taxíkem z Velvetu: My jsme si mysleli, že naše manželství je nějak jiný — a houby! Že když nemůžem mít další děti, tak aspoň budem mít víc času cestovat a pracovat na našem partnerském vztahu, rozvíjet ho a tak... cha cha! Přijde chvíle, kdy už ze sebe vydalas všechno, všechno se opakuje a ty potřebuješ začít znova, s někým jiným, chápeš, co tím myslím, ne? Protože jinak se ze života stane peklo. Proto se lidi re-pro-du-ku-jou, holka, protože život je ne-sne-si-tel-nej, zlato. A protože je nesnesitelný, musíš mít doma někoho nevinnýho, kdo to ještě neví, chápeš, co tím myslím, ne? Někoho, kdo bude bdět — nebo jak

se to správně řekne — jo, tak. Tak dbát na svoji nevinost, aby se nepokazila, a tak znova máš pocít, že život za to stojí, a vydržíš to, co ti z tvýho zasranýho života zbejvá, protože najednou máš důvod každý ráno vstát. Když jsme to jednou rozebíraly se starší ségrou, říkala mi: *A o čem mám jako s kamarádkama mluvit, když všechny už maj děcka? Mám fůru volnýho času, to jo, ale co s ním budu příštích šedesát roků svýho života dělat?* Jasně, tehdy ještě netušila, co se nám stane s naší malou a že pak bude pro nás tak těžký, abysme to zase zkusili, a když to Lluís vzdal, já jsem řekla no tak jo, dobře, tak já to taky vzdávám. Ale ve skutečnosti tady nahoře, tady v kebuli, jsem se nevzdala, chápeš, co tím myslím, ne? Já jsem to ještě chtěla zkusit, chtěla jsem jít na nějakou kliniku nebo tak, ale tehdy to bylo všechno jinak, to byly jiný časy. A nakonec, ty chceš a já ne? No tak deme od sebe, holka. Jo! A jak dlouho nám to pak ještě vydrželo.

Tehdy v tom taxíku to bylo naposledy, co viděla Cati opilou, a poprvé, co ji viděla plakat. Anna zkoumala žlutou barvu okna, zoufale potřebovala něco cítit. Jako když má někdo přeříznutý hlavní nerv, nejprve si nevšimla, že se jí oči zamlžily. Netečné tělo se vylívalo, kde jen mohlo. Cati ji objala za kabát dýňové barvy. Ale no tak, drahoušku, já jsem tě nechtěla rozbřečet, dyť ty seš takovej anděl zlatej.

Jo, anděl, pomyslela si Anna. To říkají ti, kdo jsou čestní, o těch, kteří čestní být nedokážou.

Anna sviští náměstím Lesseps přes jeho kratší konec, ale když je u knihovny, musí zprudka zabrzdít. Jela tudy už

stokrát, ale nikdy si nevšimla, že mezi budovou a schody kostela Els Josepets je ještě jeden blok domů. Okna čítárny jsou příliš daleko. Potřebuje plán B, a to rychle. Uvidí kavárnu. Podívá se, kolik je hodin, má čas. Na Facebooku se psalo kolem šesté.

Ve tři ráno se Anna rozhodla, že Teovo virtuální přátelství prozatím přijme. Seděla bosá před počítačem a modravá záře se jí odrážela v brýlích. Vzadu bylo slyšet spláchnutí záchodu, učuraná Laura. Nel to určitě nebyl, jeho spánek zná jako svoje boty, a teď zrovna prožívá dobré období.

V transu si před očima přehrála všechny informace Teovy zdi zavalené stovkami fotek, lajků, stavů, činností jednotlivců pro ni tak vzdálených, jak blízká byla jejich data narození. Na obrázcích byl označený, ale nezobrazoval se na nich. Komentáře, to byla synkopovaná hantýrka s hieroglyfickými třesky, jejíž rozluštění Anna už dávno vzdala. Ve fotoalbu na profilu viděla Tea chameleonského: s dredy, kohoutem, copem, odbarvenými vlasy, hřívou, okousanou ofinou. Po stranách ostržíhaný nakrátko, tak, jak jí to popsal, odhaluje napůl průhledná naslouchadla. Pozoruhodné procento více než tisíce přátel mu psalo komentáře — *frajer, sexy, krásný voči!* Ale kromě obrázků tam nebyla od data založení patrná žádná aktivita, anebo byla ze sociální sítě vymazána. Sem tam nějaký osamocený komentář — *Tak snad se někdy potkáme, pakouši, co? Úplně zmizels* — a jedinou odpovědí na něj bylo prosté *Líbí se mi*. Úplně nahoře jedna událost: *Teo D. se zúčastní Skejtáckýho trhu v BCN* a jeden dialog: *Zdár vole, super že přijdeš, jsme domluvený v 6 na nám. Lesseps*. Odpověď osloveného *OK, tak ve čtvrtek*. Když si Anna ukládala detaily — šest večer, schody,

kostel —, za zády uviděla sebe samu: bosá, v noční košili, o půl čtvrté ráno, jak tam sedí před počítačem. Co to proboha děláš? říkala si a sevřenou dlaní si přitom zakrývala ústa a na druhé ruce se prst na myši zvedal. *Opravdu chcete odebrat Teo D. ze svých přátel?* Klikla na: *Ano, odebrat z přátel.*

V posteli jí jakási zvláštní překážka bránila zapamatovat si všechno, co chtěla. Není zvyklá rovnou si něco nepamatoovat. Zoufale se snažila rozevřenými prsty naplnit pytel pískem. Četla tam mezi všemi těmi hudebními skupinami, které jí nic neříkaly, o Adrià Puntím, nebo ne? Četla tam mezi jeho zálibami veganství? Neustanovila si jasnou strategii. Proč trávila tolik času nad fotkami koloběžek, jízdnicích kol, hor, snowboardů, pláží, velkých psů, malých psů vedle kluků, kteří se mu lehce podobají, označených stejným příjmením. Proč se tak dlouho zdržela nad prohlížením černovlásek, hnědovlásek, jedné blondýnky s potetovaným zápěstím, vystříhaným bokem hlavy a propíchnutým nosem, a ještě nad profilem téhle holky a té samé holky ze všech stran? *Opravdu chcete odebrat Teo D. ze svých přátel?* *Ano, odebrat z přátel.*

Teo D. byl zase jednou velkou neznámou. Rozšifrování komentářů, které by ji mohly zajímat, nechávala na potom, ale teď už bylo příliš pozdě. Ovšem dlouho nelitovala. Takhle je to lepší. Přemíra informací jí ho ještě víc vzdalovala, i tak už byl hodně daleko. Přesto ale měla jednu potřebu: jenom ještě jednou ho vidět, i když to bude třeba jen na dálku. Jenom jednou, jenom něco zkontrolovat a stačí.

Servírka nese Anně na terase kavárny sklenici a talířek s účtem. Schovaná za filtrem jednoho páru může Anna sledovat stánky se skateboardy, tričky a doplňky.

Uprostřed se prohánějí typické skupinky pubertáků vybavených volným oblečením a dopravními prostředky pod nohama, ale taky jiného druhu návštěvníků, kteří překračují hranice Anniny představivosti. Ony minišortky, oni hustý plnovous, vintage brýle, tetování, kostkované košile, úzké kalhoty. Popravdě, Teo taky nebyl standard, jaký si představovala: žádné kšiltovky, žádné volné oblečení ani skejtácké tepláky.

Jenom ho chce ještě jednou vidět. Je to stejný impulz, který ji přiměl jít pokradmu na jeho Facebook. Další krůček. První noc, opojná dávka zdarma. Zkus to. Pak mi řekneš. A pak malinké dávky píchané mikrojehlou: *Teo D. vám zaslal žádost o přátelství. Den první: Je mi to líto. Den druhý: Trpím kvůli tobě jako zvíře.*

Při dávce dne třetího jí vypadl šálek z ruky. Ten vzkaz byl jako báseň o deseti verších, ale byl aspoň srozumitelný: *Den třetí: Anno, je mi to líto. Já nejsem takový, jak si myslíš. Ty piva onehdy, tak to byly po dlouhých čtyřech letech první. Já nikdy nepiju, nekouřím ani nic neberu. Oči jsou moje uši. Nemůžu ztratit kontrolu nad zrakem. Nemůžu si to dovolit. Nevím, proč jsem to udělal. Možná jsem chtěl zkusit, jestli to dokážu. Omlouvám se ti. Nejsem takový a chci ti to dokázat.*

Anna znovu zvětší fotku, zaostří na velké kulaté oči pod kartáčkem řas. Dábelské oči. Vzpomínka na první dávku za hubičku si začíná vybírat svou daň. Chce ho jenom vidět, jenom na chvíli, něco zkontrolovat a stačí.

Nejsem takový a chci ti to dokázat. Nakonec se Anna rozhodla mu odpovědět: *Nic se neděje, Teo. Odpověď přišla okamžitě: To už jsi říkala, ale očividně se něco děje.* Anna nadhodila: *Dáme chat na Facebooku? Na mobilu nejsem tak rychlá jako ty.*

Začínal takto: Odebrala sis mě z přátel na fejsu. Odebrala, protože to nepotřebuju. Seš trochu vyčuraná, ne? Tak a dost. Jak jsi na tom s těma webovkama? Proč nikdy nechodíš do studia? Pracuju z domu. Webovky už jsou, přijdeš se na ně podívat? Neříkals, že je dáš na ftp?

Na hodinách kostela Els Josepets odbíjí šest. Anna se ještě trochu napije, ale hrdlo má pořád vyschlé. Nej dřív uviděla Brunu, jak se belhá vedle poklidného Tea s vodítkem přehozeným přes hrud' a rukama hluboko v mikině. Anna aktivuje periferní vidění: dva kluci na schodech zvedají ruce, nohy opřené o skateboard. Nově přichodzí jde k nim, pozdraví se ťuknutím pěstí. Teď to vypadá, že mu ukazují svoje vozítka. Teď se společně sklánějí nad mobily. Teď zvednou hlavy. Teo si od nich bere jeden skateboard a mezi zemí a dlaní ruky ho roz-táčí. V okamžiku, kdy na skejt naskočí, nabere rychlost a pod nohama ho roztočí, jej jeden kluk pochvalně poplácá po zádech. Napotřetí Teo na skejtu přistane. Kluci uznale povykují, Teo vrtí hlavou. Další poplácání po zádech. Bruna je tázavě pozoruje. Je slyšet bouchání dřeva o schody, mladíci předvádějí některé triky, gestikulují, znovu sklánějí hlavy nad mobily. Anna využije toho, že Teo konečně stojí zády k ní. Prohlíží si jeho ramena, na nichž mu spočívá pomačkaná kapuce, mírně rozkročené nohy v džínách. Hustou hřívu popelavých vlasů. Když ho má před sebou z profilu, sklouzne po hřbetu nosu, po výrazných lícních kostech a po napjatém čelistním oblouku. Po části vystouplého ohryzku. Ale ve skutečnosti jí dioptrie nedovolují vidět takové detaily: ty dokreslí její paměť. Opře se na židli a soustředí váhu trupu. Je to bezděčný pohyb vedoucí k vědomému rozhodnutí.

KVĚTEN

Anna vede kolo za řídítka, zahalena do oblaku vůní z kadeřnických přípravků. Jediné nůžky, které se v posledních letech dotýkaly jejích vlasů, když vylezla ze sprchy, byly ty, které měla doma. Na její přírodní vlny a neposlušné kadeře obvykle stačí i to nejamatérštější sestřihnutí, ale dneska ráno se jí, bůhví proč, vůbec nedařilo. Sedla na kolo, duchem nepřítomná, dojela až na třídu Gràcia a najednou byla v pasti. Dřív než mohla utéct, ocitla se s mokkými vlasy před zrcadlem, pod nadvládou břitké oceli jedné upovídané rozmazané kadeřnice: Podívejte se tady na tuhle stranu, tady to máte delší, jéžíšmarjá, musíte mít trochu důvěry v kadeřníky, jinak... Anna nespouštěla nůžky z očí a pořád dokola opakovala: jenom konečky. To je teda úlovek, co! Jenom konečky. Koukněte holky, hele, to jsou teda vlasiska, vid'? Jenom konečky. Tak jak to necháme, nějakaj rozcuch nebo tak? Jenom konečky. Cítila ty drsné ruce úplně všude: S takovouhle hezky oválnou tvářičkou a s takovejma očiskama vám ofinka zvýrazní čelo a teď se to hodně nosí. Já nosím brýle. Ten vosk vám zpevní vlny, vidíte? Vidíte? Mám ho v akci, a kdybyste chtěla, tak ten krémík, co jsem vám říkala předtím, tak ten taky. Ne, díky, to není potřeba. Při placení se Anna musela utěšovat myšlenkou na všechny ty roky, kdy se obešla bez profesionální kadeřnické ruky, a připočetla k tomu všechny ty následující roky, kdy počítá s tím, že se bez ní obejde zase.

Venku na ulici před jednou výkladní skříní zatřeše hlavou a prohrábne si vlasy. Připadá si lehčí, na rameňnou je to přistřižení znát. Ofina je až příliš krátká, pokud to tedy vůbec nějaká ofina je. Ale připadá si jiná, ladí s okolím. Její odraz směřuje k torzu jedné figuríny

obklopené bižuterií. Přes sklo se dívá dovnitř. Takové potišťené a barevné oblečení si ještě nikdy nekoupila.

„Teda nevím, jak jste to udělali, holka, ale už ty webovky vidím před sebou.“

Anna si přesune telefon k druhému uchu a dál se probírá ramínky na věšáku, rukávy, sukně a lehounké šatičky přitom povlávají všude kolem. Voní po vanilce, jako ostatně celý obchod. Cati ve sluchátku vysílá citoslovce u všech záložek, na které klikne.

„Ó... Ó! Óóóó... Kde jste vzali tenhle obrázek, vy darebáci?“

„Ve všem černém je pět procent žluté.“

„Takže už to je na Googlu?“

„Už jsem ti říkala, že nejdřív se musí zaregistrovat doména, teď je to zatím jenom nahrané na ftp, abychom viděli, jestli všechno funguje.“

Od té doby, co se Cati vídá s Kápem, má výbornou náladu.

„Hele, já ti nerozumím ani slovo, ale jsem z toho nadšená. Můžeš to říct i tomu svému kámošovi.“

Anna cítí zvláštní vzrušení.

„Říká, že kdybychom chtěli, může nám taky opravit tu anglickou verzi.“

„Tak jasně, jasně! Ať opravuje! Musím končit, chci být v nemocnici, až bude vizita.“

Anna si uloží tašku do košíku na kole a šlape přes náměstí plné slunce i lidí: někdo si dává čaj, někdo kávu, pivo, víno, něco ostřejšího. Očima téká od jednoho psa ke druhému, od stolu ke stolu, od skleničky ke skleničce. Její pozornost upoutají jedny elektricky modré nehty, které ubalují cigaretu. Anna si nehty nelakovala už několik let, až dorazí domů, najde červený lak, snad

nebude vyschlý. Kolem uší jí prosviští argentinský přízvuk, pak chilský, pak dialekt ze severu, a nakonec ji zastaví dutý zvonivý náraz propanbutanové bomby. Zastane šátrat v kabelce. Její nervózní hledání doprovází zvuková stopa štěrchání v poloprázdné krabičce mentolových dražé. V duchu se proklíná: zapomněla si sluchátka. Naklání se nad řídítka a slyší, jak na ni někdo volá:

„Ty asi spíš s otevřenýma očima, ne? Už na tebe asi tak hodinu volám!“

Laura ji nenechá ani promluvit.

„No teď to vidím, člověče: tobě to sluší! Zdálky jsem si myslela, že je máš sepnutý. Ukaž, no to máš teda hodně nakrátko, že jo? Kde ses byla ostříhat?“

Dotěrné prsty konečně opustí Anniny vlasy.

„Už je horko, no.“

„No to teda jo, ty bláho, já jdu z postgraduálu pěšky.“

Laura si vysleče sako jako kouzelnice. Odhalí svoje růžové tělo, které už pár dní vystavuje sluníčku. Než Anna stačí vymyslet nějakou únikovou cestu, už je zase v pasti.

„Jé, co to máš za tašku? Tys byla i nakupovat?“

„Chceš bonbon?“

„Jó, jasně, díky. Uf, to je síla.“

Strategie odvedení pozornosti nezafungovala.

„Můžu se mrknout?“

Když se Laura prohrabuje jejími věcmi, prolítne Anně hlavou to, co se říká: co je tvoje, to je moje...

„Ježiš, to je hezký... Takový šatičky jsem na tobě nikdy neviděla.“

„Zkusila jsem si je jenom narychlo... Bylo tam strašně moc lidí.“

„No jo, jasně, hele jako pořád samá krize, krize, a přitom je pořád všude narváno. Už jdeš domů?“

Anna ze sebe vyhrkne to první, co jí přijde na jazyk:

„Musím ještě na chvíli do studia.“

„No jasně, ty to máš na kole super... Ježiš, tobě to ale sluší, fakt jako.“

„Promiň, ale už jdu pozdě...“

„Jo, jasně, tak uháněj.“

Anna si říká, jak je pravda nadhodnocená. Vzpomíná si na nestydatou, pubertální Lauru: Hele, já si na nic nehraju, já lidem říkám do vobličeje, co si o nich myslím. Anna se naučila už jako malá, že pravda „do očí“ nepřináší žádnou výhodu. Naproti tomu lež nabízí víc možností: Zkusila jsem si je jenom narychlo. Musím ještě na chvíli do studia. Pravda přináší řadu komplikací: Nevím, co bych ti ještě řekla. Takový šatičky jsi na mně nikdy neviděla, protože dneska jsem potřebovala měřítko pro někoho jiného: pro tu druhou Annu. Ne, ne: pravda zavazuje, a navíc ještě unavuje.

Ta druhá Anna má v mentálním kalendáři neděli zvýrazněnou barevně. Jenom tuto neděli a dost. Přesněji řečeno tři hodiny v neděli a dost, protože už má vypočítáno, že fotbalový zápas, to jsou dvě části po pětácti minutách, plus patnáct minut přestávka, plus půl hodiny k Joanovi domů a půl hodiny zpátky. Bydlí hned vedle stadionu Camp Nou a fronty se postarají o zbytek: někdejší kolegové z práce si na terase ubalí sportovní cigárko a budou v klidu čekat, až všechny fanoušky, co se hemží okolo budovy jako mravenci, pohltnou vchody do metra. Podtrženo sečteno, před půlnocí bude mít Popelka pro sebe krásné tři hodiny.

Měla to vypočítané už od minula, když Barça hrála doma: chat s Teem trval přes sto osmdesát minut. Napřesala mu: *Ty nejsi moc na fotbal, že?* A on jí odpověděl: *Ted' jsem na tebe.* Z takových poznámek Anna vždycky před obrazovkou vyprskla smíchy. *Ty jsi ale mazaný, Teo. Nevím, jestli jsem mazaný, ale vím, že se s tebou chci znovu vidět. Tak dost, už to stačí, vždyť bych mohla být tvoje matka. Pcha, Freud už je dávno překonaný, Anno, vymysli si něco jiného.* Anna zbystřila. Občas mu i zalichotila: *Co by na to řekli tvoji kamarádi, kdyby věděli, že umíš mluvit spisovně?* A Teo ještě přitvrdil: *To tě vzrušuje, co? Všiml jsem si ;P* Když na ni Teo vyrukoval s takovými hláškami, musela se narovnat a zhluboka nadechnout.

Teo byl v otázkách bystrý, v odpovědích důvtipný a rychle se učil. Tehdy ten večer, kdy to celé začalo, mu stačilo jedno klopýtnutí: Máš přátele nebo manžela nebo tak něco? Anna rázně odpověděla: Musíš to vědět? Teo pomalinku otočil hlavu zleva doprava, s bradou zvednutou. No dobře, s hrdými už měla tu čest. A teď jí náhoda přihrála další zbrusu novou zkušenost.

Jordi jede do Kanady, dneska nám to říkal. Fakt? Anna se postavila Nelovi do protisvětla, tváře jí ještě pořád hořely. Právě skončila s chatováním a snažila se vypadat přirozeně — A co tam bude dělat, v té Kanadě? — ale udržet pozornost se jí moc nedařilo: Nabídli mu místo nějákýho... v jedné firmě, která... a tím, že umí francouzsky... Vložila se do toho Laura: A o manželce a o klukovi se ani nezmiň, že, parchant jeden.

Podle Nelova specifického otevírání a zavírání dveří výtahu pozná, že to jsou oni. Ted' začnou fofry. *Teo, musím končit. Tak jo, pusu. Žádný WhatsApp, nezapomeň. Žádný whats, ty jedna tajnůstkářko.*

Teo se ani neobtěžuje zablokovat si mobil nějakým heslem, aby se nemusel zbytečně namáhat, asi toho moc skrývat nemusí. Anebo možná jenom míra ostychu se za posledních dvacet let hodně změnila, jak si už Anna, s notebookem na posteli, stačila všimnout. Všechno vždycky začalo nějakým naléháním: *Proč si nezapneš kameru? Mohli bychom se vidět. Dneska ne, Teo.* Teo se naučil vzbuzovat v ní zvědavost. *Ale no tak, ukážu ti smyčku. Tak jo, tak mi ukáž tu svoji smyčku.* Annu hrozně láká zjistit, jaký model magnetické smyčky, kterou viděla na internetu, mu do sluchátek posílá zvuk z rádia, z počítače, a dokonce i z mobilu, když mluví s babičkou. *Je jí 94 a oba slyšíme kulový.* Teo jí rychle ukáže něco jako řetízek na krk a hned píše: *Ty máš suprový tričko, ukážeš mi ho?* Jeho horizontální pohled se střetne s jejím pohledem vertikálním. Trička, která jí dává Nel, jsou dobrá k nošení na doma. Na tomhle je napsáno PIXIES, a to zdaleka ještě nepatří k těm nejhorším. Teo se směje: *Ty jsi samý brompton a samé fajnovosti, ale v podstatě jsi pankáčka. Piš mi laskavě normálně, chlapečku.* Teo tedy vychytrale změnil strategii: *Tak pojď, nejdřív ti ho ukážu já, z vnější strany... a pak i z té vnitřní.* Anna se nemůže ubránit smíchu, obměkčena takovou zjevnou nevinností: *Ty jsi ale mazaný, Teo.* Chvilí se dohadují, ale nakonec padá oblečení na zem, slova zůstanou trčet z klávesnice, ruce jsou zaměstnány jinde. Teo sem tam nějaké slovo protáhne, to Annu pobaví. *Bóžítku. Pánenko skákavá. Úúf.* Poklidné vizuální vjemy udržují Annu správně naladěnou. Výměnou za estetické potěšení zprostředkovává Teovi fikci. Teo si pomalinku hraje, pak Annu upozorní a přestane psát. Obraz vzniku života v sedmnácti palcích Anně připadá krásnější než život sám.

Škoda že za dva týdny už budou mít nejspíš podle plánu webovky zaregistrované, hostované a zaindexované. Protože pak celá ta hra skončí.

U stanice metra Fontána Anna zastaví kolo, chvílku počká, až se Laura ztratí, a předstírá, že jde do studia. Schová se za jakousi skupinku, dělá, že se dívá do mobilu. Co by se stalo, kdyby teď do studia opravdu šla? Mohla by té lži využít a udělat z ní pravdu, taková příležitost překroutit realitu se nenaskytne každý den. Cati chtěla být v nemocnici, až bude vizita, to znamená, že nebude ani doma. Jenom ho vidět a dost. Je úterý, možná tam bude.

Nemusela dojet ani na roh. Hned ho poznala podle siluety s kapucí. Šel vedle kulhavé Bruny a vedle pruhovaných punčoch nějaké mladoučké blondýnky s šikmo zastřiženými vlasy. Ta, co má v nose piercing, nebo nějaká jiná, to je jedno, ani nepotřebuje vidět její obličej, aby jí bylo jasné, že má nanejvýš tak osmnáct. Anna znovu vystoupí ze svého těla, otočí se, aby se na sebe podívala, tentokrát táhne sebe i kolo až k rohu. Před hodinou vyšla z kadeřnictví a prohlížela se ve výkladních skříních, jako by... Ta je ale pitomá. A v obchodě si v kabině cpala prsa do výstřihu, jako by... Bože, ta je trapná. Anně zní v uších: pi-to-má, tra-pná. Laura jí říkala, takový šatíčky jsem na tobě nikdy neviděla. Teď by ty debilní šaty nejradši zahodila, rozstříhala na kusy, vyválela v blátě, spláchnula by je do kanálu. Neudělá to jenom proto, že když je přinese zpátky do obchodu, možná jí vrátí peníze. Nebýt toho, bez váhání by je zahodila.

Dneska byl běžecský závod hasičů. Laura a Nel už několik dní pilně trénovali, pořád mluvili o stopkách, přihláškách, čipech, zkoušeli si trička. To ráno, kdy byla Anna u kadeřnice, přišla do kuchyně a Nel už tam řečnil o karbohydrátech a proteinech. Laura do něho šťouchla loktem: hele blbečku, ty sis ničeho nevším? Nel na pár vteřin zamrkal: šmankote, ty sis nechala ostříhat lokny! No jo, že jí to sluší? Nel udělal buf a večer pak udělal ještě jednou buf.

Dneska se Anna probudila pozdě a už měla na mobilu euforický WhatsApp s časy obou atletů a fotkou obrovských sendvičů směřujících do otevřených úst. V rohu obrázku se třpytí zlatý záblesk. Anna si obrázek zvětší, pořád je rozmazaný. Vypadá to jako převrhnutá sklenice piva. Jasně, za stolem může být strážníků několik. Od Nela to určitě není. A co když je to jablečný džus? Počkat. A co je jí do toho?

Anniny ponožky už překročily práh dveří Lauřina pokoje, opatrně, jako by se vydala na místo činu. Naposledy, když se přistihla, jak čichá k lahvi od isostaru v odpadkovém koši, si řekla, že to už nikdy neudělá. Jako s mámou. Raději neměla do ničeho strkat nos. Proč tam našla jednu lahev? Přece nemusela nic najít, aby to věděla. Mami, mami! Bast spadl do nádrže, zavolej k sousedům, slyšíš?! Nikdo neotvírá, musíme mu pomoci ven, mami, probud' se, probud' se! Na konci léta mámě řekli, že se do práce v kempu už vracet nemusí.

V pracovním Anna už poněkolkáté otevře stránky Studia 3 a kochá se výsledkem. Když je ukázala na Facebooku, měla tam víc „lajků“ než čehokoli jiného. *Tady je náš zbrusu nový web!* Každý „lajk“ pro ni byl jako souhlas:

s někým, kdo odvede takovou práci, přece musíš dělat minimálně to co teď; jinými slovy: to je přece normální, že s ním chceš dělat ještě víc.

A i kdyby měl holku, no tak co? Co ti je po tom? I kdyby jich chtěl mít deset. Anna nechápe, proč pořád myslí na tu blondýnu, když chce myslet na něho. Na Tea jako na bytost úplně odstřižnutou od okolního světa. A ani si neuvědomuje, že když na něho myslí, vyvstane jí na mysli ta bloncka, a nikoli Nel. Tenhle cit nedokáže pojmenovat, neví, co je to za úzkost. Mohl by to být nějaký druh žárlivosti? Co je to vlastně žárlivost? V novinách píšou, že je to úzkost.

Anna se nikdy nedostala přes první derivaci téhle úzkosti, úzkosti z milování. A tahle je rezervovaná pro Nela. Říká se, že člověk si toho, koho bude milovat, nevybírám. Tak tenhle mýtus Anna nesdílí. Anna si vybírá, koho bude mít ráda a koho ne, už od svých devíti. Tati, tati! Musíš přijít, Bast spadl do nádrže, máma se nemůže probrat, topí se! Máma se topí? Bast, tati, Bast se topí! Nedělalo jí problém naučit se nemít ráda. Nel byl výjimka: všechna moje láska patří tobě, všechna moje bolest patří tobě. Výjimka a hotovo.

Otec přispěchal ze skleníků a odtáhl matku do sprchy. Matka do nemocnice nikdy nechtěla. Protože v nemocnici dávají jenom vodu, že, mami? Anna křičela. Slyšela kňučení psa, které už ani slyšet nebylo. Byl říjen, Anna přišla ze školy, přeskočila plot, ale Bast nikde. Uviděla řetěz a pak Basta, kňoural a třásl se, drápy už měl celé od krve, jak škrábal o kolmou stěnu nádrže. Bůhví kolik hodin... Sousedi byli nejspíš ve Francii, miska byla prázdná, možná měl žízeň a... Devítiletá holka neměla dost síly na to, aby vytáhla čtyřicetikilového psa z nádrže,

ani nedosáhla na jeho třesoucí se čumák. Vždycky když ji Bast cítil blízko, kňoural a škrábal víc a víc, oči zaslepené světlem. Anna hodila dovnitř kbelík, rezavý řetěz sklouzl vedle těžkého Bastova řetězu a plastový kbelík zůstal na hladině. Pes není člověk. Vydrž, vydrž, vydrž, hned přijdu.

Vyšla na ulici. Mimo sezonu byl kemp pouští prázdných karavanů a bungalovů. Má pocit, že utíkala po cestě, ale vesnice byla daleko. Vrátila se, vzala telefon a volala tatínkovu šéfovi: Tati! Ale otec přijel jenom kvůli matce. Zasraná láska. Zasrané milování. Měla pocit, že se jí to jenom zdá. City malé holky se zatvrdily. Už necítila nic. Práh bolesti byl překročen, už necítila nic. Vzala si z baru lahev, zavřela se ve svém pokoji ve skříni a pila až do konce.

Už nikdy se neptala. Ani se nikdy nedozvěděla, co se s Bastem stalo. Když se vrátili z nemocnice, už tam nebyl. Když přicházela ze školy nebo z pláže a šla po ulici, už nikdy neotočila hlavu směrem k zahrádkám. Nutila se počítat kulaté kamínky na cestě, zapamatovat si jejich umístění, porovnat je s umístěním předchozího a předpředchozího dne. Otupěla. Už nikdy. Už nikdy.

Matka ji zase několik měsíců česala. Zpívala písně z kostela. Zasypávala ji polibky. Koupila jsem ti jahodovou a smetanovou zmrzlinu. Když se mnou půjdeš na trh, tak ti koupím červené sandálky. Ramone, ta holka... šeptala matka za dveřmi. Otec vždycky sevřel ústa.

Anna dokázala na mnoho let zapomenout. Občasné dotěrné myšlenky na Basta odháněla, jako když se vytřepává hadr. Mohla ho tehdy vytáhnout za obojek? Ale to by ho uškrtila. Mohla mu hodit dřevěnou bedýnku? Ne, nešlo to. Možná někdo z kempu...? Ne, nestalo

se to. A to kňučení, to škrábání drápů, ty zaslepené oči? Nešlo to, Anno. Nestalo se to. A pokud se to stalo, tak někdy dávno.

Zjistila, že výsledky nemilování a milování nemusí být zas až tak moc odlišné. Nemilovat bylo sterilní, hygienické, ekonomické. Bez balastu milování mohla nechtít ublížit všem stejně. Bude milovat Nela a to stačí. Bude pro něj chtít jen to nejlepší. Ostatním nebude a priori přát nic špatného. Bude se omezovat na minimum lidského soužití.

Aby se vyhnula zlu, naučila se tichosti. Je tichá sama se sebou i v přítomnosti ostatních. Nel klid velice oceňuje. Když se dívá na seriál, na film, když si čte, může být v klidu, Anna ho rušit nebude. Stejně tak jako když teď pociťuje touhu po Teovi — touhu, kterou už od toho počátečního Nela pozapomněla —, taky mu nic neřekne. Aby se vyhnula zlu, zvolí ticho a mlčení.

U Lauřiny otázky — Ty si neoblečeš tamty hezký šatíčky? — ji samotnou překvapila přirozenost odpovědi: Vrátila jsem je, nějak se mi nelíbily. Otevře šuplík se spodním prádlem a úplně zezadu vytáhne tašku. Je zmačkaná jako kus papíru. Před zrcadlem pozoruje propletené kuželovité linie, které šaty protínají od pasu nahoru. Zepředu vypadá výstřih mnohem decentnější, než si myslela. Ale Anna má ještě další perspektivu: tu, kterou bude potřebovat, aby byla taková, jaká chce být, až přijde správný čas.

Teo, chceš jít na chat? Neříkalas žádný WhatsApp? Tady ne, na Facebooku. Ok, deset minut a jsem tam. Jak jednoduché. Když ji uviděl na kameře chatu, začal se na židli točit a hýbat: *Jé, nový look, tobě to sluší!!!* Pak se smál: *No hele, seš fakt kost!* Anna si potají vzpomněla na jeho sled

fotek na Facebooku: *Řekla bych, že ty si na kadeřnictví potrpíš víc než já.* Teo nevědomky odkryl tajemství: *Ne, to vůbec, ale jedna moje kamarádka má zlaté ručičky a já jí dělám pokusného králíka.* Anna brzdila útok představitosti a Teo vyskočil: *Hele, uvidím někdy ten tvůj sestřih naživo??* Anna ani nezapřemýšlela: *Pozítří, jestli chceš.* Teo vybuchl: *Ty seš ale! Jasně že chci, potvoro, na nic jiného nemyslím.*

Je tři čtvrtě na jednu ráno, sourozenci přicházejí domů a dusí přitom smích. Musel to být dobrý zápas, protože když se Anna vracela, na třídě Generála Mitreho byla všude spousta troubících aut a červenomodrých šál, vlajících z rychlých motorek a okýnek aut. Nahoře na ulici Torrent de l'Olla jí až klakson taxíku připomněl, že už je na semaforu zelená. Na sedátku kola, pod látkou šatů, si veze domů citlivou vzpomínku.

Než se Nel vrátí z koupelny, než se svleče a lehne si do postele, je Anna docela nehybná. Roky praxe v předstírání jsou jí dnes obzvlášť užitečné, protože má oči dokořán. Krev jí buší v žilách, jako kdyby se ponořila do řeky v soutěsce. Když ucítí Nelův dech ve vlasech — Spíš? —, musí se snažit, aby dýchala rytmicky a zhluboka. Ještě že mu sport dává tak zabrat. Po zkušenosti s hasičským závodem se už poohlíží po rozpisech všech půlmaratonů v Katalánsku. Minulý týden se omluvil: Navrhl bych ti, že si uděláme pěknou večer, ale jsem zničený. Ona se usmála: Já jsem taky unavená.

Když se Nel odvalí, Anna změní způsob dýchání: nechtěla jejich domácím mýdlem překrýt stopy mýdla

Studia 7. Na polštáři jí ze zápěstí vychází závan hotelového komfortu. Je to vůně nové kůže, nové jako zrození.

Teď, když už je po všem, se ještě rozechvělé Anně vynořuje jedna vzpomínka za druhou. Jsem moc rád, že jsi přišla. Já, tobě to fakt sluší. Tyhle šaty jsou úžasný. Teo, řekli jsme, že nebudeme mluvit.

Ticho bylo vynucenou podmínkou k průměrným nárokům každého z nich: polosvětlo, které potřeboval on, aby ji mohl slyšet, a polotma, kterou vyžadovala ona, aby ho mohla cítit. Anna se toho naléhavého pohledu hlubokých a zkoumavých očí nechtěla vzdát. Nahá před zrcadlem stokrát vzala do ruky mobil, chtěla schůzku zrušit. Jaká může mít očekávání někdo, kdo nikdy neexperimentoval s tkáněmi staršími dvaceti let? Jaké může být spektrum textur, které už osahával, od prsou lehkých a pevných jako házenkářský míč až po stehna v minišortkách, jako ta z květnových knihoven?

Pokud chceš svíčky, tak musí být bez vůně, mám určité hranice. Teovy podmínky se omezily na jednu: vidět na to. Anniny nároky mu musely připadat jako nevyzpytatelné ženské vrtochy: světlo, prostředí, to všechno kolem. Ale Anně šlo jenom o to, aby nemusela myslet. A už několik let myslela na perleťové praskliny strií, na první ochabliny povislého masa, na hranici mezi laserovou depilací, holením a odbarvováním. Na jednu noc mohla podlehnout kultuře Photoshopu a přichystat celý povrch svého těla na nepředvídatelné. Ale podle jakéhosi druhu morálky odvozeného od Lauřina kázání na pláži by Teovi nabídla nanejvýš napůl oholený pubis, protože víc nenabídla ani Nelovi.

Ty se mi budeš líbit stejně, jak tě to mohlo napadnout? napsal jí den předtím. Dobrý pokus, Teo. Anna se opět

zaštitila Laurou: *Nesnaž se mi lichotit. Není mi dvacet. Nepraktikuju fantazijní sex. Nepředstírám něco, co není.* Teo ji přerušil obranou: *No počkej, mně taky není patnáct. Když chci nereálný sex, mám jiný způsoby.* Anně se rozhořely tváře. Vzpomněla si, když bylo Nelovi jedenadvacet, připadal jí tak dospělý a zkušený. A tak se uklidnila: časová perspektiva byla optická iluze, jako kterákoli jiná. Je spíš malého vzrůstu a nahlíženo z perspektivy sedmnácti let nazpět by pro Tea mohla být obrovská žena.

V posteli se Anna poprvé otočí dokola a vybavuje si, jak hned po příchodu ucítila v jeho dechu mentolový bonbon a jak zakrýval svou nedočkavost: tady je koupelna, tady přímotopy, počítače, jeden a půl lůžko. Nejnovější knihy, které se jemu líbily a ji vůbec nezajímaly. Anna objímala Brunu kolem krku a jenom viděla Teův řezák posunutý dozadu, nos, který okysličuje jeho tělo, část paží ve vyhrnutých rukávech, ozdoby v uších a na zápěstí. Ty opatrné ruce, které nechával v rozumné vzdálenosti od kyčlí, jako by mířily pistolí, ji obměkčily: náhle ho překvapil první polibek. Anna mu položila prst na ústa, Teo pořád mluvil, ale vždyť jsem ještě... nezhasl.

Nechtěla ztrácet čas odkládáním nevyhnutelného, všechno už bylo napsáno v chatu: *Uvidíme se jenom jednou, chceš — nechceš. Jsi kru-tá.* Teo jí napsal doslova: *Jsi kru-tá.* Věděl, že jedno zkušební rozdělení na slabiky by ji mohlo obměkčit — a skutečně kvůli tomu začala pochybovat. Ale rozhodnutí předcházelo pochybnostem: *Nenuť mě, abych plnila tvoje očekávání.* Teo vyzkoušel další obměkčovací pokus. *Pokud já splním polovinu tvých očekávání, tak si splním dvojnásobek těch svých.* Dobrý druhý pokus.

Brýle spadly na kupku složených svetrů. Počkej, dám ti je radši sem. Anna byla ráda, že představivost jedena-dvacetiletého kluka nezahrnuje naivní a panenské sekretářky. Ale když už byl knot zažehnut, tlak první a poslední schůzky ji dostal do víru unáhlení a špatně vypočítaných pozorností. Ukaž mi, co se ti líbí, ukaž mi, jak se ti to líbí. Anna se zastavila, vzala si mobil a napsala: *Buďto se soustředíme na tebe, nebo se soustředíme na mě, všechno naráz ne.* Teo se zdál zprvu rozrušený, pak se smál: Málo a dobře, ne? Anně to připadalo dostatečně přesné: To je ono, málo a dobře. Pokud z toho chtěla něco mít, musela být praktická. Ale nepočítala s tím, že Teo ve svém mladistvém rozpuku bude moci hned zas a že to na ni bude působit jako pobídka. V první přestávce si všimla, že Teo nemá předkožku. Byl jsem hodně malý, ani jsem si toho nepovšiml. Řekl nepovšiml. Teovým detailům není nikdy konec. Anna se nechávala překvapovat po všech stránkách. Ve třetím kole ho její precitlivělé tkáně přivítaly s ještě větší intenzitou.

Anna se v posteli otočí na bok a ruce nechá spočinout mezi stehny. Teův hlas vstupuje a odchází bouří myšlenek. Uši? Anna vyslovila: Uši? Jakým jazykem mluvíš? Teo ji opravil do ucha: Jestli už jsi. A teď ho Anna převezla: Neřekli jsme žádné mluvení? Teo přešel do grafického vyjadřování: Oukej, tak hlava nahoru a dolů je jo a zleva doprava je ne. Ty jsi ale mazaný, hochu.

Teď Anniny myšlenky změnil směr, usmívá se do polštáře. Teo ji rozesmál: Dobře, tak dejme tomu, že ještě nejsi, ale líbilo se ti to? Anna si pohrávala s jeho copánkem: No tak, nebuď tak otravný. Ale aspoň jsem tě potěšil, nebo ne? Nakonec mu Anna sdělila verdikt: To si piš, že jo. Teo dal pěst nahoru, zakousl se do dolního rtu

a následně se zeptal: Ale to si piš, že jo — jak? Ježíš-marjá, Teo, ty jsi ale rýpal.

Anna se přestane usmívat, otočí se na záda a jednu ruku si položí na břicho. *To si piš, že jo* bylo upřímné. Nebezpečně upřímné. Možná pomohlo, že jeho ruce umějí zachraňovat toulavé psy, že má hluboké oči pozorující rty, prsty ťukající perfektní gramatikou. Možná proto, že tohle všechno věděla, dostala nenasytnou chuť na jeho touhy, na jeho drzé mládí, na pokožku hebkou jako voskový papír. A snad proto byla unesená svalem, který se stal nervem, a nervem, který se stal napětím, z té zuřivé erekce mířící do stropu, když sklouzl další kondom. Bylo to jako zvláštní dominový efekt, v němž za posledním kusem už nemělo být nic.

Anna nemůže spát, jde v čase zpátky, Teův hlas pluje ke stropu: Vypadáš ještě líp, než jsem si tě představoval. Anna mu prstem napsala: *l-h-á-ř-i*, uhlazená písmena na uhlazené kůži na hrudi. Jestli se nebudeš zlobit, tak ti něco povím: poprvé se mi postavil, když jsem viděl tvoje prsa na dvoře u stolu. Anna se zašklebila a dlaní mu mačkala nos. Z dětí, které doučovala, jí utkvělo v paměti jenom to, že to byly děti.

Ale hlavně si pamatuje Tea líbajícího, neústupného, naléhajícího: Já chci, abys mi to ukázala, ukaž mi, jak to mám dělat, jak se ti to líbí, ještě máme hodinu. Anna se smála a zacpávala mu pusou: Ty jsi ale urputný. Co mu mohla víc říct? Hodina je tak málo na to, co po ní chtěl. Mohla mu říct, že na jeden den to nestojí za to, aby se ji naučil, že těla jsou jazyky a že návštěva jejího těla pomine. Že ale přijdou jiná, která budou chtít zůstat, a že jestli jim bude chtít porozumět, bude se je muset důkladně naučit. Mohla mu říct, aby si nelámал hlavu,

že za tři hodiny už toho stejně moc nevyřeší, že ona se už o sebe postarala a že z toho vytěžila mnohem víc, než se dalo čekat. Ale aby mu mohla všechno tohle vysvětlit, bylo třeba víc než jen slova, byla třeba celá věčnost WhatsAppů.

Anna žasla, kolik času si ušetřila vším tím, co mu nemusela říkat, a vším tím, co mu nechtěla říkat. Ale i přes to se čas naplnil. Zůstaň, Anno, zůstaň, prosím, prosím. Nemůžu. Přijdeš zas? Jenom mi řekni, jestli ještě přijdeš. Teo, domluvili jsme se takhle, nedělej mi to těžší.

Cestou domů, když jela na kole mezi barevnými světly, přemýšlela: proč necítila žádnou vinu, jak by to bylo namístě? A stejně, stálo by za to pokoušet se cítit vinu za jednu noc, která existuje už jen ve vzpomínkách? Proč by vlastně měla marnit tolik energie? Až se rozhodne na to zapomenout, jako na jiné věci, přestane to zkrátka navěky existovat.

Anna počítá stránky, které jí ještě zbývá přečíst. Před dvěma dny Nel odtajnil obsah svého románu a Laura obdržela první plody v podobě úvodních kapitol: Však uvidíš, je tam fakt dobrá zápletka! Nebudu ti nic říkat, ale ta manželka hlavního představitele, s tou svojí obrovitánskou hřívou a s těma svýma mandlovýma očima... nevím, koho mi připomíná, ale víc ti neřeknu, nasměješ se, uvidíš. Nel dělal jako že nic a tlačil Lauru ke dveřím: Tak pojď, jdeme, Anna potřebuje na čtení maximální soustředění.

Očima přejede další odstavec. Podívá se na hodiny na mobilu, zkontroluje WhatsApp, aktualizuje Facebook.

Myslí na červený lak na nehty a marně ho hledá v toaletní tašce. Znovu se posadí. Přečte si další odstavec. Vstane, otevře ledničku, vezme si mléčný koktejl. Je Lauřin, ale — proč ne? Zákony políček v lednici už dlouho nikdo nedodržuje. Ze začátku se jí švagrová ještě ptávala: Můžu si vzít pár tvejch mrkví, Anno? Nebude ti vadit, když si vezmu trošku tady toho džusu? Teď mají všechno tak nějak dohromady.

Dvěma prsty nadzvedne krabici mléka. Toho se obávala. Asi to mají v rodině, protože Nel dělá přesně totéž: v krabici zbývá kapka mléka, kapka džusu, v lahvi kapka vody — ale nové balení do ledničky prostě nedá, i když ví, že z teplých tekutin se Anně dělá nanic. Lednička je plná prázdných nádob, načatých kelímků, otevřených plechovek, svačinových krabic s jednou jedinou lžičkou hummusu, dvěma sousty fazolek, půlkou pečené brambory. Vytáhne krabici od mléka. Vytáhne i tu od ovocného džusu. Zmáčkne je, přehne, strčí do tašky, vymění za plné. Mezi nehty sevře otevřenou plechovku s jedinou ančovičkou stíženou posmrtnou ztuhlostí. K nohám si dá koše na bioodpad, plast a papír. Pomalu všechno vyhazuje.

Když se Laura s Nelem vrátí z běhání, najdou pytle u dveří.

„Uf, to je ale smrad.“

„Když už jste zpocení, tak to vezměte dolů.“

Uvidíme, co řeknou na to množné číslo. Nel si dá ruce v bok.

„Neříkej, žeš uklízela, prosimtě.“

„Lednička byla na zblití.“

V Nelovi klíči podezření: Anna si nic nepřčetla. Laura ve vzduchu cítí bouřku.

„Já to jdu vyhodit, dej mi klíče.“

Raněný spisovatel čeká, až uslyší dveře výtahu, aby mohl znovu otevřít pusu. Anna nečeká, hned zamíří do pracovny.

„Připadá ti nudná, co? Připadá ti tak nudná, že ti přišlo zábavnější pustit se do úklidu. No tak dobře.“

Anna se zastaví a projede nehtem zárubeň. Počítá rýhy, zkoumá dutiny a vypoukliny, zatímco umělec se oddá sebetrýznění.

„No jasně, jak to, že mi to nedošlo! Není na úrovni tvejh nároků, že jo? Paní Přechytralé už dva dny padají papíry z ruky a neví, jak to tomu blbečkovi říct, že ty jeho škrábanice stojej za starou belu, že?“

Anna přestane prstem sledovat rýhu na dveřích a propálí Nela pohledem. Nelův nářek pokračuje i za prasknutím dveří. Nebylo třeba, aby ještě něco říkal, protože Anna už ví, co teď přijde.

„Promiň, Ani. Nechal jsem se unýst, promiň.“

Jistě.

„Víš, jsem strašně nervózní, ty seš tady celej den v pracovně, pracuješ od nevidim do nevidim, a já jsem s tím chtěl trochu pohnout a možná jsem se trochu unáhlil, když jsem to v týhle fázi vytisknul. Lauře to bude vždycy připadat dobrý, to vím, ale já chci znát tvůj názor, fakt, upřímně.“

Anna už má špunty v uších a slyší jen jeho myšlenky. Dva dny musela poslouchat stejnou odrhovačku: Už jsi to začala číst? Už jsi došla do té části s tím žalářem? Na ty názvy těch kapitol se nedívej, ty jsou jenom pracovní.

Písnička se opakuje, je to stejné, jako když jí Nel ukazoval seminárky na univerzitě, akorát že teď to, čím se

Anna rozptyluje, má konkrétní jméno: verzálky, minusky, odstavce zarovnané do bloku, doprava nebo doleva, tučné písmo, kurziva, kulaté. A je to vlastně ještě horší, když i po dvaceti letech vidí stejné typografické chyby. Nele, buďto odrážky budeš dělat, anebo ne, ale míchat to všechno dohromady... Nele, kdybys tam dal větší řádkování, odstavce by byly čitelnější. Na to se podívám pak, až na to přijde. Jak ti připadal ten první dialog? To je síla, jak to začíná, co? A za ním Laura: No vždyť já mu říkám, že by se tomu měl věnovat. A tak Anna začala zase znovu od první stránky, jestli jí náhodou něco neuniklo.

Po obědě si sedla do křesla na slunce v zimní zahradě a bělost papíru ji bodala do očí. Za víčky se všechno slévalo v jedno jediné jméno. *Nemohli bychom se ještě někdy vidět? Tvoje šéfka mi už zaplatila, už to nebude nevhodný pracovní vztah.* Anna se usmála, neúplatná. V jistém okamžiku Teo přestal naléhat: *Jestli to tak chceš...* a netečně to utnul: *Ok, jestli mě budeš potřebovat, viš, kde mě najdeš.*

Samozřejmě že ví, kde ho najde: ve své hlavě. Dává nádobí do myčky a musí se vrátit do kuchyně, protože si nepamatuje, jestli ji zapnula. Převléká peřiny a znovu na ně dá špinavé povlečení. Vyčistí si zuby a potom jde znovu do koupelny, aby si vyčistila zuby. Kam pořád chodíš, sem a tam? A ty těžké otázky vycházející ze všech těch úst, Cati, Laura, Nel: Slyšíš, co ti říkám? Tys neslyšela, jak jsem na tebe křičela? Copak jsem ti to neříkal už předtím? Hej, ty spíš? Na co prosímtě myslíš?

Sedí před počítačem a přistihne se, jak upravuje jeden obrázek, zarovnává popisek a najednou cítí hlavu ve vodorovné poloze, dva milimetry od Teova nosu. Teo vzrušený na maximum. Krůpěj potu se chvěje, při dalším útoku spadne. Anna, které bylo lidské vyměšování

vždycky odporné, by teď otevřela pusu a polkla ji. Anna, která v pokleku před Nelem počítá po osmi a pak to utíká vyplivnout do umyvadla, nad potřísněnou Teovou hrudí zapomněla počítat. Anna, již Nelův obrovský úd popálil tkáň, se otevřela vklouznutí Teova žihadla, přiměřeného a velkorysého. Teď Anna vyměnila soukromý prohlížeč za tmavou koupelnu, stačí roztáhnout nohy a všechno se přetaví ve vzpomínku.

Až donedávna si Anna myslela, že selektivní paměť, která jí tolikrát zachránila život, má prokazatelnou účinnost. Že Teo, přeměněný v přesnou vzpomínku, by stačil. Teď, pokaždé, co se jí Nel přiblíží k bokům, zavře oči a obsah celé potlačené touhy si vlije do paměti. Z Tea si pamatuje všechno, vybavuje si celé sekvence. Každý dech, každou slabiku, každé jemné otření. Každé přivření očí bezocasého ďábla. Jak dlouho to bude fungovat? Jo, Ani, dneska máš za jedna. Kdyby byl Nelův jazyk tak sladký jako Teův, kdyby byly Teovy ruce tak moudré jako Nelovy. Jak dlouho by to mohlo učni trvat, než by si všechno osvojil? Tři setkání po třech hodinách? Šest setkání? Jak dlouho trvá fotbalová liga? Ale... k čemu to chce vědět? Dává to smysl? Když přišla k rozumu, zařadí zpátečku, myšlenky posbírá do ranečku a nechá se hýčkat Nelem, ten tady byl dřív, ten tady byl vždycky. Ale klame sebe samu: je po klidu. A nová dávka není k mání.

Nel román přepsal jako snaživý žák. První arch roztrhal, aniž ho Anna dočetla: Byl to jenom náčrt s pár myšlenkami, ty sis určitě myslela, že už to je jako konečný, měl jsem ti to říct předem. Ale napřed si prošel

krizí: Nele, je devět. Ty nebudeš vstávat? Nech mě být. V poledne už se schyluje k bouřce. Laura svého bratra zná jako svoje boty: Pořád je skleslej? Ježíšmarja, tak to teda trvá. Tak to stačí, zabeďněnče, už toho nech, přestaň se nafukovat, udělala jsem ti omeletu. Nel obědval s hlavou v talíři, čekal na Annino objetí. Tentokrát ale přišlo pro změnu objetí Lauřino: Prosimtě, ty blázínku, když chodíš do práce a na psaní máš čas jenom někdy, ve volnejch chvilkách, tak jak chceš, aby to hnedka napoprvy bylo perfektní? Hele, už to mám: Jestli chceš fakt psát, tak požádej o nějaký neplacený volno, ne? Aspoň přenecháš místo nějakýmu nezaměstnanýmu, kerej teď možná umírá hlady. Anna se podívala na Nela, ale ten ani nezvedl hlavu. Taková promarněná příležitost, mohl se Lauře svěřit, že právě neplacené volno má, volno na dobu neurčitou, která už začala.

A k tomu ještě začínají chodit faktury. Anna vejde do obývacího pokoje s notebookem otevřeným na stránce běžného účtu na domácnost.

„Jak je možné, že jsme tento měsíc utratili tolik?“

„Tolik čeho?“

„Všeho. Podívej se.“

„No tak když chodíme běhat, dva lidi, tak je to víc prachek, víc sprch a všechno, na bojleru se to pozná, to je jasný.“

„A tady ten Decathlon? Co jsme si řekli o těch osobních výdajích?“

„Sakra jo. No tak když jsem měl u sebe kartu... Teď to tam vložím.“

„A těch sto padesát od Laury?“

„Hele, v klidu, jo? Dala mi je na ruku, teď je vložím ze svého účtu.“

Anna skloní hlavu na stranu a Nel cítí, že budou ještě další otázky.

„Co ještě? Neřek jsem ti, že to tam všechno vložím? Pět minut snad nehraje roli, ne?“

„Tak jestli to máš v hotovosti, zrovna jdu do samošky.“

„No tak moment, ona si nakupuje sama, jo?“

„A určitě ji to vyjde levně, že?“

„Koukej, pokud máš něco na srdci, tak to řekni rovnou, jo?“

„Tak mi odezírej ze rtů: jdu do samošky, potřebuju padesát eur.“

Říct odezírej ze rtů je jako tajný kód. Nel se zvedne, z kupky neuklizených věcí chňapne peněženku a vytáhne z ní tři padesátieurové bankovky, které teď letí na stůl v obýváku. Podrážděně jí odsekne:

„Na. Strč si je za klobouk.“

Anna se topí ve vlastním omylu. Má sto chutí Nela zabít, protože on jí dokázal, že mluví pravdu. Pomyslí si: volové, idioti, v množném čísle.

Za chvíli budou obchody zavírat a ze všech koutů města vyrážejí směrem k supermarketům hory nákupních tašek. Ta Annina sleduje jinou trasu než obvykle, až nakonec dorazí do nové prodejny. Letáček našla u vrátného, zahraný mezi *Prodám malé parkovací místo*; *Koupím zlato* a *Africký jasnovidce profesor Numbuya*. S letáky, které se šíří po schránkách, vypadá pult vrátného Fabiána jako kiosek.

Na rušné ulici se vedle sešmajdaných tenisek povalují tři špinavé nákupní tašky na kolečkách. Kontejnery jsou ještě prázdné. Majitelé tašek by se klidně mohli vydávat za ukázněné čekající na mezinárodní dálkový autobus. Na dlažbě před samoobsluhou se další žaludek pokouší

naplnit nepřímou metodou: pomocí papírového kelímku. Když Anna prochází těsně kolem nápisu DĚTI, HLAD, PRÁCE, zadrží dech. Když se dveře konečně zavrou, ráj mnohobarevných polic jí vrátí kyslík. Vedle pokladen hned rychle sáhne po balíčku mentolových bonbonů, po dvou lahvičkách listerinu, jedna z nich je cestovní balení, a po tuctu vajec s nulovým kódem. Zastaví se před jednou z věží mléčných výrobků, aby našla značku Fageda. Jeden muž Nelova věku natáhne ruku k jogurtům bifidus.

„Mám vám něco podat?“

„Co?... Ne, ne, díky, já se jenom dívám.“

Byla to nejspíš odpověď jako z obchodu s oblečením, co tomu muži vyvolalo úsměv na tváři. Anna se mu po očku dívá na vlasy. V počátcích jejich vztahu by Nel řekl: Tenhle chlápek po tobě evidentně jel. A Anna by ve hře pokračovala: A co kdybych ho chtěla já? Tak co? Ale pak spolu jednoho dne takto mluvit přestali.

Ale už dlouho předtím, když se jedna prodavačka na Nela usmála víc, než je obvyklé, Anna chtěla vědět: Co bys dělal, kdyby ti něco naznačila? Nel mluvil roztržitě: To by záleželo na situaci. A Anna řekla, jen tak na zkoušku: U mě by taky záleželo na situaci. Tak právě teď, tady před jogurty, si Anna vzpomíná, jak ten rozhovor pokračoval. Nel řekl: Kdyby ses s někým vyspala, to by mě ranilo. Anna řekla: S kým? S někým, Ani, to je jedno. Aha, jo tak, ale zato ty — u tebe by záleželo na situaci? Tehdy Nel odpověděl: U ženský je to jiný.

Zamilujou se, řekl, ve třetí osobě. Anna neměla pocit, že by byla do tohoto výčtu zahrnuta, protože bylo jasné, že ona se nezamilovává. Od počátku, co Nela milovala, se rozhodla, že bude milovat jenom jeho. Nemusel se

vůbec trápit, že by mohla chtít někoho jiného. A co se týče zbytku toho rozhovoru, tak teď, tady před jogurty, si uvědomuje, že tehdy řekla pravdu: záleželo by na situaci.

Když už bydleli spolu, Anna uvažovala během dlouhých putování pouští, jež musel Nel kvůli ní podstupovat, jestli si její spolucestovatel občas nedovolil nějaké klopýtnutí. Věděla, že když se rozešli, zapletl se s jednou sportovní redaktorkou z novin. Jednou jí to říkal, jakoby mimochodem, a pak už o tom nemluvil: Nic to nebylo, Ani. A co když se možná ta redaktorka zamilovala a on ne? A co když se ještě pořád stýkají? Co by dělala, kdyby to zjistila? Ptala se sama sebe, aby v sobě vyvolala nějaký cit, třeba i vlastnický, ale ani ten ve svém repertoáru nenašla.

Když ho tehdy přistihla při onanování před počítačem, nejprve se jí ulevilo. Tehdy ještě měli společný notebook, který vážil přibližně tolik jako jeden svazek *Britské encyklopedie*. Nel si jí nevšiml, nejspíš si myslel, že Anna je pořád ještě ve sprše. Po špičkách vycouvala a šla zpátky do koupelny, tam jen tak čekala, až uběhne nějaký čas, pozorovala přitom svoje prsty na nohou. O několik měsíců později otevřela počítač ve špatnou chvíli, nebo ho Nel ve špatnou chvíli zavřel. Ať to bylo jakkoli, zůstaly tam zamrzlé obrázky. Anna si myslela, že už viděla všechny možné kombinace těl, ale teď věděla, že minimálně jednu ještě ne. Nikdy neviděla porno s transsexuály. Překvapilo ji zjištění, že existuje ještě nižší úroveň, že člověk může být redukován na pouhý objekt ještě víc než pornotizovaná samička, stane se z něj jakési mytologické, pornem degradované stvoření. Nechala počítač otevřený, přála si, aby Nel, až se vzbudí, uviděl sám sebe a pochopil, že ho tak Anna našla.

Rozhodla se, že to musel být omyl, že Nel si ho určitě honil při nějakém *bukkake*, jako všichni, a tyhle obrázky mu musely vyskočit omylem. Ať už to bylo jakkoli, musela na to zapomenout, jinak by byla ztracená. Tehdy byli znovu spolu jen krátce, všechno bylo moc čerstvé. Prostě na to musela zapomenout.

Zdárně to vytěsnila, stejně jako tolik jiných věcí, protože uplynul teprve rok, co jí Nel řekl: Na ničem jiném mi nezáleží, jenom vím, že chci tebe. Protože ji čtyři sta třicet dní objímal a jenom objímal, líbal na vlasy a jenom na vlasy, dotýkal se šatů a jenom šatů. Jen občas jí řekl: Ani, měla by ses trochu snažit, ne kvůli mně, ale kvůli sobě.

Ale teď, po tolika letech, tuto pohřbenou vzpomínku potřebuje. Musí tu nevolnost vytáhnout na povrch. Myslet na muže-muže s otevřenýma očima za zavřenými dveřmi, dívat se na muže-ženu dříve, než jejich žena-žena přijde domů z práce nebo než se vrátí s dětmi ze školy. Myslet na upřené oči mužů-mužů na muže-ženu, kterou by nikdy nepozvali na kávu ani by jí nenabídli práci, protože berou jako samozřejmost, že věčným osudem těchto stvoření je kouřit ptáky. Co by jí na to Nel řekl, kdyby ho požádala o vysvětlení? Asi že to je jenom fantazie, Ani. A že fantazie nikomu neubližují.

„Ty rajčata nemáte zvážený, paní!“

Anna se probere. Fronta u pokladny sahá až k mrazicím boxům.

„Tak to nevadí, nebudu si je brát.“

Už nashromáždila dostatek důvodů, aby si mohla udělit další povolení. Má na to plné právo. O to víc, protože její fantazie se pohybuje mezi jí podobnými lidmi, kteří pracují oblečení a ptají se: Už máš padla? Jak to šlo na

logopedii? Jestli chceš s těma fotkama pomoci, tak řekni, jo? Tys fakt nikdy nejedla maso?

Já mám na to taky plné právo, Nele. Kvůli tomu, co mě ranilo a na co jsem se přinutila zapomenout, abych si tě mohla dál vážit. Po cestě se Anna zastaví, těžkou tašku postaví na zem, vytáhne mobil a na chat do Facebooku napíše: *Chtěla bych tě vidět*. Teovi to netrvá ani třicet vteřin, hned odepisuje: *Už jdu, za 5 min zapnu kameru. Tys mi nerozuměl: chci tě vidět doopravdy*.

Opilá adrenalinem, tašku si přehodí přes rameno a mašuruje nahoru po ulici Balmes, umaštěné ruce nadzvedávající víka kontejnerů a hledající poklad nechává daleko za sebou.

Na ulici Rambla de Catalunya se deštníky začínají zavírat. Přímo před plakátem Mei znovu opakuje názvy. Anna se dívá na oblohu, Joan si mezitím zapálí. Nel znervózní.

„Pokud chcete vidět něco, co dávaj teď, tak zbývá deset minut.“

„No ale jít na něco jenom tak...“

Když se před pár lety domluvili, že půjdou do kina, ještě si tolik nevymýšleli. Pokud film, který vybrali, byl propadák, dělali si z toho legraci: To byla ale blbost. Taková americká přitroublost. Ta první část byla mnohem lepší. Anna na ně většinou čekala u východu, vymlouvala se na práci: z filmů ji vždycky rozbolí hlava. Ale jak naposledy zvedli daně za kulturu, volí Anna spíš nekomerční filmy a nebojí se zariskovat a vrhnout se do nějakého dobrodružství. Mei navrhuje:

„Tak když už neprší, mohli bysme si něco dát tady na nějaký zahrádce, ne?“

Výborně. Přepychem nezaměstnaných je zase jednou zabít nedělní odpoledne pod černou plachtou olemovanou fikusy. Na povrchu skleniček a šálků se jako duchové odrážejí kroky ruských turistů, vdov ověšených zlatem, postarších gayů kráčejících vedle sebe v uctivé vzdálenosti, mladých gayů ruku v ruce, rodičů oblečených do béžového, kteří vedou na procházku holčičky v růžovém a chlapečky v blankytně modrém. Mei ohrne nos.

„Ty maj určitě celej regiment chův, protože jinak by nevypadaly tak dobře.“

Anna přemýšlí, jaké to asi je probouzet se každé ráno, aby člověk někoho opatroval. Jestli by byla schopná zapomenout na svoje oči, aby viděla svět jinýma, novýma očima, jak jí říkala Cati, celý svět k objevování. Zvědavost vůči životu nikdy nebyla její silná stránka, delegovat ji by mohlo být vhodným řešením, jak strávit zbytek svých dnů.

Nel a Joan začnou filozofovat:

„Ta malá tamhle má určitě v prasátku víc peněz než my dva na běžným účtu.“

„Prosímtě, tihle lidi nejsou reálný. Tamten je reálnej.“

Anna se v duchu modlí, aby se ten mrzák s harmonikou a jeho kumpán neusadili vedle nich. Joan se tváří nedůvěřivě.

„Ten mladej vypadá, že si všechny ty prachy nechá...“

Mei si čechrá blondáté kadeře.

„Mně je těchhle lidí fakt líto. A chudáci děcka... Protože všichni maj tři nebo čtyři, že jo. Onehdy jsme jeli autem po třídě Meridiana a viděli jsme takový barabizny

a před nima dva kočárky MacLaren, červený, nový. To mi teda bylo ouzko.“

„To musely bejt vozejky na svoz šrotu z kontejnerů, ne?“

Joanova pomocná odpověď Anně připomíná Nelovy průpovídky, když procházejí kolem bláznů se štěňaty u nohou, alkoholiků s nemocnými psy, žebráků z východu s unesenými a zdrogovanými zvířaty. V takových chvílích Anna Nelovi pevně stiskne ruku a on ji začne konejšit: Určitě se o ně staraj víc než někdo jinej, kdo má třeba spoustu prachů. Anna se nechá uchlácholit.

„... černoši se přehrabujou v kontejnerech a blábolej přitom do mobilu. A v metru všichni imigranti s iPhone, ťuk ťuk... Jé, hele, máme na displeji stejnou tapetu!“

Anna jedním pohybem zapnula a vypnula mobil, úplně automaticky. Chtěla jít na Facebook, ale když je Mei hned vedle ní, únik není možný. Napije se mátového čaje a promluví, jen aby něco řekla:

„To je přednastavené pozadí iPhonu.“

„Počkej, já jsem teď něco chtěla... chtěla jsem ti něco říct a teď nevím co...“

Harmonikové duo dorazí až k nim, Anniny modlitby nebyly vyslyšeny. Mrzák jí evokuje minulost, kdy se narodil celý a někdo jej choval v náručí a miloval ho víc než svůj život. Jak moc by si teď přála mít tady svoje špunty do uší. Nel utrousí poznámku:

„To je ale brutální kontrast, my si tady na zahrádce pěkně dáváme kávičku, a to jsme tady největší soc-ky... Podívej se na tamhlety, musí mít minimálně kilo botoxu...“

Joan si pobrukuje melodii harmoniky.

„*Bésame múúúcho...* Koukej na ty dva tam, ty maj ale hodinky. A jak jsou sladěný — jako manželé.“

„To přece nemůže bejt pravda, sakra, že gayů je jenom deset procent.“

„Co, už jdeš s barvou ven?“

Mei se do toho se smíchem vloží.

„Pánové, všichni gayové si myslí, že všichni heteráci jsou heteráci jenom proto, že ještě neochutnali skvělou okurku.“

Anna si vzpomene na Francouzku od sousedů, která jí jednou v létě strčila jazyk do pusy, na nepřekonatelný dotek mezi nohama. Přemýšlí nad homosexualitou jako nad dokonalou rovnováhou mezi hladem a chutí, každý druh v souladu se svou přirozeností. Škoda že u ní ta rovnováha nefunguje ani v jednom směru. S výjimkou Tea, který jí všechny zákony převrací vzhůru nohama. Nemá to však žádný význam, protože s ním nemusí obstat ve zkoušce časem. Teo v ní bude muset obstat s nějakou jinou, která po něm začne bláznivě toužit jako teď Anna, s nějakou, která bude chtít překročit onu hranici, jít dál, dokud z nich nevyprchá dychtivost. To nastane za tři roky, za pět let, za sedm, až jim jejich vzájemná přítomnost přestane zrychlovat tep. Jako tehdy, když Anna cítila Nelovy ruce ve svých a nevěděla, komu patří které prsty. Jako tehdy, když Nel přišel z práce a zapomněl jí dát pusu.

Bylo to jednoduché: přišel, musel něco rychle udělat, a když ji pak znovu viděl, už jí pusu nedal. Ale Anně to nevadilo. Říkala si: tak a je to tady — první ne-polibek. Nevadilo jí to, protože věděla, že druhý den tam Nel pořád bude. Druhý den, a další taky. Navzdory jí a navzdory všemu.

„Jo, čéče, to jsem ti chtěla říct: že můj brácha chodí s Cati, to víš, nebo ne? S tvou Cati!“

Anna začne zase poslouchat.

„Jo, jo.“

„Vzal ji na křtiny mého synovce, myslela jsem, že je starší. Ona si něco dělá se zubama, že jo? Protože kouřila jak fabrika, a takový krásně bílý zuby... Mluvili s Joane... Jak dlouho jste se neviděli? Co? No jak dlouho, Joane?“

Anna neví, kde by se do hovoru zapojila. Joan a Mei se začnou dohadovat o datech. Nakonec se hovor vrátí k jádru tématu.

„A je to pravda, že její bejvalej je na tom fakt špatně, že prej bydlí u něho?“

„Chodí tam vždycky dopoledne.“

„Ale ty tam ještě pořád pracuješ, ne? Jako zadává ti nějaký věci a tak?“

„Vyhrály jsme jednu výběrovku.“

„Jasně, na tu ročenku, že? Říkala mi. Protože víš, že brácha má na starosti všechno kolem výběrovek a stipendií... A platěj vám aspoň dobře? Protože to museli šíleně zkrouhnout. Je to fakt hrozný.“

Anna oceňuje, že má Mei takový dar vyplnit prázdná místa představivostí.

„Jo, a to víš, že Raquel už bydlí na statku? Říkala, že by chtěla uspořádat nějakou vobídek s kamarádama, pak vám dá určitě vědět.“

Anna má pocit, že na Facebooku viděla fotku Isema na verandě a s výhledem na horu Montseny.

„Její ségra je taková ta hipísačka, co rodila sama na statku, v zimě tam musí být příšerná zima. Obě děcka tam porodila, uprostřed lesa! To mi připadá jako šílená kravina, fakt.“

Večer Nel už potřetí během jednoho týdne nakouzl to téma: Kdo říkal, že na to, aby ses stal otcem, musíš bejt atlet? No tak já už mám svaly pevný jak skála, hele, sáhni si. Anna mu zařala prsty do stehna. Je opravdu tvrdé — jako medicinbal. A sleduj, sleduj! Nel si před zrcadlem tluče do chmýří na břicho. Shodil tři kila a hned je z toho na větví. Dneska udělám sto sklapovaček. Anna si pomyslí: i kdyby jich udělal tisíc. I když je teď do boje proti času zažraný sebevíc, tělo otce už má, a hlavu dědečka taky, jako ti, kteří teď na ulici Rambla de Catalunya tlačí kočárky s dvojčaty. Dědečkové-otcové v druhém manželství, otcové asistované reprodukce.

Doba, kdy na ní Nel ležel v misionářské poloze, aniž jí lubrikoval břicho svým zpoceným pupkem, už je pryč. A navíc Anna už brala jako samozřejmost, že bude mít celý život, celý dlouhý, dlouhatánský život Nelovo břicho nad sebou, čím dál vzdálenější. Už před mnoha lety zavrhla submisivní pozice, které znemožňují vidět milenci do obličeje, předvídat jeho pohyby. Právě před tolika lety Nel přestal trvat na tom, že ji musí povalit.

V temných chvílích dokonce Anna snila o dni, kdy by jejího celoživotního kopulátora postihla klidná erektilní dysfunkce a mohli by se ruku v ruce procházet po pláži, jako v nějaké reklamě na životní pojištění. Ale teď se jí mezi nejubožejšími fantaziemi vynořuje vzpomínka na Teovo precizní tělo, která jí do žil vhání adrenalin. Teo chce taky vidět milence do obličeje a předvídat její pohyby, i když je to z jiných důvodů. Teovi hlásky vcházejí a vycházejí mezi zuby, když najednou udělá ó nebo ú, a vytvářejí pro Annu životadárný a útěšný dech.

Nahoře na schodech Studia 7 teď Anna strhává svetr Teovi, rozepíná mu knoflíky u kalhot, kleká si, stáhne

úzké boxerky, tak jiné než Nelovy slipy. Nemá čas, fotbalový zápas je jenom nadechnutí a ona potřebuje svou dávku. Potřebuje cítit chuť jeho jazyka mezi zuby, když mu sevře pevné hýždě. Dát mu prsty na kroužky propichující ušní lalůčky, zatímco on jí probouzí bradavky. Rozcuchat mu vlasy a dávat přitom pozor na naslouchadla, zatímco copánek ji začíná šimrat mezi stehny. Na, veď mi ruku, řekni mi to do prstů. Teovo tělo se na jedinou stane nutkavostí. Zezadu se ti to nelíbí? Ne.

Teo neudělal tu osudovou chybu, že by vstoupil bez klepání. Nepřisvojil si právo chopit se Anny, jak se mu zlíbí, ale zeptal se, a proto Anna ve slinách cítila další nutkavou potřebu. V první řadě oholený a ovladatelný šourek, tak odlišný od Nelovy protézy, má dvě varlata totožné konzistence, která Anna může zahrnovat stejnou péčí. Anus je citlivý a vždy vnímavý. Nakonec Teovi už dělá starost jenom jedna věc, aby to mohl Anně udělat zezadu: Moc by se mi líbilo, kdyby ses udělala se mnou. Chceš, abych se s tebou udělala? Jo. Tak já příště něco přinesu.

Příště. Anna pracuje, jí, chodí nakupovat, pouští myčku a myslí přitom na příště. Nové kalhotky a podprsenky se pyšně houpou na věšácích.

„Jestli uslyšíš petardy, tak jdeme k fontáně Canaletes.“

„Jestli půjdete ke Canaletes, tak mi napiš přes WhatsApp.“

Ted, když by Anna mohla data konání všech aktuálních fotbalových soutěží odříkat z paměti, se ukázalo, že pokud by Barça dneska nad Madridem vyhrála, mohla

by liga skončit hned. Teo na chatu předjímal: *Jestli zítra Barça vyhraje, tak to bude dlouhá noc až do rána.* Anna zapochybovala: *Myslela jsem, že tě fotbal nebere.* Reakce byla rychlá: *Nebere, ale Madrid—Barça, to je něco jiného.* Anna si kousala nehet: *Tak se uvidíme někdy jindy.* Odpověď přišla okamžitě: *Šlíš, celý týden nemyslím na nic jiného než na zítřek!*

V devět večer si červený brompton razí cestu mezi červenomodrými tričky a šálami. Ve vzduchu je cítit očekávání. Venku před hospůdkami a bary se sdružují skupinky s plastovými kelímky u rtů, zatímco uvnitř zelené obrazovky připomínají dřívější utkání a soupisky.

Teo na Annu čeká nahoře na schodech, usmívá se, ruce v kapsách, pod světlem s časovačem v tunelu. Anna s mentolovým bonbonem v puse přejíždí dlaněmi po Teových saténových pažích: *Není ti zima?* Teo zvedne koutek úst a zavrtí hlavou, pomalinku, jako že se dělá zajímavý, a Anna na tu hru přistoupí. Na všechno to, co by Anna u kohokoli jiného zavrhl, má Teo zvláštní povolení: trička bez rukávů, bermudy, piercing. Povýšené pohledy, výbuchy samolibosti. Ale u Tea má všechno nějaký smysl: natolik vybočuje z davu, že Anna nemá pocit, že se ocitla v příliš reálné realitě. Teo si asi myslí totéž, protože druhý den jí hned napsal: *Ty jsi jiná, ty mi nejdeš na nervy jako ostatní holky. Hele, ty hlavičko makovičko, jak ti mám říct, abys mi psal normálně.* Musí si dávat pozor, aby se její dva světy neprolínaly: Nel jí říkal *hlavičko makovičko* před mnoha lety, když jí připomínal nějakou očividnou věc. Ale hlavně si musí hlídat pronikání stop Teova světa, jako dneska odpoledne, když použila jeho *božínku*. Prostě jí to ujelo. Kdyby byl Nel

tak bystrý jako Raquel ohledně Jordiho, díval by se na ni divně, kdyby slyšel tohle naroubované slovo.

Ale zápas za chvíli začíná a Anna je tomu všemu na hony vzdálená. Teův mobil, položený na knihách, které slouží jako stolek, má vypnuté vibrace. Na dlouhou chvíli je město ponořeno do absolutního ticha, pro Annu taky. Teo si položí hlavu na Annino měkké stehno a dá jí k dispozici levou ruku: Anna mu různou intenzitou tiskne prsty, od malíčku až po palec: Teovo dálkové ovládání skýtá možnosti, které slova nemají. Klouby na ruce mu přejíždí po tvářích a ukáže na tašku. Jantarové zorničky se mu při pohledu na vibrátor rozšíří. Prohlíží si ho, zapne ho, cítí jej prsty a s úsměvem jí ho chce zasunout. Ale Anna mu vezme vibrátor z rukou, posadí se na kraj postele, nohama si Tea přitáhne ke kyčlím. Teo už to pochopil a klekne si na zem. Bylo to nakonec tak jednoduché, že Anna sama neví, proč jí trvalo tak dlouho, než ho nechala účastnit se jejího nejvyššího potěšení. Teo-předmět plní svou roli příkladně, a nakonec se mu dostane velké odměny. Chvíli po Annině zdoluhavém sténání se na ulicích po celém městě rozezní výkřiky, korunované několika petardami. To Barça určitě dala gól. Teo se Anně stulí ke krku a přemítá: ty bláho, fakt dobrý, ty jo, a asi deset minut klimbá. Anna má ruku položenou na jeho rozčuchané hlavě a dívá se do stropu, dokud jí spánky neoschnou. Teď vnímá světlo.

Dnes v noci Anna dospěla k pochopení záhady života. Přichází pozdě, ale velkolepě. Nespočívá ve fyzice, ale v chemii. V přívalech dopaminu, které v ní Teo rozpouštěl a které zapříčinily, že se dnes třásla, tahala ho za vlasy a nehty mu zarývala do kůže. Anně došel hlas, a to

obvykle moc nekřičí. Stvoření jménem Teo jí připadalo jako úžasný nástroj.

Když k Nelovi někdy pocítila zvířecí chtíč, nikdy nebyla ta pravá chvíle. Tehdy byli mladí a ani on, ani ona neměli její zkušenost. Zplodit dítě z touhy je zkratka přírody. Plodte a množte se. Jak prosté.

Před sedmi lety, při šlukování marjánky, Joan a Jordi s chichotáním vyprávěli o programové výrobě svých potomků. V životě jsem nepíchal tolik a tak špatně, člověče. Tak pojď, dělej, jdem na to. A ty: myslíš jako teď, za studena? Nohy nahoru a šup, šup. Mei a Raquel protestovaly: Prosimtě, dyť to není pravda. Vy teda ale přeháníte. Dostali jste se k tomu pozdě, jako všichni. Jordi a Raquel prošli řadou spontánních potratů, milovaný a vytoužený Isem se narodil z jiného druhu touhy: ze zoufalství.

Děti zvířecího chtíce jsou naproti tomu opravdovým zázrakem života. Ti zbylí spí v kočárcích, které tatínci s prošedivělými vlasy a vrásčitými rukama tlačí po třídě Rambla de Catalunya sem a tam. V půlce cesty se zastaví a sednou si někam na zahrádku, sluneční brýle na nose, a číšníci ve smutečném jim přinesou čaj za pět euro, který je postaví na nohy, aby přežili zbytek nedělního odpoledne. Anna má zázrak života k dispozici. Tak děj se vůle boží.

„No kde seš? My tady na tebe čekáme!“

Rozzlobená Cati, to je dnešní budíček. Anna, v noční košili a s telefonem v ruce, zůstane stát ve dveřích, úplně bledá. Hlavou jí závratně lítají listy kalendáře.

„Promiň, Cati, teď nevím...“

„Schůzka na krajským úřadě, čekáme na tebe!“

„Do řřiti, kur-va!“

Laura, která Annin výkřik slyšela až z koupelny, vystrčí hlavu, kouše kartáček na zuby. Anna si v polovině chodby jednou rukou pročísne vlasy.

„Krucinál, omlouvám se, omlouvám se, myslela jsem, že je to zítra. Do půl hodiny jsem tam, přísahám.“

Zatímco Cati ještě pořád nemůže uvěřit, že Anna poprvé, co ji zná, zapomněla na nějakou schůzku, Anně v hlavě šrotuje, jak to udělat, aby se do půl hodiny stihla osprchovat, chytnout taxíka a být v Eixample. Práci má vytištěnou už od včerejška, den dopředu, jako obvykle. Ale teď nemá čas nad tím přemýšlet, to udělá kdyžtak až pod tekoucí vodou ve sprše.

„Všechno je vytištěné, všechno je hotové, tak zatím!“

Otevře dveře do koupelny, pod paží chomáč oblečení. V tom shonu Anna ani nezaregistrovala, že koupelna je pořád ještě obsazená, a její výkřik se střetl s jiným výkřikem.

„Ježíš, já jsem se lekla, vždyť mě přizabiješ, člověče! Pojď dál, dyž tak spěcháš.“

Laura ovšem naspěch nemá: nahá, rozkročená, čeká, až v podpaží a mezi třísly zapůsobí vrstva depilačního krému.

„Tak pojď, prosimtě. A zavři, mrzne mi pipina.“

Pipina, to je to slovo. Anna se svleče, otočená zády, a rychle za sebou zavře zástěnu sprchy.

„Hele, už seš aspoň trochu opálená? No já — koukej — ramena oloupaný a už jsem zas jak mrtvolka.“

Anna se na paprsky připravuje. Pokožku má citlivou, sluníčko ji rychle opálí a tlumí její nedokonalosti.

Vrátný — jako každý rok ke konci května — už zpřístupnil obyvatelům domu, kteří chtějí chytat bronz, společnou střešní terasu. Teďko už sluníčko připaluje, slečinko, že jo? Proboha, neříkejte mi slečinko, Fabiáne. Jelikož je nejspíš jediná, kdo v téhle čtvrti nemá chatičku na pobřeží, má celou terasu jenom pro sebe. Letos zjistila, že tam dosáhne jeden dílek wifi, a tak si s sebou bere počítač, opalovačky a ručník a uvelebí se na místě, kam není z okolních balkonů vidět.

Od té doby, co skončila liga, se s Teem vídá pouze digitálně. Na terase si zapne osvětlení obrazovky na maximum a nechá se překvapit. *Jak se ti líbím víc: s plnovousem, nebo bez něj?* Anna písemně přemýšlí. *Jaký je v tom rozdíl?* Teo se směje a zlobí zároveň. *No, tak to přeháníš, ty potvoro.* Anna vidí, jak je Teo nadšený z jejího vzhledu na přímém slunci. *Ježíšmarja.* Všechno, co jí hrdě předvádí, má pro ni vzrušující efekt zapomnění. Anna ho nechá, aby ji pozoroval, rozváže si šňůrku od bikin, odhalí se, předvádí. Teo spěchá obsloužit své bdělé tělo, které se dožaduje pozornosti.

Když pak sestupuje po schodech, ještě oslněná, cítí zápach vlhnuocí stěny a chlad sádrové omítky a už je to zase ona. Časový úsek mezi tím, kdy Tea viděla naposledy a kdy ho uvidí znovu, se zdlouhavě vleče. Všechno tohle povlečení je na praní, Ani? Anno, nebude ti vadit, když uvaříme ten mangold? Jinak se zkazí. A co kdybysme do příloh dali šedivý pozadí, zlatíčko? A mezitím počítač, InDesign, komunikace s neschopnou koordinátorkou, kterou jí přidělili na kraji, všechno plyne jako ve snu.

Změnila se jenom jedna drobnost. Už si ověřila, že touhu, kterou od Tea získává, pak syntetizuje pro sou-

kromé účely. Před dvěma lety jí hlas gynekoložky mezi nohama naznačoval: Já bych ten nuvaring už vysadila. Po sedmatřicítce ho už nedoporučuju. Teď v lednu na preventivní prohlídce jí Anna odevzdala obálky s výsledky z mamografu a z laboratoře a tentýž hlas brblal: A pak budete mít najednou naspěch... A minulý týden doktorský hlas radostně hlásil: Hmm, to jste se teda rozhodli za minutu dvanáct! Tady je vidět vajíčko, no můžete se do toho pustit třeba ještě dneska, jestli budete chtít. Napíšu vám nějaké vitaminy. Jestli nebudete do Vánoc těhotná, tak přijďte na kontrolu, podíváme se na to. Anna se soustředila na nejasnou obrazovku, aby zapomněla na lubrikovanou plastovou sondu ultrazvuku.

Téhož odpoledne, kdy se vrátila od gynekoložky a byla s Nelem sama, se snažila vzbudit v sobě touhu. Byla to zkouška nanečisto: nejprve musela překonat pocit trapnosti, prostrčit mu ruku širokým pasem, přejet po poklopci, nechat si zastrčit jazyk. Kocour Nel, který se už spálil, nejspíš nechtěl ten okamžik pokazit překvapenými výrazy, že je Anna tak pečlivě oholená. Naopak jí nabídl spolupráci: Počkej, nejdřív se tě budu dotýkat já. Anna nechtěla ztrácet čas, ale ví, že jde jenom o to, aby se do toho pustila. A tak se se zavřenýma očima nechala unášet pocitem ohromného a zkušeného Tea. Následující večer Nel zvedl před zrcadlem hlavu a opět tam byla Anna. Už si chceš zase hrát? Ano, Nel už se může počítat mezi ty, co nikdy nesouložili tak intenzivně, jako když se pokoušeli o dítě.

„...ted' v neděli tam jedem, všichni tři. Já už jsem Nelo-vi říkala: dědek s náma chce mluvit o dědictví, protože jinak by...“

Anna přistane ve sprše a zaposlouchá se.

„... pokud vás pokaždý, co jste za ním do domova důchodců přišli, vospálkoval, tak všecek ten zájem...“

Nehty se Anně noří do šamponové pěny. Otevře pusku.
„Teď spěchám.“

„Á, promiňte, pani.“

Říkanka o dědictví a o domově důchodců Annu přiměla zbystřit. Přemýšlej, přemýšlej, Anno. Připomene si včerejší večer, vidí Nela, jak sedí na posteli, tře si plnovous a rukou si přejíždí po lebce. Když bylas pryč, tak volal strýček Avel-lí, abysme se tam za ním zastavili, že prej s náma chce mluvit. To se jí zdálo? Ne, nezdálo se jí to. Jen ji Catin ranní telefonát vyvrstlil proti zdi.

Anna přemítá, vybavuje si Nelovo mohutné tělo, jak padá zády na matraci, rukama si zakrývá obličej. To nemůžem bejt tady v tom zasraným životě aspoň chvíli v klidu? Anna si začala připravovat náruč: Nele, nezačíněj, chybí už jenom jeden týden, ani nevíš, co ti chce říct. Já už toho mám po krk, pořád si dělat starosti tady s tím bytem, Ani, fakt. Mám toho dost. Anna nevěděla, co má na mysli. Co tím myslíš? Nel sondoval: Ty bys šla pryč? Anna pořád ničemu nerozuměla. Jak pryč? No pryč, do ciziny, jako Jordi. Kdybys teď otěhotněla, jakou bysme mohli našemu dítěti nabídnout budoucnost v týhle zasraný zemi? Když ten profesor ekonomie Niño-Becerra řekl, že krize tady bude ještě deset let, pokud ne dvacet. Ty umíš perfektně anglicky, Ani, můžeš pracovat odkudkoli, byla by to příležitost, protože mně je jasný, že se vodsud nevyhrabem, každý den mluvím s kolegama z novin a nikdo z nich už nemá práci, noviny zavíraj, ty elektronický bez inzerce skomíraj... Vtom se Anně vynořila jedna vzdálená možnost: Cati mi říkala, že Kápo občas najímá lidi na stavění panelů na výstavách.

Nel otočil hlavou na stranu: Já jsem nestudoval jak oteklej a nedělal kariéru proto, abych dělal nějakýho poskoka, Ani. Anna mu prstem přejela po průhledném obočí: A jakou myslíš, že bys sehnal práci venku?

„Pan Avel-lí hnedle přijde, můžete si tady zatím sednout...“

Laura rozevře před Annou a Nelem oči dokořán.

„Ježišmarja, už jenom aby řekla *panstvo*.“

„Drž jazyk za zubama, jinak ti je dneska vyrazím.“

„Klídek, brácha... Uf, tady je šílený vedro...“

Anna se dívá oknem do zahrady. Trávník vypadá jako z exkluzivního klubu veteránů. Ve stínu slunečníků pár roztroušených důchodců přežvykuje vzduch a kývá hlavami nad starými pravdami. Jsou to převážně ženy. Jsou upravené a nechají se zvědavě okukovat pravnoučaty ve vyžehlených košilích a s mašlemi v pase.

„Hlavně nikdy nezestárněte.“

Otevřou se dveře od výtahu a v něm strýček Avel-lí, bezvýrazná ošetřovatelka zaparkuje vozík přímo před Nelem. Stařík se dívá na Lauru a ve vzduchu přitom mává rukou.

„Pojď sem a dej mi pusu, kočička, já vím, že nejseš tak suchopárná jako tadyhle.“

Nel chytne Annu kolem ramen. Laura se nechá štípat do tváří.

„Tys nás ale vyděsil, starouši, už jsem myslela, že si pro tebe jde zubatá.“

„Zubatá, jaká zubatá! Tys trošku přibrála, co? Tak se mi to líbí. Ženskou musí bejt za co chytnout.“

„Pozor na prsty! Nebo tě ještě udám!“

„A co ty? Ty seš taky buclatej, teda. Potřeboval by víc šukání a míň žvance, hraběnko.“

Anna stočí pohled. Nel zůstává před strýčkovou autoritou jako vždy nečinný.

„Tak šup, tlač! Jdeme ven, na vzduch.“

Ve stínu žlutého slunečníku zabodnou sourozenci lokty do stolu, strýček se rozmluví a bubnuje přitom prstem do mramoru. Anna jde už potřetí pro kávu do automatu v hale, nejdřív běhala pro drobné, potom řešila, kolik chce kdo kávy a kolik vody a další požadavky.

„Je to studený, hraběnko.“

„Vždyť jsi říkal, že mléko nechceš teplé.“

„No tos mohla rovnou vzít teplý, když ti trvá tak dlouho to přinést.“

Nel si prohlíží plastový kelímek, jako by to byl nějaký sběratelský kousek. Laura je zaujatá cukrem — není třtinový, jak chtěla. Anna se pokusí vypařit.

„Jdu na záchod.“

„Sedni si a poslouvej, sakra, týká se to i tebe. A řekni svému muži a svý švagrový, ať neblbnou a poslouchaj, co jim řeknu.“

Annin pohled je cyklon. Nel ji chytne za zápěstí, chce, aby si sedla.

„S těma bankovníma akciema mu zablokovali všechny úspory.“

„Celej život, hraběnko, celej dlouhej život. Právník mluvil s jednou organizací seniorů, která je na tom stejně, a podle všeho to bude nadlouho.“

„Chce, abychom si od něho byt koupili.“

Anna se stále dívá na strýčka, ten třesoucí se rukou zvedne kelímek s kávou a slyší, jak Nel přednáší:

„No né jako, je to dobrá cena, protože pak je ta dědická daň, víš... A právník říká, že kdyby to na nás přepsal tedka, jako že za dar taky musí platit daň, a nakonec by to bylo víc...“

Anna svraští obočí. Avel-lí se snaží věc vyjasnit.

„Poslouchej mě, bude to rychlejší: vidíš všechno tohle?“

Sukovitým prstem ukazuje kolem sebe.

„Vidíš to dobře, ne? To všechno stojí majlant. Dřív ještě dostávali jakousi podporu, a už tak to bylo drahý, ale teď...“

Prstem vodorovně přetne scvrklý ohryzek v krku a vyluzuje přitom zvuky tropického ptactva.

„Zavřeli kohoutek, hraběnko, a mně je tady moc dobře, už je to můj domov, mám tady kamarády, holky jsou tady krásný a některý ještě krásnější!“

Anna se snaží, aby se jí ve tváři nezračila úzkost.

„Neuplyne den, aby si tady pro některýho z těch staříků, co tady vidíte, nepřijeli. Jejich děcka si je berou domů, aby si nechali jejich důchod a aby ušetřili majlant, a najmou jim nějakou tu votrávenou mulatku, která přijde na dvě hodiny, umeje jim zadek, zaparkuje je na slunku a pak celý dopoledne hraje na těch vašich tlačítkovejch mašinkách. Co byste chtěli? Abych vás vyhodil z domu a vzal si k sobě nějakou cizinku, aby mi umejvala pozadí, a druhou, aby mi uklízela? Takhle to nechci. Už jsem si zvykl. Byt je váš domov, to jsem vám říkal vždycky. Ale tady, holátka, pokud tady nebudou starouši, nebude ani domov důchodců, chápete? Já jsem nechtěl bejt nejbohatší z celýho hřbitova, ale koukejte: ke každý vaší měsíční splátce musím přidávat čím dál tím víc ze svýho a vo prachy z banky mě vobrali, voni říkaj, že ne, ale já nemíním čekat, jestli je ještě někdy uvidím.

Já mám krev svýho otce, ten vydržel až do šestadevadesáti, každej den cigárko a skleničku, a jednoho dne najednou báb, ale až do posledního dne kadil bez problémů. Tak a máme to. Já vám byt prodám za polovinu toho, co mně řekli, že stojí, vy si ušetříte za papírování, až umřu, a všichni budem spokojený. Až natáhnu bačkory, tak si dělejte, co chcete, můžete ho prodat dvakrát tak draž, jak je libo. Možná jsem padlej na hlavu, ale mně připadá, že to je dobře obchod.“

Nel upřesní jednu drobnost:

„Pár lidí chce dát domovu nějaký peněžní dar. Na opravy a aby to tu nezavřeli.“

Anna se podívá na Lauru, která soustředěně otáčí sáčkem s rafinovaným cukrem.

„Tak co, holátka, jste pro, nebo nejste pro?“

Nel se narovná.

„Avel-lí, musíš pochopit, že to nemůžeme rozhodnout teď. Pokud ty chceš byt prodat, tak za tuhle cenu ho určitě prodáš. Ale jestli si ho od tebe koupíme my, nebo ne, to si musíme dobře rozmyslet, protože s ohledem na to, jak se věci mají...“

„Jak se věci mají, jak se věci mají... Co si myslíte? Že každej den neposlouchám vysílání zpráv? Po Lauře ne, ale po vás dvou, kteří práci máte, po vás banky jedou jak divý, když máte práci. A prachy se musej točit!“

Nela doběhla jeho vlastní lež.

„Nevím, Avel-lí, my si o tom radši v klidu promluvíme, že jo, Lauro?“

„A co chcete jako dělat? Jít do jinýho bytu? To chcete? Když jste dostali byt za babku, na dobrým místě, vrátnice, tři pokoje? Já vám mladejm fakt nerozumim, vždycky jste měli všeho dost, to je to, všechno máte!“

Laura se do toho nakonec vloží:

„No tak, Avel-lí, tak si to tak neber, řekli jsme, že ti dáme vědět, jo? Dej nám nějaký čas na rozmyšlenou, měsíc dva, a pak se všechno uvidí.“

Co vyšli z domova důchodců, ještě sourozenci nepromluvili. Anna jde vedle Nela. Ani on, ani Laura si neuvědomili, že auto už dávno přešli. Anna už nemůže dál čekat. Potřebuje si to vypočítat, ale chybí jí neznámá.

„O jaké částce tady mluvíme?“

„Pravda je, že to je za babku. Za byt pod náma chtěj dvakrát tolik, a to má okna do rušný ulice.“

„Kolik, Nele?“

Anna slyší cifru a rozhlíží se všude kolem, aby se přesvědčila, že nesní. Tak to za babku teda rozhodně není. Číslo Lauru probrala.

„No tak jestli to uděláte, jak to říkal, jako jestli si to koupíte a vode mě vodkoupíte tu moji část...“

Anna se v duchu směje. Tuhle možnost určitě probírali během jejích cest pro kávy. Nel si prsty projíždí neexistující vlasy.

„O to nejde, Lauro. Jde o to, že ještě nevíme, co budeme dělat.“

„Co chcete dělat?“

„Nevím, možná si najdem nějaký džob někde venku, taky jsme o tom s Annou uvažovali, nevím.“

Anna měla za to, že myšlenka na odchod do ciziny byla jednou z řady fantazijních představ nedávného brainstormingu. Dá průchod myšlence na Tea, zadržované celé dopoledne. Mít ho daleko silou okolností by mohlo být dobrým nouzovým řešením. Promyslí si to, protože Laura se vytasí s dalším, o to neočekávanějším návrhem.

„Čéče, Nele, kupte sakra ten byt dřív, než toho využije nějakej zasranej spekulant.“

„Helemese, Lauro, tys najednou nějak otočila.“

„Kdyby mu ti hajzlové z banky nezabavili prachy, tak teď bysme nebyli v takovýhle situaci. A kdyby státní domovy důchodců nebyly gerontopsychiatrický léčebny, tak by tenhle starouš nebyl v tomhle luxusním hotelu, kde akorát ošahává sestřičky. Říká, že byt je stejně pro nás, co chceš dělat, to mu ho chceš jen tak dát, nějakýmu hajzlovi, kterej ho prodá za dvojnásobek? Neříkals, že chcete mít děti?“

Anna zabodne pohled do Nelova nastraženého ucha. Kdyby takhle řečnil i ohledně své práce, nemuseli by se o tom teď dohadovat.

Annin a Nelův mobil na nočních stolcích pípnu současně. Nel, který právě vyšel ze sprchy, se podívá na displej.

„Už toho mám dost, z týhletý skupiny vystupuju.“

„Když odejdeš, budeš za blbečka.“

Raquel otevřela na WhatsAppu skupinu, aby se diskutovalo o poledním menu na statku, a začalo se to rozjíždět. Mobil vydává jedno pípnutí za druhým a Anna je v klidu: to nemůže být Teo. Jeho opatrnost ho přivedla k objevení LINE, což je něco jako japonský WhatsApp, který umožňuje zabezpečovat konverzaci kódem. I když si vždycky všechny vzkazy hned mazala, bylo jí nepříjemné, když se míchaly s reálným životem. Ovšem Teův rozlišovací tón je rajska hudba. A upozornění WhatsAppu se sypou jedno za druhým. Nel čte:

„Ha-ha-ha, já přinesu bioolej. A to je jako kdo, tenhle chlápek?“

„V neděli se to dozvíš.“

Za normálních okolností by Anna oběd s neznámými lidmi někde uprostřed ničeho v horách Montseny nebo kdekoli jinde v divočině odmítla. Ale napětí posledních dnů se musí rozptýlit.

Ten večer, kdy byli za strýčkem, Nel pak pořád dokola přemítal o všech možnostech až do zemdlení. Možná bysme mohli být koupit a hnedka prodat a rozdíl bysme si nechali, však by se to strýc nedozvěděl, jestli bydlíme tady, nebo bydlíme jinde. V bance bysme to vysvětlili, no a snad kdybysme tu zálohu zaplatili z toho odstupnýho... Nakonec položil Nel otázku za milion: A co si o tom myslíš ty? Anna byla zničená ze všech těch spekulací a kontrasppekulací, rozsvítla světlo a rozmazaným pohledem se mu podívala do očí: Slyšíš se? Co za historky si vymýšlíš, jenom abys nemusel přiznat, že jsi bez práce? Jsi nezaměstnaný, Nele, nezaměstnaný jako všichni, tak to už sakra řekni svojí rodině a společně najdeme nějaké řešení. Nel vystřelil z postele a zlostně vybuchl: Tak moment, moment, to se mi asi jenom zdá! Ty mně chceš dávat lekce rodinné komunikace, ty mně? Ty, která jelaš za matkou jednou jedinkrát za patnáct let, ty máš tu zkurvenou odvahu mě poučovat, co já mám nebo nemám říkat svý rodině?! Nel to ze sebe všechno dostal, musel to v sobě dlouho dusit. Po takové ráně pod pás Anna sebrala všechny síly a vyskočila z postele. Anno, promiň! Promiň, Anno...

Laura nechápala a snažila se obrousit hrany. To tady zas celý den bude tichá domácnost, vy troubové? Jste ubozí, fakt. U stolu přežvykovali v tichosti, každý zabraný

sám do sebe. Anna vystřelila od stolu dřív jako divá a začala se přehrabovat v lednici. Někdo jí nachystal krabičky na jídlo a v nich zeleninový krém a gratinovaný chřest, očividně připravené někým, kdo zná její chutě. Jednou odpoledne otevřela LINE, zadala kód a pozvala si Tea přímo na náměstí Lesseps: *Dneska se půjdeme projít, co ty na to?* Teo tomu nemohl uvěřit: *Kdybych to věděl, tak bych ti už dávno řekl, že existuje LINE.*

Zbavila se strachu. Kdyby přišla o Nela, o co víc by mohla přijít?

Človče, já jsem si myslel, že už o mně nechceš slyšet. A to jako proč? Božínku, vždyť jsi mi neodpověděla ani na jeden vzkaz. Fakt ne? Anna předstírala, že ještě není s tou aplikací úplně sžitá.

Teo přijel na skateboardu: Bruna už je dneska hrozně uchozená, kdybych věděl, že se chceš sejít... Anna zbavená strachu se nechala unášet, po pěší zóně ve čtvrti Gràcia šlapala na kole a kličkovala vedle skateboardu. Když dorazili na třídu Diagonal, jeli až do univerzitní zóny, rozprskli se mezi běžci, cyklisty, koloběžkáři a neutu-
chajícím rámusem dopravy. Teo si odpojil naslouchadla a zvedl mobil, jako by říkal: kdybys něco potřebovala... Super, Anna teď neměla zrovna nejsdílnější období.

Zatímco popaměti šlapala, zaměřovala se na Teův profil, dívala se, jak si prohlíží protijedoucí skateboardy, jak se jeho pohled střetává s pohledy inline bruslařek s pevným bříškem a vypracovanými stehny. Připadalo jí, že tento zanedbatelný detail trval jedno malé století. Když ji Teo přistihl, že ho pozoruje, potlačoval úsměv nebo na ni přes stisknuté rty vyplázl jazyk a prstem šťouchl do kola. „Nech toho, blbečku!“ Ale Teo ani na chvíli nepolevil, byl neustále ve střehu a sledoval všechno

dění kolem sebe. Když dorazili ke kopci, na který Anna ukazovala, Teo chytil svoje vozidlo jedním vykopnutím do ruky a řekl: Víš o tom, že dneska jedu na skejtu poprvé po čtyřech letech? Anna povytáhla obočí a trochu se uklidnila. Až dojedeme do studia, tak ti to povím. A před kasárnami Bruc si zacpal nos.

V bufetu v univerzitním kampusu Nord se hladová Anna nechala pozvat na džus. Už zase si zapomněla peněženku. Nakonec mě přijdeš draho, Aničko! Poprvé dvacet eur, teď tohle. Anna se chytla za nos: Ne! Ty ses nedíval do schránky? Teo ji zatahal za zápěstí: Co si to mumláš pod fousy? Promiň: ty se nikdy nedíváš do schránky? Do schránky? Jaké schránky? Její ruku na koženkovém stolku už Teo nepustil. Jeho jazyk, vůně, hlas, ty mě tak rajcuješ, to si ani nedokážeš představit, zapříchily, že Annu opustily všechny síly. Dveře na záchod v bufetu směřovaly k barovému pultu a majitel jejich záměr zachytil. Takže Teo šel zaplatit a Anna mezitím čekala venku.

Od základny byli hodně daleko. Chodníky se začínaly zaplňovat studenty vracejícími se z odpoledního vyučování. Chvíli jeli ulicemi s rodinnými domky, mezi bloky se zlatým zábradlím a cedrovými ploty. Kosi a hrdličky zvučně střežili svá území. Slyšíš ty ptáky? Jo, ale připadá mi to všechno stejný — jako děcko, které brečí, nebo pes, který štěká. Anna si na chvíli vzpomněla na Basta. Na opuštěné straně třídy Pedralbes zase ze svých dopravních prostředků seskočili. Nahromaděné napětí už připomínalo jadernou elektrárnu. Tak teď, ne? zamumlal jí Teo do vlasů. U prvního stromu nepadlo ani slovo. U druhého už šuškal. Tak vezmeme si taxíka? Prachy u sebe mám.

K ránu jiná Anna, Anna s ruměnci ve tváři, natáhla nohu na skateboard. Nával dopaminu ji povzbudil ke sklouznutí až do koupelny. Bruna, která spala v pelišku stočená do klubíčka, ji koutkem oka ospale pozorovala. Teo na posteli, zabalený jako Říman, trávil improvizovanou večeří z celozrnných těstovin. Chceš zkusit nějaký *flipy*? Budu ráda, když si nenamelu kokos. Musíš přenést váhu na konec prkna. Anna ukázala na zeď. Jak to, že máš dva? Teo sledoval její prst. Tenhle je na blbnutí, ten *long* je na ježdění, pamatuješ? Ale Anna si chtěla pamtovat jen jedno. Předtím jsi mi říkal... Teo ji nenechal dokončit větu. Víš, jak to všechno začalo, celej tenhle vopruz?

Posadil se na kraj matrace, projel si rozcuchané vlasy a začal vyprávět: Tady s kámošema jsme v Port Ainé dělali *snow*, ztratil jsem rovnováhu a příšerně jsem se roztrískal. Koukej. Annu to překvapilo: jizvy na lokti s bělostnými tečkami si nikdy nevšimla, ale zato tolik jiných, o mnoho menších, znala nazpaměť: na koleni, na bradě, na lopatce, na hlavě. Mám jich spoustu, podívej, tady, tady, rozbil jsem si úplně všechno, ale tahle byla prvotřídní, protože jsem ztratil kontrolu. Ne že bych sebou plácnul a pak se mi zatočila hlava, ne, to bylo naopak. Šílená závrať, víš, jako kdybys byla na pokraji alkoholového kómatu. Anna zastavila nohu na skateboardu a klekla si před kolena řečníka. Byl jsem už v nemocnici, ale pořád to nepřestávalo, Anno, zvracel jsem a tak, trvalo to strašně dlouho... Měl jsem tinnitus, teď už to nemám tolik, víš, co to je? Slyším pi-pi-pííí, ve dne v noci, v noci je to k zbláznění. Vlastně se z toho zblázníš, slyšíš to v jednom kuse. Ale ta závrať byla šílená. Cpali do mě strašně moc prášků, hordy betahistinu. Neuroly u nás litaly jak

na běžícím pásu. A během jednoho týdne jsem už neslyšel, jako teď. Nejdřív na pravé ucho, pak na levé, všechno strašně rychle. Na začátku je to takový pocit, jako bys měla hlavu pod vodou a můžeš ji vyndat, chápeš? Jako by to nebylo napořád... A sníš o tom, sním o tom, že slyším normálně, vítr, déšť, všechno... Hlasy sourozenců, kámošů... Ale druhý den se vzbudíš, a pak další, a další, a pořád jsi jako pod vodou, a nakonec musíš říct, člověče, smůla, lepší už to nebude. Logopedka na angličtinu je i psychologka, specializuje se na ohluchlé, je šíleně motivovaná a obrovsky mi pomohla... Anna měla ruce na jeho stehnech a teď si uvědomila, že mu zarývá nehty do kůže, a uvolnila je. Teo pokračoval: Nevíš se, z čeho to je. Proto se tomu říká kryptogenetika, kryptogenetická ztráta sluchu, zní to suprově, co? To začneš holkám vykládat a dívaj se na tebe stylem: ty jo, teďka už si můžu napsat do seznamu, že jsem si zašukala s vetřelcem. V rodině to nemáme, ani nic podobného. Protože jsem byl ještě nezletilej, máti mě nutila, abych šel na operaci, narazila na jednoho nadějnýho doktora, i když nám tisíc doktorů předtím řeklo, že to žádný řešení nemá, a každý den jsme nasedali do auta a honem na audiometrii, a na audiografie, tympanometrii a všechny různé vyšetření, který si dokážeš představit. Cítí příšernou vinu, já to chápu. Je zdravotní sestra a má pocit, že něco udělat mohla, jestli to náhodou nebylo z nějakých léků, kvůli vedlejším účinkům, jsou prášky, který ti můžou zničit ucho... Ale ne. A doma to bylo pořád jenom tohle, chápeš? Pořád, pořád, pořád. Táta řekl dost. Nesrovnal se s tím. Ani tehdy, ani teď. Když vám dával na mě kontakt, tak se o tom přece vůbec nezmínil! Teď pláchnul pod záminkou kanceláře, ale stejně prudí, strašně mě sere,

a nejenom proto, že odjel nafouknout další bublinu, sere mě hlavně kvůli tomu, že máti zůstala doma sama a snáší to špatně. Ale on mi zas koupil tyhle digitální sluchátka, to zas jo, a nejlepší smyčku a ... všechno řeší penězma. Každou novinku, která vyjde, mi hned koupí přes internet a pošle, všechny návody k použití v japonštině, že jo, a pak to má člověk pochopit. Máma už na mě přestala tlačit, abych šel na operaci, ale chová se ke mně, jako kdybych byl ochrnutej, a tím mě rozčiluje ještě víc. Sourozenci jsou všichni starší, tři už jsou pryč z domu a maj svůj život, a s bráchou, kterýmu je dvacet pět, chodíme běhat a po horách řádíme na kolech, a abysme blbli, k tomu nepotřebujem mluvit, takže je to fakt super. A tak, no. A teď jsem poznal tebe, takovou ulítlou šílenku, ale která se ke mně chová právě... nevím, jako k dospělýmu, abych tak řek, jako k normálnímu chlapovi. Nepronásleduješ mě s romanticejma vzkazama nebo vopruzama nebo s debilníma otázkama: A jak to, že mluvíš? A jak se jako probouzíš? A ty neumíš znakovku? Ty sis ze mě ani nevystřelila tím zasraným vtipem z té dětský knížky *Teo jde do školy!* No dobře, možná sis vystřelila a já jsem to neslyšel... To byl vtip. Anna nevěděla, o čem Teo mluví, ale uklidnila se, když se usmál. Teo mířil do finále: Můžeš o svým věku plácet, co chceš, ale kdyby bylo na mně... já bych s tebou šukal pořád. Teovy oči plály. Anna se postavila a ani neví proč, objala ho kolem hlavy a rty mu položila do rozčepýřených vlasů. Na prsou cítila vlhkost a zůstala v úžasu, nasávala jemnou vůni ovocného šamponu. Něco tady nefungovalo.

Mei otevře dveře od auta a odpoutá dvojčata. Ta se hned rozběhnou za míčem.

„Počkat, počkat! Žádný běhání, jasný? Dneska si chci dát od zašívání hlav oraz.“

Joan vykládá věci z auta a Nel mu zaklepe na kapotu.

„Myslel jsem, že na takovejchhle cestách se ti úplně rozsype a že ho Jordimu vrátíš úplně na šrot.“

Odpověď vychází z nitra kufru.

„Tenhle auták aspoň není tak nóbl jak ten tvůj, kterej chlastá jak zjednaněj.“

„Tak aby nebyl nóbl, dals mu nóbl disky.“

Joan právě zvedl hlavu a nad naoranžovělými brýlemi sražil neexistující obočí.

„Kurva, a bradku máš kde? Vždyť jsme se přece domluvili, že na Ligu mistrů si oholíš koule, ne?“

„Liga mistrů je malej kalibr, sakra. Důležitá je liga pravidelnosti.“

Anna se ho zeptala: „Co kdyby ses pár dní stříhal úplně dohola?“

A jelikož se Nel pořád ještě snažil si Annu udobřit, ani moc nebručel. Vypadám jak vajíčko, Ani. Moc ti to sluší. Počkej, půjč mi ty brýle... No, s brýlema vypadám, že mám aspoň něco na sobě, nemyslíš? Pro Annu není nic moc bláznivé: ve studiu jsme měli jednu holku, která nosila brýle bez skel. Vy designéři jste divný. Nemluv v množném čísle, to nesnáším.

„Čau, ahoj, já jsem Santi.“

První neznámý, který se objevil ve dveřích statku. Spustí se podávání rukou a líbání na tvář. Aby se Anna vyhnula přitisknutí cizí tváře na svou, radši napřáhne ruku, což vykolejí nejedno představování. Zatímco Raquelin hlas odřikává jména, Anna se pokouší soustředit.

Sestra, to je jednoduché, protože jí u prsu visí dítě, a Santi, ten s culíkem, je druhý hostitel. U dalšího páru si zapamatuje tváře: bude to pan Neznámý a paní Neznámá se svými neznámňaty. Dohromady celkem tři a půl páru a osm dětí.

„Prostřeli jsme na verandě, druhý chody nechte v kuchyni.“

Joan vtipkuje:

„Nakonec jsme se teda na WhatsAppu domluvili jak: že nás zvete na celý týden, ne? Kufr mám v autě.“

„Jasně, jestli chcete zůstat, ve stodole jsou čtyři pokoje.“

Anna je přilepená na Mei, ta prohlásí:

„Jo, abys věděla, mají i paní na úklid.“

Nel si prstem nadzvedne krempu klobouku a opře se přes zábradlí jako dobyvatel.

„Ježíš, to je výhled!“

Na pozadí dubů a hory Montseny se začnou nosit talíře a podnosy a na třech metrech papírového ubrusu se odkrývají a rozdělují. Pasivní hosté se pustí do ochutnávky řemeslného piva, ukazují přitom do krajiny a doplňují to zeměpisným klábosením.

„Mám ti přinést skleničku?“

Stisknutí ramene, Anna se otočila. Vidí, že hostitel patří k těm, kdo si nelámou hlavu se zachováváním patřičné vzdálenosti.

„Ne, jsem v pohodě. Díky.“

„Ale prosímte, vyrábíme to s bráchou, tak nám přece nedáš košem.“

„Tak možná později.“

Aha, tak ten pan Neznámý bude nejspíš bratr. Nel se posadil vedle něho, na druhý konec stolu, a Anna se na

ně dívá z opačného konce, pevně přitom svírá ubrousek. Zdá se, že jsou zabraní do hovoru. V polovině stolu zakryje půllitr piva mobil, který Neznámý Nelovi ukazuje. Vypadá to, jako by mu ukazoval fotky, Nel přikyvuje a říká jo, jo, jo... Hovor, jenž k Anně doléhá jen částečně, je pracovního charakteru. Vlastně všechny hovory jsou pracovní. Slyší slovo redaktor, slovo restaurátorka, slovo architektka, smícháno se jmény, názvy a místními jmény. Někdo pustil do éteru, že Anna pracuje v designérském studiu, a architektka před Annu postaví kabelku vyrobenou z recyklovaných vlajek.

„V autě mám ještě jednu, mnohem parádnější, ta má tady kapsy. Dřív jsem to měla jako hobby a teď... Máme i webovky a tak, koukej.“

Anna si vezme vizitku a v duchu se usměje: architekti a fonty Enric Miralles, milostný příběh.

„Tady máš ještě jednu, kdybys ji chtěla někomu dát.“

Santi je všudypřítomný.

„Takže designérka. A kde pracuješ?“

Potlačí zívnutí, je otrávená. Tento druh otázek ji připomíná období, kdy se s Nelem rozešli. Všechny ty hlasy do ouška: Ty jsi odsud, z kempu? Ty jsi z Barcelony? A pak ještě: *Where are you from?* Když byla v Dublinu, byla rozhodnutá, že už nikdy s nikým nebude chodit. Zůstane už napořád sama, to jí připadalo jako nejlepší možnost. Dotyky už nepotřebovala. K čemu jinému chtějí lidé partnera, když ne kvůli pravidelnému přísunu dotyků? Anna dotyky zavrhl a cítila se osvobozená, jako by z ní spadly okovy. Možná se ani nemusela z Dublinu vracet. Uchýlila se do nejvybranějšího jižního cípu města — a její pojetí Dublinu se od Teova značně liší: *Ale prosím tě, člověče, vždyť je to hlavní město oplzlosti!*

Anně připadali místní lidé přívětiví a milí, měli sladkou výslovnost *t* — Teo to umí dobře napodobit — a měli smysl pro humor. Dokonce i vážení ředitelé bank, jako byl otec od malé Ashling, se mohli z hospody klidně připotácet a jejich pověst to nijak nenarušilo. Ashling vyrostle, zapomene jméno nepodstatné a pro život nedůležité au-pairky a bude do sebe házet püllitry jako kterákoli jiná normální Irka. Anna si říkala, že možná její matka, potažmo i ona sama, se narodily ve špatné zemi. Kdyby se *to* nestalo, možná by jí byla mohla odpustit. Ale nakupilo se toho hodně a už bylo pozdě. Zhrzený Nel nasedne do letadla a přijede ji vysvobodit a Anna už nebude muset poslouchat ta *ahojjaksejmenuješ* ani *ahoj-jaksemáš* se závanem vodky a virginského tabáku.

„... v Barceloně jenom někdy, ale už bych se tam nevrátil. Nedáš si maso?“

Anna usuzuje, že musela nejspíš vést konverzaci se Santim. Očima hledá Nela, ten na konci ubrusu gestikuluje: teď ho poslouchá pan Neznámý. Není úniku. Hned vedle předává Raquelina sestra miminkovskou štafetu tatínkovi a ten se omlouvá:

„Vždycky kňourá, když si ho беру, jak je celej den u maminky. Ty nemáš děcka?“

Vypadá to jako prostá, banální otázka. Anna se cítí trochu jako Schrödingerův experiment: zrovna teď je možná už oplodněná — anebo taky ne. Měla by to nějak poznat? Do dvou týdnů se tahle neznámá objasní, i když si je vědoma, že pravděpodobnost těhotenství hned při prvním výstřelu je v jejím věku jen malá. Dívá se na Mei, ta už to má s dvojčaty vyřešené.

„Já jsem měla dvě naráz a byla jsem jak dojnice v kravině.“

„Ona si taky užije, když se teď ta starší musí srovnat tady s malým.“

Mei hodí pohledem na rozčuchanou holčičku, která šplhá na židli, aby si mohla vzít klobásku. Když jdou s Annou společně pro talířky na zákusek, šeptá jí do ucha:

„To jsou teroristky, člověče. Když Raquel přestala Isema kojit, málem ji upálily na hranici.“

Anna na to nemá názor, a dokud to nebude nutné, tak ho mít nebude, proto ji nechá mluvit.

„Jako mně to připadá dobrý, to jo, ale sestra asi nemá nic na práci, když... Jé, ty seš hezky opálená, venku na slunku jsem si ani nevšimla, tys byla na pláži?“

„To je z terasy. Ze společné terasy.“

„No jo, soukromý sluneční studio! Ty jo, to je super! Já bych taky chtěla teď někdy na pláž, ale když s Joanem nemůžu počítat...“

To má být pozvání?

„... tak jdu sama, ale to je taky dobrý, jít sama, vezmu si knížku... Četlas tu... Jo, tu o tom...“

Není to pozvání. Anna si dopřeje jeden odpočinkový lok, který ji přemístí do bezčasí. Najednou je všechno v rovnováze. Ve dveřích kuchyně zachytí proti světlu obrázků stolovníků, jak si pochutnávají na zákusku. Hlas se mísí, děti si hrají ve stodole, osvobozeny od rodičovského soutěžení ve výchově. Všechno je to na hony vzdáleno těm ostatním věcem. Hádkám o strýčkově bytu, schůzím v práci, znetvořeným žebrákům.

„Musím na záchod.“

Místnost voní po levanduli. Otevřenou tašku si Anna pověsí na imitaci rustikálních kohoutků. Umyje si obličej, vyčistí si zuby, dvěstěkrát přejeďte kartáčkem tam

a zpět, osvěží si zápěstí. Když zase vyjde ven, už se podává káva a čaj. Usrkává mátový a usmívá se přitom na Nela, který odkráčel do stínu vstřebávat trávení, s panamákem na hlavě a slunečními brýlemi na nose. Nel na ni artikuluje: koč-ka! A poklepe na židli vedle sebe. Anna si všimne, že opravdu zhubl, nehledě na to, co říká strýček, kterého neviděl bůhvíjak dlouho. Bez vousů vypadá mladší — hladká, světlá, růžová tvář. Když se rozhodla odpustit mu, že jí vyčítal, co se stalo s její matkou, nebylo pro ni už tak těžké znovu na té tváři za pomoci rtů a rukou vytvořit Teovy hladké lícní kosti.

O chvíli později, zatímco muži hrají fotbal a pouštějí s dětmi draky, zatímco ženy se smějí a ve stínu verandy si potají šeptají, se Anna na toaletě, kde to voní po levanduli, posadí Nelovi na klín. Jeho hýždě se na prkýnku zploští, není se za co chytit. Dlaně na stěně záchodové nádržky jí pomáhají v pohybech.

Už neovuluje, ale stejně se smějí, když jí Nel podrží nohy ve vzduchu — jedna, dva, jedna, dva —, a ona má záda přilepená ke kachličkám. Poprvé po dlouhé době nemyslí na Tea. Myslí na to, že kdyby jí někdo před patnácti lety řekl, že to s Nelem bude zase dělat jinde než v posteli, tak by mu nevěřila.

ČERVEN

Pokaždé když chce Cati osobně probrat, co je nového, scházejí se k poradám Studia 3 pod citronovníkem. Anna má jen jeden požadavek, a sice aby to bylo v pondělky nebo středy. Při jejím příchodu vždycky přikulhá k brance Bruna a přichystá jí triumfální přivítání. Anna si dřepne, nechá si olizovat tváře a tlapkami skákat po letních šatech, v oslepených očích hledá psí duši. Minulý týden jí Cati řekla: holka, kdybys sem chodila pracovat, tak by myslim tahleta fenečka byla nejšťastnější na světě. A byl to ten nejzdařilejší pokus, který kdy Cati udělala, aby Annu k něčemu přemluvila.

„Tobě to ale dneska sluší!“

„To dělají ty brýle.“

„No jasný! Sluneční brejle nikdy nenosilas, že ne?“

Když Anně proplatili první fakturu, využila příležitosti a koupila si dioptrické sluneční brýle, které byly v akci. Nechápe, že ji to nenapadlo dřív: teď může lidské vady sledovat přímo, aniž by musela dbát na patřičnou vzdálenost nebo na přiměřenou dobu pozorování.

Od té doby, co Cati svůj vztah formalizovala, má Kápo jméno a Anna se snaží si ho zapamatovat, a to tak, že ho bude používat.

„Řekni Norbertovi, že když nebudu mít obrázky ze seznamu ve vysokém rozlišení, bude to vypadat jako album se samolepkami.“

Cati si gestem filmové hvězdy sundá melounové brýle a oslní svými zuby.

„Jo! Víš, kam teď v létě pojedem, pokud to teda klapne? Jó, já vim, tobě je to šumák, ale já ti to stejně napráskám: na jachtičku na Ibiza.“

Anna už si na Catiny výrazy dávno zvykla a jde k věci: „Ukážu ti ty obrázky na počítači, je tam hodně černé.“

Už jí dělá starosti inkoust, papír, klimatizace, po které Nel mlsně pokukuje. Tak si pusť ventilátor, jestli chceš. No tak, Ani, možná si budem muset zvykat na zimu.

Od oběda na statku je Nel v euforii. Sprádá plány, sní s otevřenýma očima, nastupuje do imaginárních letadel. Ukázalo se, že pan Neznámý se jmenuje Pau, věnuje se vývozu biooleje a chce prorazit na trzích v severní Evropě. Jednou večer, když Anna jako tolikrát skládala *tetris* do myčky, Nel spustil projev: Španělsko je pro národní výrobky uzavřené trh, Ani, a bude to ještě horší. Když zaměstnají vedoucího tiskového oddělení... Říkal mi, že hledá někoho, kdo bude ochotnej se naučit místní jazyk, a pokud umíme anglicky, je to plus, ale... Anna si povšimla zběsilého střídání slovesných osob: *Musíme* taky ukázat nějaký respekt. Protože lidi tady, když *jim* řekneš, aby vyjeli ven, tak dobrý, super, ale když se *máš* naučit nějaký okrajovej jazyk, tak to ne, já si vystačím s angličtinou, a všichni se vydávají za Donalda Drape-ra, a když dojde na lámání chleba, tak jejich angličtina stojí za hovno. Vždyť stačí, když na ně promluví někdo z Mallorky — a už zůstanou s otevřenou pusou! Anna začala být nervózní, zůstala stát s tabletami do myčky v ruce. Co mi tím chceš říct, Nele? Nel odlepil zadek od kuchyňské linky, jako kdyby ho páčila. Proč mi teda neřekneš rovnou, že tě to nezajímá? Sakra pokaždý, co se chci do něčeho pustit, tak ty se uzavřeš jak šnek. Svět je obrovskej, Ani, a tahleta země je vězení. Říká, že by nám zaplatil jazykovej kurz a školení. Vzpomeň si, když jsme byli v Irsku, tak *nás* vždycky lákala myšlenka začít kdekoli úplně znova.

To byla pravda, ale z nového začátku ve dvaceti člověku srdce plesá, kdežto teď při takové představě spíš

chřadne. Tehdy se právě dali znovu dohromady. Vlastně to byl on, kdo si pro ni přijel, kdo překonal tisíc pět set kilometrů vzdušnou čarou, aby jí nabídl zbrusu nový začátek.

Bylo prvního srpna. Poté co se ztratil v síti dublinských autobusů, dorazil zpocený, uřícený a nervózní Nel k domu, kde Anna pracovala. Byla tam už osm měsíců a pokoušela se stát se někým jiným. Anna měla Ashling ráda, a jelikož používala jenom základní slovní zásobu, měla ji ráda ještě víc. Už se chystala jít nahoru a vzbudit ji, když z chodby vypolstrované kobercem uslyšela neskutečný hlas, který se po ní ptal. Matka holčičky, už vevnitř domu, volala: *Je tady Nel, Anno!*

Ta cesta, kterou Nel podnikl, aby jí řekl: na ničem jiném mi nezáleží, jenom vím, že chci tebe, se protáhla na třicet dní dovolené, kterou Nel v novinách dostal. Ubytoval se v jednom levném hostelu a Anna, vždýcky když měla volno, pro něj přijela do centra na kole a šli se projít. Nel se chlubil svým mimikry a splynutím s místním obyvatelstvem. Všichni mi říkají: ty nevypadáš jako Španěl, a já jim říkám, že nejsem Španěl, jsem Katalánc, a oni na to: a jo, jasně. S odstupem několika let Nelova paměť přeměnila ony prázdniny v třicetidenní „jazykový pobyt“ a ke každé anekdotě, kterou o něm vykládal, pokaždé přidal jeden měsíc. Jeho psychologická úroveň angličtiny získala na důvěryhodnosti. Anna mu připomínala, že se moc neliší od lidí, které kritizoval za jejich řečičky o tom, že slangu černochoů z Bronxu rozumí bez titulků. Když přišlo září, zbývaly Anně ještě tři měsíce do konce smlouvy s rodinou. Nel si zařídil předplacenou telefonní kartu, aby jí mohl volat každý den: Chceš, abych vymaloval nabílo i naši ložnici?

„Já vim, že kdyby bylo po tvém, tak bysme nikdy nic netiskli, zlato, ale já, když si nemůžu na papír šáhnout, tak si v tom neudělám jasno, jsem holt stará škola.“

Cati vyšla ze studia se složkou papírů vytištěných v nízkém rozlišení. Přistoupila by na to, aby pracovala přes Skype? Vlastně to, že Cati chodila do práce kvůli Lluísově nemoci jen napůl, ji přinutilo využívat technologických vymožeností, které vždycky nechávala v rukou svých učedníků. Pořád posílá SMS a e-maily s přílohami jako těžké kameny: *Tak snad ti to dojde, poslala jsem ti to v sedmi částech.* S Teem se tomu v jednom kradmém ranním chatu smáli: *To není věkem. To je kvůli tomu, že je umělkyně. Nás všechny, které jsme prošly studiem, dobře vyškolila.* Teo jí lichotil: *Ty jedeš jak stroj, nezapomeň, že jsem s tebou pracoval ;-* *P Nepleť si pojmy, chlapečku: já jsem jenom rychlá.* OK, *tak jsi jenom rychlá a k tomu pořádná frajerka.*

Proč Nel neměl odvahu říkat jí takové lži? Možná se bál, že by to byla pravda? A i kdyby to byla pravda — tak co? Kdo by nechtěl mít vedle sebe někoho, koho by mohl cele obdivovat? Miluju tě, protože tě obdivuju, protože jsi to ty a tohle je tvůj styl. Anna si zvykla se za svoje vrozené schopnosti omlouvat. Jsem jenom rychlá; jde jenom o to, že jsem to už dělala mockrát; mám prostě paměť na čísla, mám jen fotografickou paměť, ale jsem schopná zapomenout svoje jméno. To poslední byla pravda: jména pro ni byla jen nahodilost postrádající smysl.

Jestliže paměť je u Anny přirozeným darem, zapomínání je dovednost získaná praxí. Od té doby, co má Anna paměť, věnovala veškeré úsilí tomu, aby zapomněla, aby svůj chronologický přehled zredukovala a některé

úseky zavrhl, jako střihač, který kouskuje a následně opět skládá film. Anna, hlavní cenzor, nakonec pracovala s takovou přesností, že dokud nebyla v Teově věku, na Bastův konec si znovu nevzpomněla.

„Anno, drahoušku, mám pocit, jako bys mě vůbec neposlouchala!“

Kéž by někdo občas zapomněl její jméno. Hlavně teď, když se Bruna těžce zvedla a po svém se snaží běžet k brance. Teo je neočekávaná záležitost, přichází bez ohlášení. Snímky se zpomalují. Cati se otočí a rukou odpoví na nataženou ruku kluka od internetových stránek, synka Richarda Gera. Anna se nakloní nad papíry, hledá seznam chybějícího materiálu, začne o něčem mluvit. Ale její oči za slunečními brýlemi sledují Teův kradmý pohled, který — i když není možné, aby její oči viděl — zůstává upřený, dokud se neotočí na schodech a nezůstane definitivně mimo záběr. Ale ještě se neodehrálo všechno. Když už se Anna opět soustředí — Už jsem to našla, Cati, je to... —, Teo se do toho znovu pustí, zase jí věnuje pohled: je čas jít s Brunou na procházku. Anna bude v pokušení vymyslet si nějakou naléhavou věc, aby mohla vyjít dveřmi u branky a... A co? Jejím úkolem není běhat za zhrzenými kluky: *Je mi po tobě smutno, ty potvoro. A nazítří: Neodpovídáš mi na vzkazy, ohavo jedna. A další: Jednou ti přestanu odpovídat já a pak se uvidí, jestli se ti fakt líbí takhle si hrát.* Nakonec Anna obrátí pozornost zpět ke Cati a koneckonců, bylo to jenom deset minut váhání ve dni širém jako oceán.

Od oběda na statku má dojem, že Nelovi něco dluží. Spřízněnost zrozená tehdy na toaletě rozevřela Anně chřípí, jako vůně levandule, již tam byl prosycený vzduch. Ví, že tenhle stav je křehký, a chce si ho prožít

při plném vědomí. Samozřejmě neočekávala, že zrovna teď Tea uvidí. Ani že zažije jeho provokativní náladu. I tu nejsilnější vůni nakonec vždycky odvané vítr.

Anna jako každý rok zaparkuje ve stínu pod borovicí u jedné chaty, která se už pátým rokem opravuje. Zase se musela uchýlit ke špionáži, aby se ujistila, že se jí podaří přijet sama. Podle Lauřina rozvrhu, který měla vylepený na skříni — A já mám přitom moře tak ráda, sakra! —, měla v pondělí odpoledne školu až do osmi. Nele, zítra chci jet na pláž, budeš potřebovat auto? Mmm, pokud bys jela spíš k večeru, tak bych jel s tebou. Večer musím dělat něco pro Cati. Nelův nezájem o Anninu práci má někdy své výhody.

Když Anna vystupuje z auta, na kůži cítí sluneční teplo a v brýlích se jí zrcadlí moře. Obzor je zářivě modrý. Jde se složeným slunečníkem na rameni a vdechuje vůni krému smíchanou se slaným ovzduším. Svírá ucha tašky, zachvácená zimničnou netrpělivostí, jako na konci školního roku. Matka jí vždycky v červnu kupovala gumové sandály na koupání, každý rok o číslo větší: jeden rok červené, druhý rok červené s bílými pruhy, další červené se třpytkami. Mohla v nich chodit do školy i na pláž. Měla vystaráno na celé léto. Její dětská olivová pleť neznala jinou ochranu než hory krému po opalování. Natírala se jím ale hlavně proto, aby mohla vdechovat jeho vůni, protože od slunce se nikdy nespálila.

Když dojde ke kolejím, chvíli počká. Jako vždycky. Po obou stranách podchodu se vlní rákosí. O pár metrů opodál už slyší hlasy, jsou to dvě ženy. Předstírá, že v ka-

belce hledá mobil, a dělá to víc než přesvědčivě: mobil najde a diskrétně se podívá na WhatsApp na skupinu, kterou otevřela Laura, aby Nelovi přichystala jako překvapení narozeninovou oslavu. Když ji ženy předejdou, pozoruje jejich nabírané šaty a pletené plážové tašky. Ve tmě zadržuje dech, dokud zase neucítí teplý a oslepující vzduch. Už je u moře.

Ve stínu rozevřeného slunečníku zahrabe utěsněnou tašku do vrstvy čerstvého písku, jako veverka. Pod ručníkem v ní v klidu odpočívají mobil, brýle a klíče.

Voda je ještě studená jako led. Do moře se vrhne po hlavě a plave s náruživostí uprchlíka z věznice Alcatraz. Když jí dochází dech, překulí se jako tuleň a plave na zádech. Poblíž bójí si svleče bikiny, zavěsí si je na zápěstí a položí se na hladinu. Zhluboka dýchá a její bradavky a nohy směřují k obloze: mozkové hemisféry už obrátily vnímání teplot, teplo ve vodě, zima na slunci. V ponořených uších slyší už jenom bzučení lodního motoru a vlastní dech. Vlasy kroucí se jako neposední hádci se vznášejí v beztlížném stavu. Teův hlas říká, že na začátku je to pocit, jako by měl člověk hlavu pod vodou... S plným měchýřem se pokouší udržet lechtání v močové trubici, jednou, dvakrát, třikrát, vždycky až na hranici. Potěšení malé holky. Nakonec se trubice rozšíří a Anna močí jako ryba.

Všechna potěšení vedou k Teovi.

Vždycky když chtěla na něco zapomenout, byla přesvědčená o tom, že na to skutečně chce zapomenout. Odtud čerpala sílu: z přesvědčení. Teď je ale rozdíl v tom, že Teo nepředstavuje bolest. To zmatení je totální. Pokoušela se přerušit s ním na několik týdnů kontakt, aby viděla, co se bude dít. Dřív nebo později to bude muset

udělat doopravdy. Bylo to jako generální zkouška. *Neodpovídáš mi na vzkazy, potvoro jedna.* Anna dokáže jen těžko rozlišit, kdy mluví vážně. Říká jí *potvoro*, aby jí řekl *dívej, jak jsem z tebe hotovej, potvoro jedna*, ale taky aby jí napsal *už to přeháníš, potvoro, nehrej si se mnou.* Hraje si? Generální zkouška trvala až do té doby, než se jednoho rána přistihla, že sedí na záchodové míse a načítá si LINE: *Měla jsem moc práce, nesmíš se na mě zlobit.* Ví, že když mu napíše tak brzo ráno, na odpověď si bude muset počkat. *Ty seš ale pěkná potvora. A dobře to víš.*

Teo žije daleko od Anniných složitostí. Když má zase náladu, jeho vzkazy jsou vesele osvěžující. Pošle jí fotku nových vansek a ona tam vidí jenom postel vzhodu, hříšně pomačkanou. Pošle jí další fotku, tentokrát je na ní nazelenalý koktejl a ona tam vidí jenom kostnaté prsty, které ji svírají, aby jí sdělily nesdělitelné. Jen když jí pošle fotku Bruny, vidí prostě Brunu. Ale musí ji hned smazat. Teo jí vyprávěl o své zvukové paměti, která znamenávala sny. Zdá se mi, že slyším normálně, vítr, déšť, všechno... Fotky Bruny vyvolají z Anniny z paměti jeden zvuk: škrábání Bastových drápů o stěny nádrže, znásobené ozvěnou. Jako by se v jistém okamžiku mohla stěna bez pomoci Anny-sestry zřítit silou škrábanců a jako by se najednou mohla vysvobodit ze zlého snu s nazelenalou vodou a filmovým rozmazáním obrazu. Ale nešlo to. Když není Anna chvíli ve střehu, zvuková paměť jí znovu navodí škrábance na stěnu, kňučení, třes a zaslepené těkající oči, pach Anny-sestry: proč mě odsud okamžitě nevytáhneš, proč jdeš pryč, proč ti to trvá tak dlouho, proč se nevracíš?

Od té doby, co byl s Bastem konec, byla toho názoru, že si zaslouží každou bolest, kterou pak musela v životě

zapomenout. Ale sotva se jí podařilo nějakou vytěsnit, už tu byla další. Nová bolest spadla na horu těch starých a v tu chvíli onu poslední bleskově pohřbila. Snažila se nedívat. A pak už věděla, co musí dělat: pracovat, smát se Nelovým žertíkům, pouštět myčku, drhnout koupelnu, chodit na nákupy. Nebylo to. Nestalo se to. Dny našťěstí ubíhají jeden za druhým a plynutí času se časem zrychluje. Anna myslí na prořezávání prvních zubů: pro dospělé by to byla muka. A naopak, hromadění bolestí zažívaných dětským vnímáním času by pro nás bylo nesnesitelné. Zrychlující zkracující se čas dospělých nabízí Anně další způsob, jak se vypořádat s jeho plynutím. Podobá se starým lidem, kteří ráno vstávají a říkají: tak už tady zase máme Vánoce, tak už tady zase máme Velikonoce, a táhnou za sebou bolavé tělo, aby navzdory dušnosti, páteři a kyčlím vypustili první cúrek. Navzdory tomu, že už se zúčastnili třiceti nebo čtyřiceti pohřbů. Možná, že na to její matka přišla: čím víc se čas zhutňuje, tím víc ho stejnou dírou prochází.

Anna už začíná cítit, jak se o ni otírá chlad: je čas se vrátit. Její rozmazané vidění hledá opěrný bod — výškový dům Neptú s apartmány. Několika málo tempy změni směr a síla proudu ji popožene, takže za chvíli už dosáhne na dno. Vyjde z vody, jako by to byl vzduch, a prsty si prohrábne vlasy: červená skvrna opodál je slunečník. Dokud si nenasadí brýle, připadá jí, že všechno je nesku-tečné. Jako když si je na střední škole někdy zapomně-la doma: když nic neviděla, ničeho se nebála. Vyzývavě se dívala do očí dívek, které ji strašily. Možná proto jí zavázaly oči rukávy od blůzky, když ji kdysi zamkly na chlapeckých záchodcích. Je to jenom hra, ty kozo, prošly jsme si tím všechny. Kalhotky ne. Jo, kalhotky jo.

Mám krámy. Jó, to určitě. Hele, tak ty kalhotky jí necháme. No, tak se ukaž, jestli máš krámy, ty lhářko. A měla krámy. Uf, ty seš čuně. Oči měla zavázané, štěrbinkou viděla jenom bílé kachličky na stěně. Ruce jí přivázaly podprsenkou k trubce radiátoru, a když se dokázala osvobodit, byla roztrhaná a vytahaná. Kalhotky jí hodily do záchodu, stejně byl pořád ucpaný a vložka ho nejspíš ucpala ještě víc. Udělala si vložku z papíru, až domů jí to ale stejně nevydrželo. Cestou jí krev stékala po nohách až do ponožek. Na gymnáziu často přemýšlela o smrti jako o konečné úlevě. Tajné plány dospívající dívky, které končily lákavým: můžu dokázat, aby to všechno skončilo. Ale na druhé straně tady byla nepochopitelná chuť do života. Uběhl nějaký čas, přišly prázdniny, zase změnila školu a zapomněla.

Díky zapomnění se teď mohla natáhnout na písek, tolik podobný tomu, po němž chodila až do svých jedena-dvaceti let. Mohla dýchat sláný vzduch, jako by to byl ten stejný, jako když ji otec vezl vestoje na stupátku mortorky a jeli pro písek a pro mušle, aby mohli panenkám uvařit polévku. Jako by nebyla cítit stejná vůně, která se linula cestami kolem zahrádek až ke kempu, o kterém už matka nechtěla ani slyšet.

Zapomnění je snadné, jen pokud není vědomé. A Teo Anně nabízí nevědomé zapomnění. Snadné. Absolutní. V paralelní realitě, kde neexistovalo a neexistuje nic jiného, se celé zapomnění točí v kruhu: je to touha, která rodí touhu, perpetuum mobile. Je to ohromný katalyzátor, dveře do absolutní prázdnoty, dokonalá Faradayova klec.

Anna si nasadí brýle a prohlíží se na slunci. Prsní dvorce, linii břicha, třísla. Ramena posázená pihami.

Na nose jí určitě už taky vylezly, jako každé léto. Dlaněmi si přejede kyčle. Tón pleti zakrývá malé strie, chmýří, namodralé žíly. Teo ji jednou viděl, jak vycházela ze sprchy ve studiu. V bledém světle si Anna připadala rozměklá a hned přes sebe hodila ručník. Zářivky by se měly zakázat, řekla mu. Teo to asi pochopil jinak: Mám zapnout topení?

Po důkladné prohlídce částečně vyhrabe tašku s pokladem a vytáhne z ní mobil. Ve skupině „Top-Secret-Narozky-Nel“ je deset nepřečtených zpráv, podívá se na ně potom. Otevře LINE a napíše: *Chce se ti příští pondělí na pláž?*

Od té doby, co Pau Neznámý řekl Nelovi, že se mu brzo ozve, ji Nel zase po ránu líbá do vlasů.

„A natankuj prosímtě, jo?“

„Benzin tam ještě je.“

„Jo, ale když je nádrž napůl prázdná, tak se odpařuje.“

Spisovatel jede s románem plnou parou vpřed, co když ho náhodou sever povolá do služby a on bude muset tvorbu odložit. Dokonce si už dává pozor na výdaje: najednou jsou všechny úspory málo. Radši pozdě než nikdy, pomyslí si Anna v jedné z tisíců svých myšlenek. Posnídala s klidem člověka, který ví, že to nejhorší, co se dnes může přihodit, není smrt.

Až do doby, kdy musí vyzvednout Tea, je všechno automatické: jet až k čerpací stanici na ulici Balmes, pak zase nahoru, dojet na náměstí Lesseps, pustit výstražná světla. Ale Teo tam už je, přišel o deset minut dřív a sedí na smluvené lavičce. Brunu nechal u bratra. Anna mu

řekla — jinými slovy —, že nemůže riskovat, aby na sedadlech zůstaly nalepené chlupy. *Není to moje auto.*

Chvíli se na něj dívá a připadá jí na tom rozlehlém neosobním náměstí mnohem vzdálenější než kdy jindy. Lokty na stehnech, batoh mezi nohama, palce na mobilu. Troubit nemá smysl, i když si Anna stejně nepamatuje, že by vůbec kdy troubila. Pošle mu vzkaz: *To velké červené, na ulici Septimània.* Teo pozvedne zrak, vůz rozezná ve zlomku vteřiny a Anny se zmocní závrať.

„Trochu se projedeme, co ty na to?“

„Vezmi mě, kam budeš chtít, princezno.“

„Neříkej takové blbosti, prosím tě, to se k tobě vůbec nehodí.“

Teo je nejvděčnější spolujezdec, jakého kdy Anna zažila. Nechce po ní, aby pustila hudbu, neupozorňuje na semaforey ani na značky a neremcá: Pozor na tu motorku, přibrzdi si, můžeš si zařadit pětku. Teo na semaforech jenom sundá nohy z palubní desky a začne Annu líbat a líbá ji tak dlouho, dokud Anna neuslyší troubení aut za nimi. Na výpadovce Anna vydrží jeho upřený pohled tak dlouho, dokud jí pomalu nepřitiskne ruku na nos: Nech toho, blbečku! Teo ji nenechal, aby si nasadila sluneční brýle. Neštví mě, oči jsou moje titulky. Anna často zapomíná, že ji Teo neslyší, ale i kdyby slyšel, tak zrovna teď by mu to nebylo nic platné, protože dneska sotva otevřela pusu. A má obrovské štěstí, že vedle ní sedí někdo, komu nebude vadit, že nic neříká, kdo po ní nebude chtít ani slovo, někdo, kdo se nebude ptát: Neslyšíš, co ti říkám?

„Neplať to, člověče! Zasraný zloději!“

Anna ví, co to znamená — díky Lauře: Do prdele, tyhle dálnice jsou už čtyřicet let splacený!

„Není to moje auto, už jsem ti to říkala.“

S Nelem vždycky jedou po státní N-II a ona nechce riskovat, že by dostala takovou zvláštní pokutu. Bylo to z Teovy strany takové malé faux pas, které se určitě nebude opakovat. Teo se asi půl kilometru díval do krajnice. Nejspíš je dost chytrý na to, aby mu došlo, že tenhle stroj na kolečkách není z Anniny hlavy. Přestože ho Anna zbavila všech stop, které by mohly něco vyzradit: Nelovy sluneční brýle, Nelova cédéčka, Nelovo GPS. Ale Teo si taky nejspíš pomyslí: je pondělí a ona si ho odváží k moři, za bílého dne, před zraky všech. Ať už má Anna v zádech kohokoli, dneska ho Teo předběhl. Najednou zvedne hlavu a zakřičí:

„Šlápni na to! Dělej!“

Na druhém mýtu se už odváží utrousit:

„Jedeme daleko?“

Anna ukáže na směrovku.

„Teď sjedeme.“

Teo čte: Costera. Když to říká on, zní to jinak, jako by to byl jiný název. Odřiká jí několik dalších nápisů, rozhlíží se na všechny strany, jako by byl v turistickém autobuse. U cedule, která ukazuje směrem ke kempu, Anna zabočí na jejich ulici a zpomalí.

O hodinu později jí Teova ústa mluví do rtů:

„Jdeme se znovu koupat?“

Ještě předtím, když si sundala brýle, jí Teo ťukal prstem na špičku nosu a dobře se u toho bavil: Máš pihy. Zblízka, na slunku, Anna taky objevila, že duhovky, o nichž si myslela, že jsou jantarové, byly prozářené zelenými vlákny. A že náušnice, které vypadaly totožně, se v drobnostech lišily. To všechno se odehrávalo vedle bójí, kde se Teo pokusil o to, o co se pokoušejí všichni

milenci, kteří přicházejí a odcházejí: Strašně se mi chce s tebou šukat, to si ani neumíš představit. Anna se smála, bikiny omotané na zápěstí, v těsném kontaktu s jasným důkazem. Ráda by mu odpověděla: Ve tvém věku už bys měl vědět, že v mořské vodě to neklouže, ale naslouchadla zůstala v palubní desce. Písek a sůl dělají šílenej brajgl, a kdybych je navíc ztratil, tak mě otec přizabije. Od té doby, co je nemá, mluví jen minimálně — *Mám šílenou chuť* — a Anna mluví ještě méně — *Nech toho, neškemrej*. Přesto se koná náhražka soulože a Anna získává čas.

Není to kvůli tomu, že by v zátocě Tancada bylo moc lidí. Nebyla nikdy přeplněná. Pořád je tak kamenitá, skoro žádný písek, tak jak si ji pamatuje. Vždycky sem chodívali jen místní a turisté, kteří dávali přednost klidu před pohodlím. Anna už na Teův instinkt pomyslela dřív. Když procházeli tunelem pod kolejemi. Je úzký a vlhký, za třicet let je pomalovaný graffiti až ke stropu, a plavci volí raději průchod na nádraží, který je o hodně dál, ale alespoň není pod zemí a nezapáchá močí.

Anna chtěla tunelem projít s očima dokořán. Rachot vagonů příměstského vlaku přiměl Tea, aby zvedl prst k cihlám na zčernalém stropě, cítil tu vibraci. Anna se ho chytla za ruku, asi hodně silně, protože Teo zvýšil hlas: Ty máš strach? Neví, jak asi musela vypadat, ale Teo to řekl naprosto vážně. Ušla těch deset tmavých metrů, vyhýbala se přitom loužím a čichala ten zápach. Když vyšli z podchodu ven, hned vdechla dvojitou dávku kyslíku. Ale v tunelu taky dýchala. Už to pro ni bylo víc než dostačující.

Stejně jako jí před půlhodinou připadalo dostačující vidět, že se cesta do kempu proměnila v širokou ulici

lemovanou chatkami. Na zahrádkách, které si v těch místech pamatovala, jsou teď tuny cihel. Na některých plotech jsou nápisy v ruštině, nejspíš tam stojí NA PRO-DEJ. Teo udělal jednu grafickou poznámku: *Truman's Show*. Před číslem sedmnáct Anna vypnula motor. Vedle okolních domů s bílými stěnami a s automaticky zavlažovanými trávničky se Annin dům zdál miniaturní a zanedbaný. Pozemek prarodičů Francouzek vypadal, že je uhlazený na tenisový kurt společný pro několika rezidencí. Zahrádkáři nejspíš prodali pozemky za cenu porostu.

Necítila nic. Cítit znamená vnímat tep nebo mít sucho v krku. Ne, nic. Mohla se taky podrobit detektoru lži a vykládat, že je dcerou anglické královny, a detektor by nezaznamenal sebemenší odchylku. Svěsila hlavu: kdyby zůstalo všechno jako dřív, kvůli autu a Teovi ťukajícímu do mobilu by neviděla na zahrádku a na nádrž. Branka k domu, kde se narodila, se před ní otevřela se stejným skřípáním, jako když ho opouštěla. Nel ji tehdy čekal v dodávce, kterou měli půjčenou, aby se mohli definitivně přestěhovat do bytu strýčka Avelího. O patnáct let později Anna přilepila nos na okno. Nic, vůbec nic. Jako když přišla do školy bez brýlí: mohla se na všechno dívat napřímo, strach byl najednou pryč.

Na ručníku si Anna podepře bradu dlaní. Před jejími slunečními brýlemi dopadne na zem naleštěné tyrkysové sklíčko. V písku je Teův stín modrý. Když ho pozorovala, jak vychází z vody, nevšimla si, že má v ruce kousek skla. Viděla jenom tělo vykazující rysy toho, že nikdy není v klidu, korálkový náramek na zápěstí, kapky, které mu stékaly z copánku po hrudi. Během té doby, co ho neviděla, získala jeho kůže zlatavý středomořský nádech.

Zářící jizva na lokti mu vystupuje. Anna opráší mokré sklíčko a prohlíží si jeho zaoblené rohy. Dárce pokladů k ní poklekne a nejprve jí políbí na rameno a potom pod uchem: Nechtěj po mně, abych šel znovu do vody, to prostě nefunguje. Anna se směje, stále ještě leží na břichu a dívá se přes tyrkysové sklíčko. Když naposledy vyšla z moře, opláchla si silný nános písku ze záhybů mezi nohama. Vymyslí válečnou strategii. Levý bok je částečně zakryt slunečníkem zapíchnutým hned vedle ručníku a na pravém boku, až kdesi u nejvzdálenějších skal, je pár, skupinka, možná rodina — ti nepředstavují žádné nebezpečí. A když si sundá brýle, nevidí už nikoho. Teova zdrženlivost vezme za své, když vidí poodkrytý ručník a Annina ústa, která mu říkají:

„Počkej, nejdřív ti otřu sůl.“

Šlo o to uchovat si pláž jejího života ve vědomí, ale cesta začala účinkovat až ve chvíli, kdy do ní Teo začal vnikat se vzdechy žíznlivého trosečníka.

Teď chápe, proč musí mít tahle iracionální touha omezené trvání: kdyby byla nekonečná, tak by lidstvo vyhynulo, protože by všichni potomci zůstali opuštěni a pomřeli by hladu.

Nel má na sobě už druhou košili a prohlíží se v zrcadle.

„Tahleta se musí vyžehlit.“

„Jsou to hipíci, Nele, nemusíš se kvůli nim přetrhnout.“

„Pau není Santi, jo? Pau je seriózní člověk.“

Ten nápad byl Lauřin: jelikož její bratr už tak dlouho vykládal, že se s tím Pauem, kterého poznal na statku, musí někdy sejít, aby probrali nějaké obchodní věci,

trochu to popostrčila přes WhatsApp a onomu Pauovi navrhla, aby dělal návnadu na utajenou narozeninovou oslavu. Plán vyšel a minulé pondělí Nel pověsil telefon: Ježíš, to je náhoda! Jestli mě vezme, tak to bude teda suprovej dárek k narozeninám. Anna si opakovala: dárek-dárek. Večer se podívala na internet a objednala dvě vstupenky na prohlídku Camp Nou s průvodcem v libovolném termínu. Pro Nela a Lauru.

Přes týden měla Anna skupinu „Top-Secret-Narozky-Nel“ ztišenou: každým dnem se tam hlásilo víc a víc lidí. Nevím, jestli to je dobrý nápad, Lauro. Ale jó, to víš, že jó; jestli máš moc práce, tak si klidně dělej, co potřebuješ, já mám tyhle mejdany ráda. Vše probíhalo podle předpokladů: nesouhlas vyvolával další nesouhlas.

Dokud je Anna pod Teovým vlivem, hodí se jí, aby všichni kolem ní byli něčím zaměstnaní. Lauřino a Nellovo běhání, původně každodenní, poněkud prořídlo a ustoupilo naléhavějším úkolům. V případě Nela to byl sprint s románem a příprava sebepropagujících projevů pro Paua, u Laury soustředění na závěrečnou postgraduální práci a organizace oslavy. Cati pomáhala Lluísovi žít a vyražela ven s Kápem.

V tomhle provozu procházejí Annina ticha bez povšimnutí o to snáz. Zvládla by jet do Costery bez Tea? Je jasné, že kdyby tam Teo nebyl, určitě by ji nikdo nedržel za ruku, když procházela tunelem a když pak začala znovu dýchat.

Když chodili na pláž, matka vždycky otci kladla na srdce: Běžte přes přechod u trati. Někdy to říkala opačně a protáhla u toho sem tam nějaké slovo: Nechodte tím tunelem, je celý počúraný a plný feťáků. Ona sama, mořem odchovaná, k moři nechodila nikdy.

Z kempu je nejkratší cesta do zátoky Tancada právě tunelem. Jet na motorce až na nádraží a zpátky znamenalo dvoje semaforey na hlavní silnici a otočit se do protisměru. S otcem tam na přikryté individuum narazili jenom jednou, hned po ránu, ale venku už čekala sanitka. Nejspíš ho nahlásil nějaký ranní rybář. Pak už tam nikdy nikoho nepotkali. Až po několika letech.

Na vysoké Anna ve zkouškovém období prchala z bytčku na ulici Mallorca a z přeplněných knihoven a uchýlovala se do svého pokojíčku ke stolku, na němž byly pořád ještě nálepky ze seriálů *MacGyver* a *Candy Candy*. Od okna, které vedlo na zahrádky, ho Anna už dávno odtáhla. Když měla matka čas, připravila jí na svačinu chleba a ptala se jí, jestli má něco na vyprání. Ke konci už pak jen málokdy. Jednoho dne jí lidé, k nimž matka docházela uklízet, řekli, ať se posadí, a promluvili si s ní. Stejně jako předtím zaměstnavatelé kempu, když byla Anna ve věku, kdy se chodí k prvnímu svatému přijímání, ke kterému ona nešla. Po dvaceti letech úzkého vztahu tam matka druhý den už nešla. To je vše, co o tom Anna věděla. Dvířka barové skříňky se celé odpoledne otvírala a zavírala. Ve dnech, kdy se otvírala a zavírala častěji, chodívala Anna do zátoky Tancada a vracela se až po setmění.

Jednoho červnového podvečera se v písku začaly tvořit tmavé doličky. Anna seděla pod slunečníkem, vlasy měla stažené do culíku, mokré z moře, a na klíně poznámky k poslední zkoušce na vysoké. Těch pár plavců, kteří měli radši klid než výhled, už pomalu odcházelo. Anna zvedla hlavu: zůstal tam jen párek důchodců, kteří si začali sbírat svých pět švestek, jako kdyby hořelo. Závan přízemního větru jí převrátil papíry na stehnech.

Vyndala si špunty z uší: moře dunělo. Teplo plážové halenky na kůži kontrastovalo s vlhkými částmi bikin. Když si přehodila tašku přes záda, pod kolejkami bylo slyšet hvízdání větru. Chránila si brýle před miniaturními kapkami, které narážely do sklíček, a zamířila směrem k díře.

V noci se posadila na sedátko ve vaně a pokoušela se zaostřit na červený lak na nehtech, matný od tření písku. Prsty tiskly bílý povrch vany, pohupující se ze strany na stranu, jako by se do něj mohly zabořit. Nad hlavou si pustila sprchu a o chvíli později si svlékla plážovou halenku. To byl jediný kus oblečení, který měla na sobě. Když otevřela pusku, v tichosti, čelist ji bolela, jako by jí vytrhli stoličky.

V nejlepším případě to mohl být někdo místní. Nevíděla ho. Jenom za krkem slyšela jeho hlas, uprostřed tunelu, když říkal: Nehýbej se. Zatáhl ji za culík, aby se nemohla otočit, a sykl: Pssst, buď zticha. Znělo to jako had. Mohla to být španělština nebo špatná katalánština, ale úderý moře slova přehlušily. Mohl být starý, nebo taky mladý, s chraplavým hlasem. Podle ruky, kterou ji přitlačil ke zdi, to nemohla odhadnout. Buď zticha. Sem pod. Čelem narazila do stříbrného graffiti, zeď páchla močí a léky. I kdyby neucítila drobné píchnutí do hýždí, paralýza by jí určitě zabránila v útěku. A tak se Anně, ateistické agnostičce — *Já jsem nad tím přemýšlela a já v Boha nevěřím* —, najednou úplně zatmělo a z té tmy vyšla modlitba: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Anna, jež nechtěla hodiny náboženství ani dokončit, začala odříkávat nejvyšší mantru rezignace. Mimoděk si objala prsa, lebku na stříbrné barvě, nažloutlý zápach. Brýle jí působením zemské přitažlivosti

spadly do toho smradu. Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé. Dvěma trhnutími jí jedna a táž ruka vyhrnula plážové šaty až do pasu a třemi nebo čtyřmi jí nakonec stáhla kalhotky od bikin. Bolestivé napětí ve stehnech, v kolenou, v kotnících, v čelistech se soustředilo do jediného cíle: pevně sevřít nohy, aby kalhotky nespadly. Když měla kalhotky v polovině nohou přitisknutých k sobě, obnažující ruka to považovala za dostačující. Pssst, buď zticha. Ještě se ale netřásla. Ve vytí vln uslyšela tření oblečení, hlas už lapal po dechu, jako by právě doběhl. Vítr kvílel a ona ucítila první vystříknutí, studené, jak jí teklo dolů po levé hýždě a hned potom dotyk masa, tušila, co se za jejími zády děje. A v ten moment její myšlení zaimprovizovalo jako nikdy: Ne, nebuď vůle tvá, ani na zemi, ani na nebi. Začala se rouhat: Buď vůle tvá zkurvená ve tvém zkurveném světě. Upřený pohled na kalhotky, květiny na potisku, jednadvačtyřipět, bez brýlí je neviděla dobře, zdálo se jí, že jich je pět, možná tam byla nějaká s více nebo méně než pěti lístky, možná, kdyby je spočítala všechny, jednadvačtyřipět... Z toho počítání ji rozbolela hlava, ale ne: byla to hlava přitlačená na stříbrné cihly. Pohyb masa v tichu byl nezaměnitelný, ale pořád ještě to nebolelo. Proč to nebolelo? Psychicky se na to připravila: tlačit vši silou, aby se minimalizovalo roztrhnutí tkání a aby toho vetřelce vytlačila. Buď tvá zkurvená vůle ve tvé zkurvené píce. V tu chvíli hrdlo vydalo zachrčení a Anna ucítila další vystříknutí. Jiné. Bylo to, jako by se zastavil svět. A ten chlap, teď už bezbranný, zmizel. A v tu chvíli se Anna začala třást, strhla si kalhotky a podprsenku a začala si třít hýždě a záda, jako by si z bot otírala výkaly. S brýlemi v ruce pokračovala jediným možným východem.

Není neškodnějšího muže než toho, který dal průchod svým pudům.

„Překvápkkóóó!!“

Nel stojí ve dveřích obývacího pokoje a nevěří svým očím. Laura má v rukou čtvercový dort, který se leskne pod červenou čtyřkou a jedničkou, jež korunují jazýčky ohně. Dvacítka úst mu zpívá *Hodně štěstí, zdraví!* z dětského pořadu Club Super 3. Jsou to ústa bývalých kolegů z práce, bývalých spolužáků, náhodného známého. Nel sfoukne svíčky a podívá se na Annu. Ta stojí u rohu stolu a rozdává plastové talířky. Laura předá dort hladovým piraňám, vezme ovladač od sterea a spustí *Don't Stop Me Now* od Queenů. Rozsvítí se lampy. Hosté, kteří vyprazdňují skleničky už dobrou hodinu, začnou skákat a pokřikovat s kousky dortu balancujícími na vidličkách a plastových talířcích. Anna se hýžděmi opírá o stolek s jednohubkami a snaží se nedívat, kde všude bude nadrobno. Nel na ni kývl, ale pořád chodí mezi lidmi a s někým se baví.

„Tyjo, co vy tady? Jéžišmarjááá, ty vole, vy jste to teda pěkně ututlali!“

Konečně se dostane k Anně, políbí ji ve stylu tanga a všichni pískají a dělají úúú! Anna si uhladí šaty a nabídne Nelovi jednu nadbytečnou informaci:

„Všechno to zorganizovala Laura.“

A druhou, už ne tak nadbytečnou:

„Musím s tebou mluvit.“

Než se dostali do ložnice, trvalo to. Hudba z večírku zůstala za dveřmi. Anna si na dlouhé úvody nepotrpí.

„Laura už to ví.“

Nel si schová obličej do rukou.

„Do řiti zasrané!“

„Vytvořila skupinu na WhatsAppu, a než jsem stačila zareagovat, už zkontaktovala všechny z novin.“

„Do řiti sakra!“

Anna ho potáhne za zápěstí, Nel je vzteky bez sebe.

„Ne. Ne, ne, Nele. Opovaž se to pokazit. Vysvětlila jsem jí to, pochopila to.“

Polapený muž se ztěžka opře o pelest postele. Anna si klekne a ruce mu položí na stehna, je ochotna vynaložit ohromné úsilí a zdlouha to vysvětlit.

„Ona to pochopila, ty blbečku. Vždyť to jde pochopit snadno. Vaši o tom nic neví. Měli přijet i tvoji kamarádi od vás, ale s Laurou jsme se domluvily, že já jsem chytla angínu a že se oslava odkládá. Na mě se ptát nebudou. Odteďka už je to jenom na tobě.“

Nel nadechne kubický metr kyslíku a pomalu ho vydechuje.

„Cos jí řekla?“

Tón otázky hlásí naději vloženou do Anniny náruče, ale nezapře pochyby o její výřečnosti. Anna přetaví nazzkoušené body do slov.

„No nic: že už nějakou dobu přemítáš o nějakém románu, taky o tom, že bychom jeli někam do ciziny. Žes to odstupné bral jako stipendium. Žes jí to neřekl proto, že ses chtěl rozhodnout v klidu, už nešlo o to, jestli jí to řekneš teď, nebo později. A že je pravda, že ještě doděláváš nějaké věci do práce, na kterých pracuješ z domu.“

Pečlivě, jako u zkoušky. Podle barvy jeho tváře odhaduje, že tyhle argumenty se mu zamlouvají, hodí se mu do krámu.

„Ale ono to tak je, Ani: nic jsem jí neřek, protože najednou se profesně přeorientovat, to není žádná sranda, a Laura je jako moje máti, pořád samý ňu ňu ňu, ani si nechci představit, co by se stalo, kdybych jí to řek, to by do mě jenom celej den dula: Měl by sis udělat nějaký rekvalifikační kurz, mohl bys...“

Anna neposlouchá, protože mise už je splněna, ale čeká, až se Nel vypovídá. Prsty mu přejíždí šev lněných kalhot. Když už si myslela, že je hotov, Nel spustil další kolo sebepřesvědčování a Anna se zvedla.

„Ztuhla mi noha.“

A hovor uzavřela.

„A teď jdi, jdi se bavit a tančit, protože pokud tohle všechno musím tady doma strpět, tak je to jen proto, aby sis to aspoň dneska užil.“

Nelův úsměv je jako východ slunce. Za dveřmi duní bicí z *We Will Rock You* a je slyšet výkřiky a rytmické tukaní. Anna táhne Nela za zápěstí a Nel se ze všech sil snaží postavit.

„Ty se ani nezeptáš, jak to šlo s tím Pauem?“

„Jak to šlo?“

Nel se už nesměje.

„Nic z toho nebude.“

„Tak jo. Teď už to aspoň víš.“

Anna si zase připravuje náruč. Nechtěla s tím teď začínat, ale možná je to způsob, jak to ze sebe rychle vysypat.

„Co se mě týče, tak dům v Costeře už se může prodat.“

Nelova kůže je meteorologická. Teď je najednou bezbarvá.

„Ale...“

„Byla jsem se tam podívat. Je tam šílený brajgl.“

„Ale...“

„Matka s tím bude souhlasit, neboj.“

„Prosím tě, nech si ten černej humor.“

Po té agonii s Bastem pak matce důvěřovala už jen jednou. Nikdy se jí s ničím nesvěřovala, ani s tím, co se stalo na gymnáziu — *Je to jenom hra, ty kozo* — a už vůbec ne ohledně toho staříka u školního plotu, který si vytahoval střevo, ze kterého pak vytekl sopel. Šla jsem na testy na ten AIDS. Přesně takhle to řekla, ten AIDS, v mužském rodě a důrazně, aby to pochopila. Možná, že kdyby Anna matce řekla, co se jí, její dceři, ve světě střízlivých děje, tak by se matka rozhodla se do světa střízlivých vrátit.

Anna byla neklidná: píchnutí, kontakt s tělesnými tekutinami. Po poslední zkoušce na vysoké, kterou vykonala jako robot, se obrátila na jedno centrum plánovaného rodičovství a s pomocí jedné malé lži se objednala na testy HIV. Výsledky přišly až za tři agonické měsíce. K matce byla tak odměřená, jak to jen šlo. Možná se tím bránila. Už tak byla s tím svým otčenášem s nahým zadkem, aby ji nějaký onanující fetišista neojel, dost trapná. Šla jsem na testy na ten AIDS. Matka položila skleničku do dřezu a šla si lehnout. Anna projela nehtem rýhu na madle chladničky: Minulý měsíc mi v zátoce Tancada jeden zmrld stáhl kalhotky a honil si ho o můj zadek. Anna měla pocit, že se asi nevyjádřila dost jasně, když matka zamumlala: Kdybys nechodila tak nalehko. Cože? Vždycky jsem ti to říkala. Chodíš moc nalehko. A ty pláňový šaty s výstřihem až k pupku... Anna cítila, jak bledne. Chladnička přestala bzučet. Anna udělala dva kroky, přiblížila se k matce na dva centimetry od nosu a řekla jí: Někteří lidi by nikdy neměli mít děti. Matčina tvář

se sesypala jako skládačka. A jestli něco řekneš tátovi, přísahám, že už mě nikdy v tvém zasraném životě ani jeden z vás neuvidíte. Anna šla do obývacího pokoje, otevřela barovou skříňku, vzala lahev za hrdlo, jako by ji chtěla uškrtit, a třískla s ní přímo doprostřed kuchyňského stolu: A teď můžeš pít, jak chceš.

„Říkám, že co se týče mě, tak už se může prodat.“

„Ani...“

„Dneska, a už vůbec ne teď, na to není vhodná chvíle, abychom to rozebírali. Mysli na to, co jsem ti řekla: koukej se snažit, aby celá tahleta entropie stála za to.“

Nel si určitě nepamatuje, co je to entropie, ale zato jí vezme tvář do dlaní.

„Ty seš ta nejlepší. A nejkrásnější, sakra.“

Anně trvá hodnou chvíli, než uvěří, co jí právě řekl. Ne to, že je nejkrásnější, to už jí říkal stokrát a na to různých způsobů.

Bezprostředně nato se Nel vrací do obývacího pokoje se dvěma prsty mířícími vzhůru ke stropu.

„Lauro! Pusť tam *We Are the Champions*, na ligu!“

Laura pokračuje daleko od lahví na stole, které jsou rozmístěny mezi skořápkami oříšků a talíři s drobky od jednohubek. Prostředí dokreslují papírové ubrousky s potisky ve fialových odstínech a desítky prázdných, poloprázdných a převrácených skleniček: všichni zpívají, vyjít a kvílejí. Kuřáci přilepení k oknu v zimní zahradě strkají hlavy dovnitř a vracejí se, skleničky nad hlavami. V obývacím pokoji Anna ucítí bezostyšné spalování marihuany, která putuje z ruky do ruky, jako svatojánská muška. Něčí nos už se sklání ke skleněnému stolku. Anna se radši ani nedívá na podlahu, ale díky lepkavým podrážkám si to dokáže představit. Odkudsi se vynoří Mei:

„Myslela jsem, že jsou tu dvě koupelny, když je ten byt tak velkej. Ale ta zimní zahrada je teda senzační. A ty kachličky...“

Ted' ukazuje plastovým pohárkem na Jordiho:

„Možná kdyby Raquel věděla, že tady bude sám, tak by přišla... Dívej, jak se na něho lepí. Jako vosy na med. Ty prsa přece nemůžou bejt pravý.“

Jordi, opřený o zeď, se vystavuje křečovitému smíchu jedné pozvané dámy s velmi přitažlivým výstřihem.

„Člověče, šediny dělaj zázraky. Sotva těmhle slizounům, který nikdy nikoho nesbalili, vyraší na hlavě pár šedin, pokud teda vlasy udržej, už po nich holky slintaj. A ta, co to s nima vydržela celý život... Chudák Raquel.“

Anna neví, z kterého konce má začít, aby tu její teorii pochopila. Ale než se ke svým myšlenkám může vrátit, Mei naštěstí zmizí. Jeden zaměstnanec z novin ji chytil kolem pasu, pod záminkou spojit se s ostatními, kteří se drželi v kruhu. Anna pomalu začíná odnášet skleničky a lahve do kuchyně a pak se uchýlí do odhlučnění koupelny.

Už to cítila, ale až doted' se nechtěla jít podívat. Na vložce už je pár kapek.

Cati a Anna se setkají na další kontrolní poradě pod citronovníkem. Tentokrát je Anna výřečná a uvolněná: ví, že dneska na ni žádná překvapení nečíhají. *Stýská se mi po tobě, ty mrško. Kde jsi? Příští týden budu mít víc času. Příští týden budu u mámy :-)*

Celá tahle složka je dobrá. Jestli ji schválíš, tak to můžeme uzavřít.

„Holka, ty teda makáš jako šroub.“

Anna usilovně pracuje, aby nemusela přemýšlet. A nyní uléhá a mozek jí funguje na plné obrátky. Požádala Nela, aby téma domu v Costeře už znovu neotevírali, že s tím může počítat, ale aby jí do toho nemluvil. Ovšem hned druhý den po oslavě Nel nedokázal odolat a začal Lauře naznačovat, jak bude solventní. Hele, ty vopice, ještě není nic jistýho, ale možná ten byt koupíme. Řekl koupíme, zase to množné číslo poukazující na hrst cukrářské rodiny. Sourozenci Annu vystrnadili. Chodila po bitevním poli mezi pytli na odpadky a čistícími spreji jako náměsíčná a nevěděla, kde začít. Laura ji plácla utěrkou: Padej pracovat a už na nic nesahej, vždyť jsem ti říkala, že to všechno poklidím.

Laura, stejně jako zbytek Nelovy rodiny, o majetku v Costeře nic neví. A Nel toho využívá. Jeho rodina ví jen to co celá vesnice: že ten od Tonety, chudák, ten z Barcelony, kterej sem jezdil vždycky s dcerou na prázdniny, jó, no s tou, s tou holkou, co byla vždycky tak strašně vážná, která nakonec chodila s Manelem od Fornerů, no tak ten měl infarkt, hned potom, co se spolu ti dva odstěhovali do bytu, kterej je prý obrovitánskej a nádhernej, no jó, a v nóbl čtvrti. A jenom rok předtím měla jeho manželka embolii, no to je hrozný. Chudák, ten od Tonety, problémy se žádama měl a manželka chudák paralypik. Chudák dcera, tak se to seběhlo, během dvou roků takový dvě neštěstí. Oficiálně říkali embolie, stejně jako všem říkali, že Nel je novinář, a nikdo neměl potřebu to nějak vyvracet.

„Cati?“

Dotázaná vysloví něco jako „foje“ a zapaluje si přitom cigaretu.

„Můžu tento týden chodit pracovat sem?“

Cati vykulí pod bílými obroučkami oči.

„Moment: ještě jednou, prosimtě?“

„Jenom tento týden.“

„Jak už ti to mám říct, holka? Můžeš přijít, kdy chceš, používej počítače, tiskni, co chceš, dělej si, co se ti líbí, a nemusíš mi nic říkat.“

Anna má ojedinělou potřebu podávat vysvětlení.

„Nel a Laura jsou celý den doma.“

Další informace Cati nepotřebuje. Už jí to došlo, z předchozích pondělků si už poskládala mozaiku. Tak co, zlato, jak to jde se švagrovou? Anna začala roztržitě vykládat: Podlaha v koupelně je pořád zacákaná. Lednička je plná prázdných obalů. Měla bych jí koupit sluchátka. Nel je otravný jak hmyz.

Že je Nel jako hmyz, to je Annin způsob shrnutí: A kdy budeš zase ovulovat? Buď v klidu, to poznáš. A co když jsem neplodnej? Nele, jestli chceš, zajdi si znovu za tím andrologem, ať ti to znovu vysvětlí.

Před pěti lety si testikulární protézu nechal vyměnit za novější, přirozenější. U té první vložil vystrašený dvaadvacetiletý Nel do chirurgových rukou veškerou svou důvěru. Ale u druhé protézy vyděšený pětatřicetiletý Nel začal ze sebe klopit ty nejhorší noční můry, které kolovaly na internetu. Četl jsem o jednom klukovi, kterému omylem odstranili to zdravý. Četl jsem o dalším, kterej pak nemohl ejakulovat. Četl jsem, že když člověku daj protézu, tak mu zasáhnou do lymfatickejch uzlin... Doktor ho poslouchal a pomalu přitom mrkal za brýlemi bez obrouček. Nakonec si je sundal a řekl: Podívejte se, domluvíme se takhle: příští týden přijdete tady k nám na zákrok, a až budete mít tady s tou paní — a nožičkou od

brýlí ukáže na Annu — první dítě, tak mi ho přinesete ukázat a na tohle všechno se mě před ním znovu zeptáte.

Anna si pamatuje, jak Nela poprvé zvedla ze země. Bu-
deš mě chtít stejně? Ne: budu tě chtít ještě víc. Nelovi
rodiče, i když se o to pokoušeli sebevíc, neslyšeli, co mu
ta holka šeptala do ucha. O dva roky později, když jim
syn vykládal, že se Anna vrací do Costery, začali v cuk-
rárně šířit řeči. Však my jsme si říkali, že nebude stát při
něm. Ale všechno zlý je k něčemu dobrý, chudák Manel:
tancoval, jako ona pískala.

Anna taky toužila po tom, aby jí ta stará protěza zmi-
zela z očí. A nejen proto, že byla na dotek tvrdá jako
kámen. Když se Nel začínal cítit odstrčený, připisovala
to jeho šourku s rozdílnou hustotou: To je kvůli té kouli,
že? Je ti z toho blbě. To není kvůli tomu, Nele. Taky mu
nemohla říct: Máš ji už víc než rok, kdyby mi z toho
bylo blbě, už by sis toho všimnul. Vlastně od té doby, co
se Nel zotavil z nehody, věnovala se tělem i duší tomu,
aby se necítil méněcenný. Takže trvat na tom, že tak to
není, by bylo jako pobídka k dalšímu rýpání ve staré
ráně. Nel byl zoufalý: Tak mluv, mluv, proč už to ne-
chceš dělat?

Anna dostala výsledky testů HIV, byly negativní. Tři
měsíce čekání strávila mezi semináři ve škole a Nelovou
postelí. Oficiální vysvětlení znělo, že se pohádala s mat-
kou víc než obvykle, ženské záležitosti, a že to pomine.
Ale jediné, co míjelo, byly dny. Na hodinách se rozptý-
lila, ale když přišla domů, nemluvila. Tak to stačí, Ani,
zavolám vašim, usmíříte se a hotovo. Anna věděla, že
k tomu se Nel neodhodlá. Podívej se na sebe, no tak se
podívej: nejíš, nikam nechodíš, podívej se, jak vypadáš,
seš kost a kůže. Ať je to jak chce, ať už ses s matkou

pohádala sebevíc, nemůže to být tak vážný, abys na tom byla takhle. Několik dní předtím, než si Anna šla pro výsledky, jenom zvracela. Nel běhal po malém bytě sem a tam a mluvil do zdi. Jednou ráno, když se probudil, tam Anna nebyla. V poledne mu zavolala z budky: Jsem na fakultě, asi se přihlásím na doktorát, půjdeme spolu někam na oběd?

Nel se na nic neptal. Dali si oběd, viděl, že se Anna směje, a večer, když se k ní přiblížil, tak už ho neodstrkovala koleny. Roztáhla nohy a nechala ho pracovat, nahoře rozmazaný strop. Bylo to, jako by do ní nacpali kouli balícího papíru. Jestli čekala bolest, už měla bolest. Ale aspoň to byla bolest způsobená Nelem. Bolí tě to? Anna ani nemusela odpovídat. Tak nic, necháme toho. Znovu to zkusila až o několik dní později.

Anna zase přestala cítit. Ale pokud u Basta přestala cítit schválně, u Nela přestala cítit nechtěně. Bylo jí to jedno. Jisté je, že touha před *tím* byla touha páru, který ušel už pět let společné cesty, kdy dotyk toho druhého už začíná být endogamní, a impuls byl nahrazen kvalitou vzájemného poznání. A teď ani to ne. Ani, měla by ses trochu snažit. Ale ne kvůli mně: měla by ses trochu víc snažit kvůli sobě. Zkoušeli to s dvoutýdenním intervalem, potom měsíčním, pak kvartálním, ale vždycky to skončilo tak, že Anna byla na záchodě a pozorovala složený papír s kapkami krve. Pálení při močení za pár dní odeznělo. Během jednoho roku ho cítila nanejvýš desetkrát.

Šťastné období se vrátilo. Navzdory všemu to přece jen šlo. Jednou vpodvečer na pláži se smáli ve vodě a smáli se na písku. Večer, když dávala ručníky do pračky, se k ní Nel zezadu přiblížil. Ten výkřik z ní vyšel bez

přemýšlení: Nepřibližuj se ke mně, ty hajzle!! Nel zůstal jako opářený. Těžko říct, odkud se v tu chvíli vzala jeho jasnovidnost, ale byla tam: Tobě někdo něco udělal, že jo? Podívej se na mě, Anno: tobě něco provedli, že jo? Anna potřebovala kyslík. Tobě něco provedli, kurva, já jsem to věděl. Nel zrudl a začal vrtět hlavou: Řekni, že ne, Anno, řekni, že ne. Najednou na ni začal mluvit, jako by byl lékař: Anno, Anno, poslouvej mě: jenom mi řekni ano, nebo ne. Anna zhluboka a prudce dýchala. Řekni mi ano, nebo ne, Anno, jinak ti přísahám, že tady tu židli rozmlátím o zeď. Najednou Annu výkřik šílence zahnal do rohu: Ty zmrde!!! Já tě zabiju, ty jeden zmrde!!! Nel se k Anně přiblížil a celý bez sebe ji objal kolem ramen: Kdo to byl? Kdo? Řekni mi, kdo to je, Anno, řekni mi, kdo to je, a já ho zabiju. Kdy se to stalo? Kdy? Loni v létě? Bylo to loni v létě? Mluv, řekni něco, kurva! Anna byla jako hadrová panenka, nemohla mluvit. Nel, který už měl stanovený životní cíl, začal shazovat nábytek a třískat do zdi a vyzývat neviditelného muže: Ty zmrde jeden!!! Ty zmrde, já tě zabiju!!! Otáčel se na jednu stranu a na druhou, házel židlemi a knihaми a papíry. Když na ně sousedé zazvonili, najednou ztichl a bylo slyšet jenom jeho maratonské dýchání. Jako by se probral z transu, viděl Annu, jak tam stojí, rozčuchaná, nevěděla, kam s rukama, oči bez brýlí se na něho dívaly, jako by mu chyběla kůže.

„Nakonec si ještě budu myslet, že máš milence.“

Anně málem vypadly klíče z ruky. Už tak to zní jako špatný vtip, že zrovna tento týden, když Teo není v Barceloně, Nel vyrukuje s takovým nápadem.

„Budu zpátky kolem třetí.“

„Dobře. Laura taky dneska obědvá někde venku.“

Od té doby, co pracuje v Catině studiu, jde doma všechno jako po másle. Nel si to musel vyložit jako známku protestu, protože když se Anna vrátí, hudba je vypnutá, lednička uklizená a podlaha v koupelně suchá. Možná to má co do činění s hlavním tématem: Nel, stojící před tahem svého života, před realitní operací, která má zachránit jeho čest před rodinným klanem, nechce udělat chybný krok. Neklade otázky, jenom trpělivě čeká, až Anna rozhybe figurky a uvede dění do pohybu.

Ale zatímco některé věci se dají předvídat, jiné ne. Když přijdou klíčové dny, Anna si uvědomí, že je čas, a Nel si zase může užívat její zbrusu nové vstřícnosti. Ale není to jen touha po dítěti. Především se nechává Nelem řídit. Pevně zavře oči, jako kdyby v hlavě počítala, a v jednu chvíli se uvolní, jako by se rozpouštěla. Vyjde z ní prosebný výkřik, zacpe si ústa. Její tkáně pak kloužou jako bílek a Nel se může zbláznit: Nepotlačuj to v sobě, křič, křič. Ale Anna nemůže, protože by jí z úst vyšlo jiné jméno. Kousne se do rtu, chytne se Nela za pěsti a zatlačí. Nel funí: Tak pojď, pojď, neboj se křičet. Anna zavře ústa a oči.

Minulý měsíc Nel sondoval: Jak to, že... jako já si nestěžuju, to né, ale seš... jako já jsem moc rád, to jo, ale možná... bereš něco? Anna mohla konečně vypustit tu lež, kterou měla pro tuto příležitost připravenou: Možná že nám jenom chybělo jít do toho a pořídit si dítě. Nelovi to pořád ještě nebylo jasné: Já vím, ale... Anna ho setřepala: neříkal jsi, že se musím snažit, ale snažit se kvůli sobě? No tak teď, když se snažím, tak toho využij a už nad tím nedumej.

Anna nechala kolo na dvoře, aby mohla jít k Manolovi pro studenou plechovku, kterou by si dobila energii

a s níž by přečkala to horko. Bufet se pořád jmenuje U Manola, ale podle toho, co jí říkala Cati, tak z auta vystoupil jakýsi Číňan a vzadu v obchodě otevřel aktovku. Anna měla za to, že takové transakce byly jen mýtus, ale podle všeho během zhruba jednoho týdne skupinka Číňanů bufet přemalovala a před lokál si postavila tabuli. Potvrdili tak své vítězství. Od té doby, co pracuje ve studiu, se Anna už několikrát pokoušela dorozumět s usměvavou dívkou za pultem a každý vyřízený požadavek je jedno malé vítězství. Když dorazí k mřížovým dveřím, slyší kroky, které běží, otočí se.

„Promiň, omlouvám se. Jdeš sem?“

Anna si všimne nejprve náušnice v nose, potom tetování na zápěstí. Na druhém zápěstí je náramek z červených korálek. Teď vnímá silný přízvuk, tolik podobný Teovu.

„Hledám jednoho kluka, co tady bydlí, takovej blondák, vyskej, hezoun, chodí se psem, kterej trochu kulhá.“

Kdyby na to měla Anna reagovat, určitě by nepoužila slova znechucení. Jen si právě narazila čumák o syrovost Teova světa: o dvacet let méně, kůže jako mramor a před sebou celý, celičkový život na chybování. Dívčiny oči jsou jako oči oné blondýny z Facebooku: prozrazují neškodné ponocování, sezení na zemi a letní koncerty. Anna se nakonec rozhodla, že řekne pravdu.

„Od pondělka jsem tady nikoho neviděla.“

„Můžu jít dál? Potřebovala bych se na něco podívat.“

Anna zbystří. Takové „něco“ s sebou vždycky nese potíže.

„No ták, prosím tě, vždyť ti to nic neudělá.“

„Nemůžu, fakt.“

„Tak jó, no... Díky.“

Za celé jedno podmračené dopoledne toho Anna stihla víc než doma v pracovně za týden. Pracuje bosa na červeném sisalovém koberci, usrkává letní nápoj, je slyšet neustálé klikání myši na pozadí bílého ticha zdí. Hodiny ubíhají, dnešní práce vrcholí. Než půjde domů, tak se v malé koupelně Studia 3 trochu osvěží: sundá si brýle, na obličej a krk si nanese mýdlo, vyčistí si zuby, jazyk, vykloktá mentolovou ústní vodou. Když zelená tekutina odtéká do odpadu, vzpomene si Anna na dívčin náramek. Možná mají oba stejný? Nebo je to jeden a tentýž? Před zrcadlem se Anna provinile prohlíží. Proč na to proboha myslí? Dlaněmi si napne tváře, protáhne dlouhé oči, dvěma prsty si přejede pod bradou. Když si nasadí brýle, ve vlasech se objeví další bílý drát. Vytrhne si ho. Neví proč, ale najednou si vybaví, co jednou říkal Nel: U ženských je to jiný. Zamilujou se. Ale Anna je jiná než ostatní ženy. V tomto taky. Mělo by jí být jedno, co její zdroj amnézie ve svém volném čase dělá nebo nedělá. A navíc se blíží ta chvíle, kdy se bez něj bude muset obejít a každý se vrátí do svého světa.

Před tím výbuchem na ulici Mallorca jí Nel dával vlasy za ucho: Musíš na to mít sama chuť, nesmíš to dělat kvůli mně. Ano, Anna už ví, že chuť lze vyvolat, stejně jako hlad, ale opravdový hlad pochází z prázdného žaludku. Teo pro ni představuje trvalý hlad. A ten má špatnou budoucnost.

Po tom výbuchu na ulici Mallorca to byl Nel, kdo se jí už nechtěl dotýkat. I přesto, že mu Anna řekla všechno, co potřeboval vědět, Nel na ni každý den naléhal: Proč jsi mi nic neřekla? Proč jsi to nenahlásila? Proč nejdeš k psychologovi? Snad sis neříkala, že to bylo omylem, nechtěně, od někoho cizího, kdo si moh myslet, nevím,

že seš...? Nel musel zůstat v půlce věty. Anna z koupelny slyšela bouchnutí pěstí do stolu, přibory na talířích nadskočily. Anno, promiň, tys to špatně pochopila, sakra. Anno, tak to stačí, nech toho. Anno, okamžitě otevři, nebo ty dveře vyrazím! Anna odemkla, ale ze záchodového poklopu nevstala. Nel se odvážil otevřít dveře sotva na dva prsty, jen aby škvírkou uviděl Anniny rozčuchané vlasy a aby jí řekl: Nechceš si dojíst večeři?

Následujícího dne, když byl Nel v práci, Anna zavřela dvě věci: zip u tašky, to šlo ztuha, a dveře od bytu, s klíčem nechaným zevnitř. Sklouzla z kopce dolů až na náměstí Catalunya. Ve vlaku se držela madla, aby nepřišla do styku se stehny a koleny ostatních cestujících. Když moře připlulo až k oknům vagonu, otočila se zády, a když už pak byla na jejich ulici, pohlédla k zahrádkám a uviděla nádrž. Přes deset let tudy projížděla, aniž obrátila zrak tím směrem. Nakonec už ani nevěděla, proč se tam nedívá: v tomto případě zvyk napomáhal zapomnění. Toho dne, kdy to všechno znovu spatřila, se jí vynořila první z mnoha bolestí. Hned ji zahrabala vedle té druhé, novější.

Příští týden budu taky pryč :-) Teův vzkaz přišel právě včas, protože Anna se zrovna rozhodla, že bude ve studiu pracovat ještě pár dní.

Je deset dopoledne, prší, nemůže jet na kole. Sáhne po tenké bundě, vezme si klíče, mobil, počítač a uslyší upozornění z LINE: *Kdy mě zase vezmeš na pláž?* Jako odpověď udělá jednu rychlou fotku bílých gumáků kontrastujících s opálenýma nohama. Teo jí pošle hodnocení: *Budu si trochu hrát a myslet přitom na tebe.* Anna píše, jak může: *Musím jít.* Teo se loučí: *OK, pak ti pošlu finišovou fotku.* Anna se v duchu usmívá, ví, že on je toho schopen.

Tak jo, budu čekat. Už ztratila přehled o počtu obsceností, které musela rychle zavřít uprostřed ulice, doma v obýváku, u dveří k Lauře, u dveří k Nelovi. Čas od času obdrží nějakou prosbu: No ták, tak mi taky pošli nějakou lechtivou fotku :“(Ale Anna na tuhle hru nepřistoupí: Jednou budeš mít s tím mobilem bez hesla a fotkami, co jsou v něm, problém. Teo si z ní utahuje: Prosimtě... stejně je všechny dávám na tumblr.

V předsíni si Anna schová mobil do kapsy, z věšáku vezme deštník, tašku s počítačem si přehodí přes rameno, spadnou jí klíče. Povzdychne si. Nemělo by se jí stávat, že ji tenhle klučina takhle rozhodí už zrána.

Hned jak přišla do studia, shání se po peněžence, aby mohla jít k Manolovi. Ale jak se tak přehrabuje v tašce, krev jí ztuhne v žilách. Na Catin stůl vysype zubní kartáček, srolované tuby zubní pasty, cestovní mýdlo, krabičky mentolových bonbonů, ústní vodu, obal na sluneční brýle, peněženku. Tváře jí hoří, dívá se na stolní telefon. Všechna čísla, která by potřebovala, zná nazpaměť, ale nejrozumnější by bylo vrátit se a zjistit, jestli je mobil doma. Snad přijde dřív, než budou Nel s Laurou odcházet a než na něj v předsíni narazí. Pokud ho nenajde, přenastaví trasu.

Upaluje mílovými kroky, postříká se až ke kolenům. Pod deštníkem si nutkavě přehrává onu scénu. Vidí před síň. Mobil si dala do kapsy od bundy. Spadly jí klíče. Možná že jí přístroj spadl v tu chvíli, když si dřepala. Plstěný obal nejspíš zvuk dopadu utlumil. Ještě pořád neví, jestli je tahle varianta lepší, než kdyby ho ztratila na ulici nebo kdyby jí ho ukradli. Ale nemůže myslet na tolik věcí naráz.

Když dorazí domů, celá uříčená, hned tuto neznámou rozluští. Na dveřích výtahu je nalepený vzkaz, vyvedený

velkými písmeny a s chybami: *Našel se bílí mobyl v červeném obalu. Ptejte se na vrátnici.* Anně se rozklepou kolena, pravopisných chyb si ani nevšimla. S úlevou zakloní hlavu a její smích se vznáší k lustru, zavěšenému čtyři metry nad její hlavou.

„To je váš, slečinko?“

Fabián vystrčil hlavu ze své nory. V natažené ruce má všechno, co Anna čekala.

„Kde byl?“

„Ležel tamhle, koukněte, na tý kytce na koberci.“

Anna znovu vyjde na ulici, deštník zavěšený na paži. Na sklech brýlí se postupně vytvářejí světelné konstelace. Bože, jak je blbá, když si jen pomyslí, co všechno se mohlo stát... Má automatické blokování na heslo. Na LINE má číselný kód. Fotky z LINE se na přístroji neukládají. Příjemce, jak teď kontroluje, je anonymní. *LINE: New message has arrived.* Stále ještě třesoucím se palcem vloží dvě hesla. Na mokré obrazovce je slíbená Teova fotka. Nezvětší si ji, stačí jí text pod ní a už si ji dokáže představit: *A ty mi pořád říkáš hlavičko makovičko :-P*

Co měl tenhle strach znamenat? Anna znovu po letech zakusila paniku ze ztráty. Vrátila se domů a hledala stopy po mobilu jako divoké zvíře. Mobil s Teem uvnitř, blokový dvěma filtry hesel. Její instinkt nevěřil, že jsou dostačující. O co se tolik bála?

Prvního srpna, v Dublinu, se ustaraný pětadvacetiletý Nel ukázal v domě, kde Anna pracovala. Hustá rezavá ofina mu padala na mokré čelo. Byl zpocený, protože se ztratil, nedokázal se zorientovat v autobusové dopravě, nebo to Anně alespoň tvrdil. Ashlingina matka je nechala u dveří o samotě. Byla sobota, holčičce už o nějakých pět minut nešlo. Ale pět minut se protáhlo. Co tady děláš?

Nel se usmíval, funěl, ale nebylo to z únavy. Přijel jsem se podívat, jak se máš. Hlas se mu třásl, ale ještě byl při smyslech. Anna si ho nejspíš prohlížela od hlavy k patě. Nel si hodil batoh k nohám a zasténal něco jako: Ne, přijel jsem, protože tě miluju a chci, aby ses vrátila.

Anna za zády zavřela dveře a posadili se naproti sobě na schody u hlavního vchodu, nedotýkali se. Hlava dívčiny matky se objevila ve tmavém kuchyňském okně a zase zmizela. Byla to poslední věc, kterou Anna viděla, než začala poslouchat Nela.

Zrzavá brada se mu třásla víc než hlas. Na rukou, které si neustále třel, byly znatelné stopy modrého inkoustu. Nel musel improvizovat: Anno, já tě miluju. Miluju tě... jako nikdy nikoho. A přijel jsem, protože chci... tě poprosit, aby ses vrátila, protože bez tebe ne... nemůžu žít. Na ničem jiném mi nezáleží, Anno. Jako... jo, záleží, na jedné věci mi záleží, abys byla v pohodě, jinak... Udělal pauzu, aby se po třech výdeších nadechl: Avel·lí nám pronajme byt. Je velkej, budeš tam moct pracovat a dělat všechno, co budeš chtít. Musíš se vrátit, Anno, protože já bez tebe umřu. Nebudem spolu spát, jestli nebudeš chtít. Mně to je jedno. Jestli nebudeš chtít, tak už na tebe nikdy nesáhnu, ani pusou, když nebudeš chtít, přisahám, Anno, nechci dělat nic, co ty nebudeš chtít, jestli chceš, můžem spát každej v jiný posteli nebo v jiným pokoji, jestli chceš, v bytě jsou tři pokoje, můžeš si vybrat, kterej budeš chtít, je hodně prosvětlenej, pamatuješ, jak byl ten byt prosvětlenej? Vymalujeme ho, zařídíme si ho, jak budeš chtít, bude se ti tam líbit. Anna začínala cítit tlak na čele. Nel začal stoupat po příkré cestě: Už se nebudeš muset vrátit zpátky domů, Anno. Jestli se mnou nechceš mluvit, tak nemluv, a jestli chceš mluvit, tak

mluv, já ti slibuju, že už tě nebudu otravovat ohledně tvojí rodiny, ani ohledně tý mý, už je nemusíš nikdy vidět, jestli nechceš... Zase zaskučel: Miluju tě, Anno. Já jenom vím, že tě miluju tak moc, jak nebudu nikdy nikoho milovat a... chtěl bych, abys se mnou mohla být v klidu, už se ti nikdy nic zlého nestane, už nikdy, nikdy, nikdy. Budu tě vždycky ochraňovat. Na ničem jiném mi nezáleží, musíš mi věřit: jenom vím, že tě chci mít u sebe.

Tlak na Annině čele už byl jako bouchání do kovadliny. Nel fňukal, střídavě bledý, střídavě hořící. Z nosu mu teklo přímo na stehna v džínách. Bělmo očí mu zrudlo jako obličej. Modrý inkoust už nebyl na zarudlých rukou skoro vidět. Anna řekla: Jsi strašně hubený. Nel řekl: Byl jsem nemocnej. Anna řekla: Nemocný? Nel zase začal vzlykat: Bylo mi po tobě strašně smutno, Anno.

Město je ve válce. Anna během oslav Svatojánské noci nikdy nechodí ven, ale Nel ji tentokrát požádal o laskavost: Laura po intenzivním klášterním úsilí odevzdala poslední práci v postgraduálním studiu a na oslavu je pozvala do vegetariánské restaurace a na skleničku. Když jste se o mě starali jak o královnu, tak to je minimum, co pro vás můžu udělat já.

Náměstí Sol je přeplněné k prasknutí. Anna si prohlíží stoly, lahve z tmavého skla, bublinky ve skleničkách, pěnu v šampuskách. Jelikož je už k půlnoci, za tmavé brýle se schovat nemůže. Kdyby si s sebou aspoň vzala špunty do uší, nemusela se celou cestu držet Nela za paži a snažit se nestat se terčem vražedného instinktu uživatelů pyrotechniky.

„No, ještě že je ta krize, ty jo, co?“

„No pozor, ty vopice, všichni tihle teď utrácěj za to, co dřív vyvalili za *ryanair*.“

„Tamhle je jeden, honem!“

Laura vystřelí ke stolu, od kterého zrovna odchází skupinka lidí, a střetne se s rivalskou dvojicí.

„No moment! My tady čekáme už čtvrt hodiny!“

„Je to jedno, Lauro.“

Nel se drží za kořen nosu, zatímco jeho sestra hlučně okupuje tři židle.

„Proč by to mělo bejt jedno, ty blbče, pojďte si sem sednout, no dělejte.“

Laura je natěšená na svůj dokonalý večer. Každou chvíli kontroluje mobil a při každém vzkazu, který dostane od kamarádů, kteří už jsou na pláži Bogatell a s nimiž se uvidí později, ji zachvátí vlna euforie.

„Žlutá linka, to je ta hnusná?“

„Musíš nastoupit na stanici Joanic.“

U stolu už stojí v pozoru číšník. Anna zpozorní. Má pocit, že už jenom z toho, že bude člověk dýchat vzduch tady na náměstí, by mohl nadýchat nějaké promile, a noc bude dlouhá. Odhodlá se:

„Já si dám jednoho nealko moritze.“

Lauřina přirozenost Annu překvapí.

„Tak já taky. A co si dáš ty, nekňubo?“

„Já... taky si jednoho dám.“

Nel, od přírody stádní typ, lelkuje a pozoruje davy různorodých mladých lidí. Na schodech se skupinka lidí dělí se psy o škvarkový koláč. Kouř vznášející se nad hlavami není pouze z ohňostrojů. Laura plácne Nela přes stehno.

„Cítíš likér Montserrat, co, ty čuníku? Mám ti pro jeden zajít?“

„Ježišmarja, Lauro, ty máš ale dneska den, fakt.“

Naštěstí vše zůstane jen v rovině popichování. Stolky obchází Pákistánec a mezi hlavy hostů vkládá kytici růží. Kytky nakonec přistanou u Nela a Laury.

„Ne, děkuju, jsem její bratr.“

„Šichni sme bratši, hele, i mluvím jak vy, bratši...“

„No ták, ty jelito, tak se trochu rozšoupni, ne?“

„No tak jo, tak mi dej dvě.“

Anna si zuřivě kouše palec, když Nel vytahuje peněženku. Laura ponoří nos do celofánu.

„No ty seš teda pozorněj, ty voslíku.“

„Na šibenici nejde nikdo dobrovolně.“

Právě si ušetřili kázání o černém trhu a bídě místních páriů. Anna přejede prstem po hřbetu Nelovy ruky, kterou už má zase opřenou o židli. Nel zvedne hlavu.

„Co je?“

„Měls tady nějakou špínu.“

Samozřejmě. Anna se takto Nela na veřejnosti nikdy nedotýká. Ale že by tam měl něco špinavého, to byl výmysl. Jeden z oněch výmyslů, které Anna řekne snadněji než pravdu. Já tě taky chci. Já tě budu taky vždycky chránit. Já taky potřebuju protézu, abych cítila, že jsem jako všichni ostatní. Protézu, abych mohla být empatická: Facebook. Protézu, abych se mohla rozpovídat: chat. Protézu, abych mohla cítit touhu: Teovo tělo. Není nakonec posledním cílem všeho, aby to všechno vypadalo přirozeně?

Když Anna zvedla Nela ze země poprvé, už to věděla. Vzali mi ho, už ho nemám... Já to vím, Nele. Budeš mě chtít stejně? Anna mu zašeptala: Ne, budu tě chtít ještě víc. A tak to i bylo: až do doby, než se jí stalo *to* s tím tunelem, měla Anna Nela tolik ráda, že stačilo, aby byl

nablízku, a srdce jí pukalo a tříštilo se na tisíc malých kousků.

„...na karnevalu jsme se pitvořili s takovýma těma brýlema a fousama jako ta postava profesora Bacteria. Vždyť je přece nemůže poznat ani jejich matka.“

Nel položí lahev na stůl.

„Dřív to byla móda pubertáků, ale teď, když se puberta prodlužuje, tak je to móda třicátníků, a počkej, až našim děčkám bude čtyřicet, tak hlavně aby nechodili s parukama jako lordi.“

„Ty jo, a ty šaty támhletý holky, vždyť ty vypadaj jako ty puntíkatý, co měla na sobě máma na fotkách z mejch křtin.“

„No, s Instagramem už vnuci nebudou vědět, jestli to jsou fotky rodičů, nebo prarodičů.“

Laura s Nelem se smějí. V tom shonu na náměstí a mezi salvami na ulicích Anna slyší nějaké bubnování bonga a krev se jí přitom rytmicky hrne do hlavy. Nel jí stiskne stehno.

„Tobě se chce spinkat?“

Nastudoval si všechny příznaky těhotenství a občas se na Annu dívá, jako by jí svou myslí prováděl ultrazvuk.

„Chtěla jsem něco dokončit.“

„Ty to nedopiješ?“

„Ne, dopij to ty.“

Laura se podívá dozadu.

„Když jste unavený, tak klidně běžte, v pohodě. Já pak puďu pomalu na metro.“

Když jste unavený: to množné číslo, pro jejich rodinu tak typické.

Anna a Nel sladili krok, jdou nahoru ulicí Torrent de l'Olla. Sledují stejnou trasu jako spiklenecké skupinky,

které se zuřivě vzdalují od hořícího knotu. Anna si projede rukou po zátylku a vyhrne si kadeře. Nelova robustní paže je celou svou vahou zavěšená na jejím rameni. Ale dnes jeho ruku neoddlál jako jindy, ale chytne se jí a přitáhne si ji na hrud'. Z kabelky jí vykukují dvě růže v celofánu. Laura jí řekla, ať dá do vody půlku aspirinu.

„Ještě ti po ní bude smutno.“

„Ale houby.“

Nel má do jisté míry pravdu. Celá ta zkušenost s Laurou nebyla nakonec tak strašná. Vzhledem k tomu, jak vypadá její pokoj, byl chaos ve zbytku bytu pořád ještě poměrně přijatelný. Na výsledku byly ovšem znát stopy Nelovy spolupráce. Anna ví, jakým způsobem Nel ukládá skleničky do skříňky, jak srovnává hřbety knih, když na nich utírá prach, jak skládá ručníky na tu nejvyšší poličku v koupelně. Anně stačilo jen jednou podotknout: Ten ručník, který je na dřezu, ten jsi používal ty?

Nelova všestrannost se přirozeně přizpůsobuje Annině rigiditě, jako vosk rozpouštějící se na žule. Když nebudeš chtít, nebudu tě objímat, ani tě nebudu líbat, jestli nebudeš chtít, nechci dělat nic, co ty nebudeš chtít. Anna mu řekla: Opovaž se mě nelíbat... Když mu položila ruku na jeho žhnoucí ruce, Nelovy rty se ještě třásly, jak je tiskly malé prsty s nalakovanými nehty.

Nic už nikdy nebude stejné jako před tím vším. Jako když ji Nel kousal do ušního lalůčku a Anna zvedala boky, aby se mu nabídla zezadu, všech smyslů zbavení. Tohle, stejně jako tolik jiných věcí, se už nikdy nebude opakovat. Ale aspoň jednou se to stalo.

Premýšlela nad tím celý víkend: když se jí práce ve studiu v těchto dnech tak dařila, v čem by vlastně měl být problém, kdyby tam Teo už dneska byl? A stejně, kdo jí zaručí, že tam je? Jako by se po něm země slehla. V posledních dnech Anna kontrolovala LINE nesčetněkrát, ale žádný počátek komunikace se neobjevil. Komunikace o čem? To už si nepamatuje strach ze ztráty? Co to bylo za látku, která ji navzdory strachu vrhala do opětovného rizika? Ať už to bylo jakkoli, dnes ráno Anna této látce podlehla. Ve sprše se na to riziko obzvlášť důkladně hygienicky připravila. Pokud tam Teo je, tak ať vše plyne, jako by to bylo přirozené.

Během jízdy na kole pomyslně odtrhávala lístky sedmikrásky: bude tam, nebude tam. Ale ještě než to mohla zjistit, volala jí Cati.

„Anno, seš ve studiu?“

„Právě si otvírám.“

Tón Catina hlasu nevěští nic dobrého. Chráněnkyně je v pozoru.

„No ještě že tak. Poslouchej, já jsem u Lluíse. Právě teď mi volal soused a říkal, že světlíkem kape voda a že má pocit, že to je ode mě. Měla by tam bejt Ariela, ale nebere telefon a dveře nikdo neotevívá.“

Anna zůstane zavěšená na klice, tyhle informace musí zpracovat. Vzhledem k Lluísovu zdravotnímu stavu byla připravená spíš na něco jiného.

„Ve stole v šuplíku mám klíče, já už tam jdu, ale kdyby ses na to mohla jít kouknout, byla bys zlatá.“

Když Anna vystoupí z výtahu, narazí přímo na souseda, který stojí přede dveřmi.

„Vy jste dcera od Cati?“

„Mám klíče.“

„Byly slyšet nějaký zvuky, ale několikrát jsem zvonil a nikdo neotvírá.“

Anně dělá problémy trefit se do dírky. Prsty nemají k otočení bezpečnostním klíčem dost síly.

„Ukažte, dejte mi to, no tak.“

Stačilo, aby soused klíčem jen mírně pootočil, dveře byly jenom zabouchnuté. Kromě mírného šplouchání vody se nic neozývá. Je to jiný druh ticha než ten, jenž generuje něčí přítomnost. Anna vzpomíná. Vzpomíná a není na to teď vhodná chvíle, ale paměť tlačí jako příval vody na slabounké okýnko. V dálce se okno jídelny odráží na bezbarvém jazyku, který se rozprostírá po chodbě. Dveře Annina zapomnění vrznou a hráz se provalí.

Do přihlášky v agentuře pro au-pair uvedla jako kontaktní telefon číslo ústředny Fakulty fyziky a chemie. Ráno vždycky jela s tátou do Barcelony a po škole spolu šli na oběd do menzy. Rok je dlouhá doba, co na to říká Manel? Tati, my jsme se opravdu rozešli, nemysli si, že jsem přijela domů jen na návštěvu. Tak když ses nevrátila domů jenom na návštěvu, tak se aspoň usmíř s mámou, jinak ji utrápíš k smrti. Pokud se nezabije sama, pomyslela si Anna.

Od té doby, co se vrátila, mluvila na matku pouze v přítomnosti otce a vždy to bylo pouhé slovo: Jo, ne, hm. O víkendu, když otec někam zmizel na motocyklu, to matka zkoušela, hlavně ráno, ještě před první skleničkou: Anno Marie... Anna se jí násilím vytrhla. Anno Marie, ty si myslíš, že se ke mně můžeš takhle chovat? Anno Marie, pro boha svatého, vždyť jsem tvoje matka! Anna si vzala učebnice angličtiny a šla nahoru k sobě do pokoje studovat. Už připravovala útek.

V pokoji si pod dveře rozprostřela vlhký ručník, do uší si dala voskové špunty a sedla si k psacímu stolu u zdi. Na kalendáři měla sponkou připnutý papírek, který utrhl z nástěnky v jazykové škole při univerzitě: *Au-pair v Irsku*. Učebna intenzivního kurzu angličtiny byla přímo pod tabulí, na níž od devíti do dvanácti pro studenty architektury a inženýrství, jejichž jména si nikdy nepamatovala, vypočítávala konstrukce.

Otec věděl, že matka a dcera se nikdy neměly příliš v lásce, ale radši než tichu posledních měsíců dával přednost křiku: aspoň víceméně věděl, co se děje. Tentokrát ale nemohl ani tušit, že všechno začalo tím, když Anna matku zatlačila do kouta a procedila mezi zuby: A jestli něco řekneš tátovi, přísahám, že už mě nikdy v tvém zsraném životě ani jeden z vás neuvidíte.

Nepočítala s tím, že by ji vzali, bylo jí už třiaadvacet, i když v požadavcích agentury byl věkový limit dvacet pět. Lékařskou prohlídku a výpis z rejstříku trestů už měla: hodiny v Barceloně strávené mimo výuku pro ni byly zdlouhavé. Ale v agentuře ji vzali. Rodina, která si ji vybrala, měla tříapůlletou holčičku a už měla dost všech těch adolescentních au-pairek, které využívaly nízkého věku holčičky, aby si poprvé užily alkoholovo-sexuální svobody.

Od té doby, co měla Anna koupenou letenku, se přestala snažit a nutit se do jednoslabičných odpovědí. Matka už ani neplakala. Seděla na pohovce, dívala se na televizi, spala, a když ji nikdo neviděl, tak se nejspíš potácela k barové skřínce. Anna už ztratila veškerý zájem o skříňku i o všechny další kouty domu, který se chystala za dva týdny navždy opustit.

Jednou v pátek odpoledne slyšela v obývacím pokoji hluk. Když se učila, vždycky se ozývaly všemožné zvuky:

televize, praskání dřeva, vrzání kuchyňských skříněk, splachování záchodu. Od té doby, co na střední škole objevila špunty do uší, věděla, jak vstoupit do přívětivějšího světa.

Ten hluk z obývacího pokoje slyšela i se špunty, ale nebyl silný. Bylo to spíš jako vibrace. Teo jí vykládal, že vnímá zvuky, které by jako zdravý možná neslyšel. Ale Anna si tenhle patnáct let starý zvuk už nepamatovala. Tehdy musela určitě na chvíli odložit pero. Za blíže neurčenou dobu dostala hlad a šla do kuchyně, jako vždy zády k pohovce. V televizi moderátorka Mari Pau Huguetová přikyvovala klepům novinářky Teresy Berenguerasové. Když otevřela dveře od ledničky, uviděla nohu, mokrou podlahu a kousek opodál matčin pantofel. Uslyšela slabé chrápání. Nad krabicí s mlékem zamumlala: Že se, kurva, ani trochu nestydíš. Vzala si mléko a sušenky a šla zpátky k sobě do pokoje. Až do večera žádný jiný rámus bariéru špuntů neprozrazil. Až hřmot otcových výkřiků, jak volá jména obou žen v domě.

„Pozor, ať neuklouznete.“

Jindy by se Anně uklouznutí i hodilo, ale teď už je příliš pozdě. Teď potřebuje celé tělo: pro Nela, a půjde-li všechno dobře, tak pro kohokoli, kdo by měl vzniknout v jejím těle. Když soused otevřel kuchyňské dveře, natáhl paži směrem k Anniným hýždím, jako by ji chtěl chránit. Je slyšet ženský pláč, který je spíše nářkem:

„Já jsem nic neudělala! Já jsem nic neudělala!“

„Klid, paní, hlavně klid.“

Když Anna strčí hlavu do dveří, neví, nad čím se má začít podívat dřív. Za Arieliným rozložitým pozadím se šest nebo sedm mokrých děcek drží jejich obtažených džíků. Na scénu prýští vodotrysk, který vyvěrá ze zadní

části pračky. Ve dřezu se vrší hromada mokrých hadrů. Na zemi je kaluž prachovek, spousta oblečení a noviny, které už jsou na kaši. Přítok najednou ztratí tlak a ustane. Soused vyjde z komory jako astronaut.

„Hotovo. Zavřel jsem přívod vody.“

Anna zapije předkoncepční multivitaminovou tabletu hltem vody a lahvičku schová za kořenky. Laura vejde do kuchyně s ručníkem na hlavě. Anna nechápe, jak může hned po osprchování zase chodit po bytě bosky. Ale teď si aspoň kupuje deodorant a používá ho. Když Anna vstoupí do koupelny, ucítí vůni zubní pasty a květinové aroma. Během pobytu v Paláci čistoty si Laura aspoň něco musela vštípit, škoda že to je až teď, kdy už musí odejít. Nebo kdy by měla odejít. Protože ať je Anna sebezpozornější, žádné explicitní signály, že by se v krátkém časovém horizontu měla v obydlenosti jejich bytu odehrát nějaká změna, nezaznamenala.

„Tyjo, a co teď bude Cati dělat?“

Anna se dívá na Nela: včera večer mu o tom řekla všechno, co věděla, a nechápe, co čeká, že bude vědět teď.

„Protože jestli si soused pustí jazyk na špacír, tak by na ni mohla podat oznámení.“

Laura, s Anninou sklenicí džusu v ruce, se přidává ke snídani a debatě o Catině paní na úklid.

„Nebuď debil, jak by ji měli jako udat, chudinku. To ona by měla tu ženskou udat, že ji ani nepojistila, nic.“

„Někdy si říkám, v jakém světě ty vlastně žiješ, holčičko. Kdyby každé dělal své uklízečce smlouvu, tak si piš, že by to kadeřnictví tady dole nebylo tak natřískaný.“

Lauře ta ironie nedošla.

„Možná kdyby měla pořádnou smlouvu, tak by jí ne-
vypojili elektriku a vodu.“

„Běž v týhleť zemi najít nějakou pořádnou smlouvu,
a až ji najdeš, tak mi ji přijd' ukázat.“

„V jiný době bys byl zhovadilej otrokář.“

„Jo? A co ještě? Já ti jenom říkám, jak to je, ne, jak by
se mi to líbilo. Kdybys někdy chtěla vědět, co by se mi
líbilo, tak se mě zeptej a já ti to vysvětlím. Ale už teď ti
říkám, že utopie rozebírat nebudem.“

„Utopie? Vždyť ten byt je obrovskej a ta ženská je sama
a celý dny ho nechává prázdněj, nevím, co ji na tom
tak žere. Vždyť když přišla domů, tak všechno bylo ne-
tknutý.“

„Žere ji, že jí z toho bytu udělali školku a prádelnu.
Kdyby se těm děckám něco stalo, mohla z toho mít pěk-
nej průser.“

Od té doby, co je Cati přes noc i dopoledne u Lluíse
doma, se Ariela začala ve velkém starat o nezletilé za
částku nesrovnatelně přijatelnější, než jakou požadu-
jí městské jesle. Cati tomu pořád ještě nemůže uvěřit:
Strašně mě zklamala, fakt, ale zároveň nevím, co mám
dělat, protože mi volá a bečí, že to nedělala se zlým
úmyslem. Ale voni se tam ty děcka i ten mužskej chodili
i sprchovat, to už je vrchol, a vařila si tam na celej tejden,
a jedna pračka za druhou, a sušička, pro děcka, pro sou-
sedy, prádelní služby hele, a počkej, vona to všechno
i žehlila! Celý dopoledne zapnutá žehlička. Já jsem si
říkala, že se mi ta faktura ňák nezdá, na tý minulý byl
ten graf spotřeby příšernej, ale protože jsem teď v po-
slední době úplně mimo... Sousedi mi teď říkaj, že někdy
slyšeli nějaký brekot, a někdy předtím tomu sousedovi,

kterýhos potkala i ty, prej řekla, že mám dceru a vnoučata, který za mnou vobčas chodí, a tak to šlo furt dál a dál... No ale, v jednom je dobrá, to se musí nechat, hele, ničeho jsem si nevšimla.

Uvnitř už je Anna ráda, že celá tahle patálie odsouvá stranou ono znamení, které prorazilo hráz jejího zapomnění. Jakmile Catin soused zavřel vodu, celé její já začalo pracovat na rekonstrukci hráze. První krok, vzkaz Teovi: *Po tobě se slehla zem?* V poslední době není Teo moc komunikativní, což je pro Annu vždycky spíše výhodou. Odpověď nebyla tak rychlá jako obvykle, ale nakonec dorazila: *Co navrhuješ?* Anna si dopřála čas: *Budeš tady odpoledne?*

Po zbytek dopoledne pomáhala Cati vynášet kýble s vodou a vytírat. Ariela pořád jenom kňourala a omlouvala se, prsty propojené na dresu Deportivo Quito, chtěla zůstat a pomáhat, ale Cati jí dala padesátieurovku a zavolala jí sedmimístné taxi, aby si ty děti, celé vystrašené z toho zmatku, odvezla. Anna je popoháněla až do koupelny, aby jim osušila nohy a vlasy. Některé z nich byly větší: *Už můžem mluvit?* Samozřejmě že můžete mluvit. *Pani nam zakázala mluvit.* Vážně? A proč? Jedna holčička Anně sáhla na chomáč vlasů a řekla jí: *Seš moc hezká.* A další se smíchem zakřičela: *A bez brejlí bys vypadala ještě hezčejší!* Anna si nasadila brýle na hřívu: Takhle? Holčička nadšeně kývala: *Jó! Takhle!* Od té doby, co byla Anna malá, se toho zas tak moc nezměnilo: holčičky pořád chtějí být princeznami a princezny z pohádek a z děvédček nechodí do optiky a nenosí brýle.

Rozebírání dobrodružství s Catiným bytem vystačilo na hovor během celé včerejší večere a dnešní snídaně. Zatímco Nel a Laura se pořád ještě v kuchyni překřikují,

Anna se tiše přesouvá chodbou, s notebookem na zádech. V předsíni se podívá na hodiny na mobilu a uvidí upozornění z LINE: *New message has arrived.*

Včera odpoledne, poté co se neviděli dva týdny, Teo scházel ze schodů Studia 7 a se svou obvyklou skoupostí přešel přes dvůr. Bruna pokulhávala vedle něho, oči chávala vlastní stopy ve šterku a u kořenů citronovníku. Do smluvené hodiny chybělo ještě sto dvacet vteřin: Teo je využil k projíždění blackberry a Anna k rozžvýkání mentolového bonbonu. Anna si nejprve myslela, že upozornění na iPhonu byla náhoda, ale ne. Vzkaz zněl: *Viděl jsem tě na ulici.* Anna odpověděla: *Kdy?* Teo stál uprostřed dvora. O Svatojánské noci. A přidal: *Společnost jsi měla dobrou.* Obrazovka Annina iPhonu se začala výrazně pohupovat. Na ramenou cítila tíhu Nelovy paže, jak šli po ulici Torrent de l'Olla, a v rukou jeho ruku, kterou si přidržovala na hrudi. Nový vzkaz ji vrátil do židle Studia 3: *O nic nejde, už jsem to věděl.* Anna se nervózně nadechla, počítala do deseti a nakonec zvedla hlavu.

Se vši opatrností otevřela dveře. Naživo ho viděla naposledy ten den, kdy spolu byli na pláži. Že mu chybí korálkový náramek, si všimla hned, ale to ostatní na něm jí nedalo čas myslet. Vlasy na spáncích si ostříhal úplně nakrátko, hadičky naslouchadel byly zřetelně vidět, copánek vypadal právě upletený. Chomáček vlasů nad čelem označuje osu souměrnosti jeho obličeje. Pořád ještě nechápala, jak může toužit po majiteli takového sestřihu. Ale bylo to tak. A když věděla, že je zproštěna viny, toužila po něm ještě víc. Ještě než Teo dlouhým krokem vstoupil do studia, na prahu ji chvilku napíнал. Kradmý úsměv: nejprve jeho a potom i její. Vystoupilé boky započaly dlouhé tření, pomalé a hravé. Anna se

musela opřít o zeď, aby vydržela náhlou bolest krve, přival tak obrovské naléhavé rozkoše.

„Počkej na mě, jdu s tebou.“

Lauřin hlas v ní aktivoval reflexy, které jí umožnily se zběsile bušícím srdcem schovat vzkaz na obrazovce. Tak dobře, už nespěchá. Teo tam nebude. *Dneska se ti po mně bude muset stýskat, uvidíme se zítra. Pusu.* Stýskat, to bylo přesné. Včera, když byli na odchodu ze Studia 3, se přihrnula Bruna, s ocasem mezi nohama. Venku na dvoře se u stolku usazoval fotograf ze Studia 5 s ná-vštěvou. Anna zpozorněla. Říkala si sakra, sakra, do řiti a taky řekla sakra, do řiti, sakra. Teo zády zavřel dveře a potichu Anně řekl: Co se děje, prosímtě? Co kdybychom se trochu zklidnili? První osoba množného čísla vyřknutá centimetr od Anniných úst pro ni byla jako balzám, jako vibrace onoho hlasu. Po včerejším neplánovaném ochutnávání, poté co zakusila zbrusu nové potěšení improvizace na sisalovém koberci, jí dnes ráno Teovo tělo připadalo ještě o to víc žádoucí.

„To tam musí bejt super klid na práci, v tom studiu, když tam seš úplně sama.“

„Pozor, беру kolo.“

Anna si přitom nenápadně přičichne k paži. Byla ještě ve sprše, když jí klepání na dveře zmrazilo tep. — *Bude ti to trvat ještě dlouhóóó?* — Od té doby, co Laura dokončila postgraduál, vstává později a na to Anna spoléhala. Odteď už musela jenom spěchat: bylo třeba odstranit čichové stopy odbarvovacího krému z jejího těla a z celé koupelny. Ale především z jejího těla. A to se nedá zvládnout za pět minut.

Koneckonců možná není ta změna plánů tak špatná: zápach čpavku je zrada a Anně připadá, že s každým

jejím výdechem z jejích pórů vychází zrádný dech. Ve výtahu se pokouší dát složené kolo do rohu a v tichosti, se psí urputností čmuchá.

„... vstala dneska brzo.“

„Mám práci.“

„Počkej, podržím ti ho.“

Lauřiny měděné lokny, ještě vlhké, se jí otřou o paži. Do chloupků v nose jí stoupá závan čpavku smíchaný s vůněmi deodorantů, šamponů a mýdel. Je tak slabý, že se vypaří, ještě než dorazí do mozku.

ČERVENEC

Nel položil hlavu na Annino břicho.

„Co cítíš?“

„Že máš těžkou hlavu.“

„Už zase?“

Anna nad tím přemýšlí. Je to už několik dní, co neslyšela o Teovi. *Budu pryč tak týden*. A tak šance, že jí od něj dojde zpráva, každou minutou roste.

„Laura tu bude co nevidět.“

„Co s námi bydlí, zašukali jsme si víc, než když jsme tu bydleli sami.“

Anna popadne brýle a bosky vyskočí z postele na dlaždičky. Nel za ní z postele zakřičí:

„Šmarjá, co jsem zas řekl?“

Sedne si na mísu a dlouze močí. Zdá se, že pálení už je minulostí, ale dnes pociťuje přítomnost děložního hrdla, i když onen pocit je kvůli nedostatku nervových zakončení jen nepatrný. Při vhodné poloze dosáhne Nelův úd až na samé dno a Anně se z úst vydere výkřik. Promiň, promiň. Stačí to jen jednou, ale síla jeho robustnosti je dostačující k tomu, aby se znovu navztekala. Zatímco on na to hned zapomene, v ní zášť zůstane. Tento týden navíc cítí napětí a bolest v prsou. Pozor na ty zuby, sakra. Promiň, promiň. Dusíš mě. Promiň. V tu chvíli si pomyslí, že s Teem nepromarní jediný záchvěv energie. Pohodlí zaručené rozkoše ji nabádá k pečlivému zkoumání vlastních hranic. Chlapec už navíc pochopil, že když se ona chopí aktivity, neznamená to, že je neschopný. Ani vibrátor už nevidí jako svého konkurenta. Zatímco si v hlavě přehrává poslední setkání s Teem, stejně tak by mohlo posloužit i to předposlední, napíná záda na záchodovém prkénku a slyší hlas: Bylo to takhle, ne?

Pokud někdy nechtěla, aby se ji dobře naučil, tak teď už je pozdě. Zašel příliš daleko.

„Můžu dovnitř?“

Anna odklopí zástrčku na dveřích a rychle zmizí ve sprše.

„Jsi naštvaná?“

Ze sprchy začíná prýštit voda. Studená. V odrazu hliníkového profilu zástěny se rýsuje silueta v podřepu.

„Sakra, Anno, ty si to všechno moc bereš. Měl jsem dojem, že nám to klapalo.“

I ona měla ten dojem.

„Vždyť jsme si úžasně zapíchali, no ne?“

Ona si vybaví jako skvělé píchání spíš chvíle s Teem od třetího čísla dál.

„To už budeš taková celej den?“

Ještě se nerozhodla. Nel se trochu zklidní.

„Nebude to *něco* hormonálního, ty tvoje změny nálad?“

Snad, zamyslí se Anna, a voda už začíná být vlažná. Vleze si pod sprchu. Vlasy jí zplihnou na ramenou a začnou ji tížit. Dnes žádné dítě nechce. Raději by se zavřela ve Studiu 7 a nechala se Teem šoustat, dokud by ho celého nevyždímala. Tahala by ho za vlasy tak, jako to dělává, když jí celý upocený svými rty valčuje tváře.

„Anno, ale já tohle nechci, a zvláště ne teď.“

Nesnáší, když se k ní chová, jako by už byla v tom. A když nebude, tak co? Chce ona vlastně vůbec dítě, aby nakonec musela poslouchat svého oplodňovatele za sprchovou zástěnou? Jak by si přála mít právě teď o deset let méně a znovu získat všechnen ten čas ztracený ve strnulém a umrtveném těle. Chtěla by to dělat tak často, až by ji to znudilo, a neslyšet to tíživé tikání biologic-

kých hodin. Možná ve skutečnosti žádné děti nechce. Možná se nechce na svět dívat jinýma očima, zvlášť když ty její jako by právě prohlédly.

„Mám si promluvit s Laurou? Jdo o tohle?“

Anna si pomyslí, že alespoň pro tuto chvíli to stačí. I když dnes ji výmluva na bezprostřední příchod Nelovy sestry ušetřila dalších Nelových pohybů v jejím rozbo-lavěném klíně. Proč má tak krátkou paměť? Copak ji ne-slyšel křičet? Promiň, promiň. Copak mu neřekla, aby jí ta prsa nemačkal, protože ji to bolí? A proč mu vlastně nevrazila koleno přímo do břicha, proč ho ze svého těla jednoduše neodkopla?

„Do prdele, Anno, musíš si už konečně začít vštěpovat, že my, normální lidi, nejsme telepati... Promiň, to jsem nechtěl říct... Anebo jo, sakra, Ani, protože to... Já vím, že jsem ti vždycky říkal, že... Zas to poseru, poseru to, když budu dál mluvit. Ale už jsem z tebe zoufalej, a tak říkám věci, který říkat nechci.“

Anna potřebuje přesnější informace. Nel vždy chválil její mimořádné umění mlčet. Když ho začala navštěvo-vat v bytě na ulici Mallorca, zpočátku ho dost znepoko-jovala možnost narušení budoucího klidu, ale nakonec to bylo: Hej, Ani, posloucháš mě vůbec? Já už tu knihu dočítám. V tu chvíli přestala Anna jezdit propiskou po čtverečkovaném papíru a užasle ho pozorovala.

Nel přejel rukou po okraji zástěny.

„Snažím se ti říct, že nechápu, jak mám vědět, co ti je, když mi nic neřekneš. Tak schválně, pojďme to zkusit znovu: Bolelo tě to předtím?“

Anna slyší konkrétní otázku.

„Zakřičela jsem.“

„Do-pr-de-le, já se na to vy-se-...“

Anna si prohlíží bříška prstů, která jí úplně zvarhánkovatěla jako rozinky. Už by docela ráda ven ze sprchy. „Bolí mě prsa.“

Nel se otočí kolem své osy, protře si vousy a zápěstí si přitiskne k očím.

„Tak moment, moment, ať si v tom udělám jasno, protože tímhle už jsme si prošli a já si tím, do prdele, už znova procházet nehodlám. Nejsem žádnéj dobytek, Anno, když chceš, abych přestal, řekneš mi: hej, debile, už nechci, dost, stop, konec a přestaneme a všechno je krásný, zalitý sluncem. Ale musíš mi to říct, musí něco vylýzt z té tvý pusinky, a ne telepaticky... Ježíši, co to zas říkám, kruci. Proč? Proč si tím, do hajzlu, musíme zase procházet? Já se z toho fakt zblázním.“

Anna si připadala, jako by jí někdo strčil prst hluboko do krku. Přesně to se jí stává, když občas neví, jestli právě mluví, nebo přemýšlí. To bude ono. Ale už ví, co má říct na omluvu.

„To mě mrzí.“

Zvukové vlny se k ní odrážejí zpátky od vypulírovaného povrchu kachlíček. Zdá se, že se Nel směje.

„Blahoslavené uši, které slyší!“

V té chvíli by si Anna pomyslela, že přesně tak, nebýt toho, že nemá chuť myslet dál na Tea. I když ji Nel právě znovu ujistil, že není telepat, přesto přišel s nápadem.

„Chtěla bys jít odpoledne na pláž?“

Anna pootevře sprchovou zástěnu, aby ji Nel slyšel.

„V neděli je tam vždycky strašně moc lidí.“

Nel se ale nenechá odradit.

„Ale k večeru už ne. Nechtěj, abych umřel spontánním samovznícením.“

Anna se zasměje. To je ono. To je přesně Nel, a právě proto ví, že jí stojí po boku. Jakmile zavře kohoutek, zahlédne ho za ohromnou osuškou, rozloženou ve vzduchu jako opona. Celou ji do ní zabalí a pak jí důkladně osuší pokožku i vlasy, nejprve jemně a následně s větší vervou, až ji froté ručníkem drhne vši silou po celém těle, které Anna začíná pomalu ohýbat, a Nel si přitom dává pozor, aby jí ani jedinkrát nezavadil o prsa. A když se Anna konečně rozesměje a zakřičí dost, on jí řekne:

„Ty seš moje princezna otravná.“

„A kdy máš dovolenou ty, zlato?“

„Proč?“

Otázky na cokoliv, o čem se mohla svobodně rozhodnout, ji vždycky vyváděly z míry.

„No abys o tom začla přemýšlet, protože září je tu co bydup a pak se ani nenadějem a najednou Vánoce. Takže jestli má bejt ročenka hotová v prosinci, moc času nezbejvá...“

Pro Cati pojem o čase znamená: Tak už tu zase máme Vánoce, holčičko.

„A mimochodem: chci teď využít toho, že je Lluís trochu víc soběstačnej, a chci se zajet podívat na byt v Andoře a zjistit, jak se věci maj, abych ho mohla kdyžtak pronajmout. No a trošku si s Norbertíkem zavýletujeme.“

Anna se kousne do jazyka. Proč mu říká zrovna takhle? Norberta viděla jen párkrát na stránkách novin a svou tělesnou konstituci jí připomínal spíš mrože...

„... takže až budu pryč, mohla by ses tu občas zastavit a mrknout, jestli je všecko v poho? Ale v klidu, jak se ti to bude hodit, jo?“

Podle Cati bylo tím nejefektivnějším bezpečnostním opatřením i nadále využívat Arieliných služeb, ale za pár eur víc. Její uklízečka bude docházet každý týden, udržovat byt v naprosté čistotě a ručit vlastní hlavou, že nikdo jiný nebude mít přístup k druhým klíčům, když si tam bude dělat svoje kšefty. Nel tomu ale porozuměl jinak než Anna. Podle něj Cati tímto způsobem dává Ariele po deseti letech služby najevo, že si jí v hloubi duše váží.

„A kdy to bude?“

„Kdybys ještě pracovala ve studiu...“

„Kdy to bude?“

„Příští tejden, ale stav se tam, jak se ti to bude hodit. Kde jsou klíče, víš.“

Anna myslí na Tea. Dnes ráno od něj dostala zprávu: *Když ti nenapišu já, ty nic, co?* V tu chvíli si uvědomila, že už je to spousta dnů, co spolu naposledy komunikovali. Anna už ví, že zvědavost se jí v jejím vztahu s Teem příliš nevyplácí. On jí navíc jasně oznámil: *Budu pryč asi týden nebo tak*. Tehdy si pomyslela, tak fajn, a nejasné *nebo tak* začalo výrazně nabývat na délce. Občas zabrouzdala na LINE a zvětšila si tam nějaký obrázek. Naprostá rutina. A dnes: *Když ti nenapišu já, ty nic, co?* Však mu odpoví večer. Touha teď odpočívá.

Teo se z jejího života na chvíli úplně vytratil a její vysvobozený mozek potřeboval najít nějaké jiné podněty. Po práci obvykle pobíhala po domě a čistila a drhla dlaždičky, skříně nebo dvevní rámy. Nemusela být ani sobota, volný čas před ní čněl jako nepopsaná stránka. A Anna se nepopsaných stránek bojí. Dnes je na řadě

koupelna. Z jídelny k ní — úměrně délce chodby — doléhá soustavný proud Lauřiných slov. Vypráví, že se s kýmsi seznámila, že kdesi cosi dělají a že se do čehosi zapsala. Teď Nelovo zuřivé bušení do klávesnice utichlo a je slyšet jeho hlas. Anna se nechá strhnout usilovným drhnutím. Posune se k zadní straně dveří a přejíždí rýhy hadrem omotaným kolem prstu. Lauřin hlas je slyšet o něco silněji, Anna zavře dveře. Když Anna máchá hadr v teplé vodě, Nelova slova přehlušují Lauřin hlas. Špičkou nohy se právě zavřela v koupelně, kde zůstaly samy: ona a ona v zrcadle. Nasadí si gumové rukavice, odšroubuje odtok a hmatem archeologa z něj vytáhne chumáč rezavých vlasů. Zahlédne svůj odraz v zrcadle a uvědomí si, že se jí z těch odporných pachů začíná zvedat žaludek. Zápěstím si posune brýle na nose a vrhne se na odpad ve sprše. Ale ještě předtím si sundá rukavice, odhrne si zpoceně kudrny, které se jí lepí na tváře, a udělá si volný culík. V tu chvíli se sprchová zástěna otřese obrovským rámem. Anna vyjde na chodbu.

„Co se děje?“

„Nic.“

Tón onoho „nic“ nabádá k tomu, aby to šla do obýváku zkontrolovat. Nel stojí před notebookem a štípe se do vousů.

„Ale nic. Naštvala se a odešla. Řekl jsem jí, protože aha, jo, no začla mi vykládat, že nějaký kámoši, protože u ní jsou všichni kámoši, maj někde nějaký suprovej squatt a že si tam zařídili protestní a antirepresivní samosprávu nebo já nevím co, protože když takhle začíná, tak já se v tom už ztrácím. No nic, no, řek jsem jí, že jít někam jako squatter je teda bombovní, jak říká ona, když internet a vodu a elektriku ti platí někdo jinej. No a ona

se naštvála a nejspíš šla do háje i s těma svejma kámošema.“

Anna dokonce dokáže pochopit, jak moc se Laura mohla touto narážkou cítit dotčena.

„No prostě příští tejden odchází.“

I když to nebylo úmyslně, Nel třískl do stolu. Před Laurou strká hlavu do písku, ale Anna nemá náladu na dohadování.

„Tak tos asi řekl dost jasně.“

Nel se toho chytne:

„No jako čas od času se věci musej říct jasně.“

Za chvíli se na prahu koupelny objeví tenisky. Anna je skoro na zemi a nemůže si nevšimnout značky, je to jedna z nejdražších, a pokračuje v čištění záchodové mísy.

„Nebude ti z toho špatně, z dejchání tady tý chemie?“

„Už končím.“

„Dneska jdu sám. Tak jsem zvědavej, jestli se neztratím.“

Nelovy nohy jsou mrakem oranžového chmýří, které mizí pod tkaninou legín. Nad tričkem XXL z hasičského závodu jeho rty říkají:

„Pusu.“

„Nechtěj po mně, abych se zvedla.“

Pusa jí přistane na hlavě. Anna si upravila culík. Je smířená s tím, že kdyby onen náhodný rozhovor neotevřel Lauře oči, Nel nebyl odhodlaný jí něco říct. Zvedne se, hadry nechá v umyvadle a umyje si krk a obličej.

Vyjde na chodbu. V tichém bytě to neznatelně praská. Stojí v předsíni, dveře do Lauřina pokoje ji lákají. Myslí na švagrovou ve výtahu, na něco, co v ní vzbudí podezření. Ten večer na náměstí Sol: Když jste unavený, tak

klidně běžte. Já pak půjdu pomalu na metro. Vrátila se až ráno. Od té doby samé příchody a odchody, zubní pasta, deodoranty.

Už je vevnitř. V pokoji je dusno jako v peci. Má sto chutí otevřít okno a vyvětrat nebo aspoň vytáhnout roletu. Ale pokoj je pořád ještě Lauřin, takže bude muset rozsvítit. Na zemi zpřeházené sandály a tenisky. Na posteli čisté složené prádlo pomíchané se špinavým. Počítač leží na stole. Pod ním papírová taška plná papírů. Dívá se na rozházenou přikrývku sahající až k zemi. No jasně. Klekne si, hlavu strčí pod postel. Má pocit, že vzadu vidí jakousi taštičku. Povytáhne ji, je to toaletní taška. Podlouhlá, možná tak akorát. Váha by taky odpovídala. Uvnitř je něco podlouhlého a tuhého. Srdce jí buší tak silně, až se z toho celá roztřese. V uších slyší ohlušující pískot. Rozevře zip. Uvnitř vidí něco oválného omotaného ručníkem. Je si tak jistá, že našla to, co hledala, až se musí snažit, aby si uvědomila, že je to něco jiného: vibrátor se třemi rameny, totální stroj. Dveře Anna neslyšela, ale uslyší hlas:

„Co, chceš si ho zastrčit do prdele?“

Bruna na druhé straně branky vrtí ocasem a vydává přitom zvuky podobné frkání.

„Už několik dnů na tebe čeká.“

Na konci tunelu se proti světlu ze dvorku rýsuje Teova postava. Anna hladí Brunu po hlavě, pomazlí se s ní a promne jí uši. Teo, který se nehnul ani o krok, si nechá přejet rukou po levé lící kosti, nechá si projet prstem po zašpičatělém pramínku vlasů na čele, nechá si říct

ahoj s mentolovou příchutí, docela blízko dříčku pod nosem. Teo už není tak neoblomný a dotkne se její tašky s MacBookem.

„Počítače mají dny sečtené, Anno.“

Ona se na něj dívá ze správného úhlu.

„Vážně?“

„Budoucnost patří tabletům.“

„Jestli se nebudou dělat sedmadvacetipalcové, tak mně budou stejně na nic.“

„Už se dělají.“

Vidí, že si ho bude muset získat, takže do naplánovaného rozvrhu dne přidá trochu emocí.

„Počkej tady, nikam nechod.“

Přejde přes dvůr až do Studia 3, otevře dveře a za chvíli se objeví se svazkem klíčů v ruce. Teo ji zvědavě pozoruje, stejně jako Bruna, možná i víc. Anna už má pro něho připravený vzkaz: *Za 15 minut tě čekám na adrese...* Stiskne před ním enter a Teo čte z vibrující obrazovky blackberry. V očích mu hravě zajiskří. Když kolem něj Anna procházela, otřela se mu taškou o bermudy. Uvnitř ochranný povlak na matraci dva krát dva, hypoalergenní mýdlo a pár věcí navíc.

Jak se dalo čekat, Catin byt byl netknutý. Kromě čtvrtka, což byl úklidový den, Arielina opatrnost přetvořila zdi bytu v nedobytnou pevnost. Vyměněný Teo vchází do dveří a směje se.

„Ty seš ale potvora. Tady bydlíš?“

Anna ho kousne do brady a zavrtí hlavou, že ne.

„Seš nebezpečnější, než jsem si myslel.“

„Nebezpečný jsi ty.“

Je to tak. Teovo tajemství v sobě skrývá nebezpečí s latentní energií, která by mohla vyhodit do vzduchu celou

budovu. Když Teo uvidí postel dva krát dva, rozzáří se mu obličej.

„A my šukáme na takovém příšerném lehátku.“

Anna se snaží, aby nekřičela. Teo našťestí oceňuje na ústech i jiné věci. Těla se na chrániči matrace stávají dvěma jehlami, hledajícími nepřesný pól magnetu. Teův mobil na stolku vibruje, položený displejem dolů, ani jeden z nich ho nevnímá. Funění, kousání, kondomy lítají. Na zem ne, Teo, ne, tady, do tašky. Klečící Teo potáhne Annu za nohy, ona se přimkne k jeho bokům, on zatlačí. Anna se ho chytí, po zádech jí stékají potůčky potu, je prohnutá jak luk. Teo heká:

„Já z tebe zešílím, ty potvoro.“

Anna chápe, o čem mluví. S Teem už rozumí všemu: je to onen druh šílenství, který by mohl skoncovat s celým lidstvem, kdyby byl rozdělen stejným dílem mezi pohlaví a rovnoměrně rozmístěn v prostoru a čase. Tato mocná žádostivost bude Tea provázet celým mládím a velkou částí dospělosti, bude kvůli ní kráčet po tenkém ledu a riskovat, jen proto, že se mu zatmělo před očima. A bude vždycky v nejlepším případě desetkrát silnější než žádostivost všech žen, které po něm budou v životě intenzivně toužit, včetně Anny. Psali to i v novinách: testosteron deset ku jedné, v nejlepším případě. Tomu můžeme čelit jenom po určitou dobu, Teo, ale ne napořád. Kdo by pak živil tvoje děti? Jak takhle můžeš celý život žít? Jak takhle mohl celé ty roky žít Nel, aniž se mu dostalo odezvy? Svoje šílenství vkládal do nehybného těla, které počítalo do sta, do dvou set, hezky pravidelně, a druhý den měl ještě sílu na to, aby Annu krmil a rozesmíval. Tolik toužila po klidném životě, daleko od manželského lože, jež po ní neustále něco chtělo.

Chtěla žít pod Nelovými ochrannými křídly v neutrální zóně: v parku zalitém sluncem, na silnici při jízdě autem, při dlouhých procházkách s větrem svištícím kolem uší. Snížit na minimum případy vniknutí roztouženého těla do jejího klína, zpočátku přirozeně přijímajícího, z něhož se však časem stal odmítající. Vyhnout se zabodávající se jehle, pronikajícímu hřebíku, bolesti, která je podmínkou k odpočinku, aby se počítadlo mohlo vynulovat. Milovat Nela, aniž by za to výměnou dostala *to*, a přesto ho stále milovat, jak člověk miluje jenom milence: bláznivě a nerozvázně.

Odmítavá Anna nacházela po mnoho let dokonalé útočiště v pokoji vedle předsíně. V témže pokoji, který bude jednoho dne svědkem Lauřiny otázky: Co, chceš si ho zastrčit do prdele? Pod touž střechou, kde bude Anna mít sto chutí se navždy vypařit, když jí Laura řekne: Hledalas něco jinýho, co? Řekni mi, co hledáš, možná ti můžu pomoci. Mezi stěnami, kde zůstane ochromená hrůzou, když jí Laura zašeptá: Proč nic neříkáš? Tichá jako vždycky, co? To bude asi proto, že toho máš hodně k zamlčování, ne? Tak abys věděla, já taky umím hledat. Pokoj vedle předsíně byl zároveň útočištěm i pastí. Ale když byl ještě pouhým útočištěm, chodil ji tam Nel ráno políbit do vlasů a vždycky jí starostlivě přitáhl peřinu na ramena. Budu tě vždycky ochraňovat. V tu chvíli její hněv polevil a jeho ruka získala stejná práva jako ta její. Navzdory všemu bylo její tělo stále ještě živé, ještě pořád fungovalo.

„Vyčurat se snad můžu, ne?“

Anna plácne Tea po zadku a vleze si do sprchy. Kdyby ji slyšel, řekla by: V klidu, zítra přijde paní, která ty kapky na záchodové míse umyje. A byl by to žert, protože

Teo močí vsedě. Nechce tomu ani věřit, ale někdy by se jí líbilo komunikaci s Teem posunout o krok dál. Dneska má Teo povídavou náladu.

„Vůbec ses mě nezeptala, jak jsem se měl, když jsme se neviděli.“

Anna se zabalí do ručníku. Má pravdu, na nic se ho nezeptala. Teo si odpoví sám:

„Asi tě to nezajímá.“

Anna pozoruje jeho počínání, nikdy neviděla žádného muže, ani Nela, se tak pečlivě utírat papírem. Teo už je zvyklý, že se na něj Anna mlčky dívá.

„Můžu ti něco říct, i když tě to nezajímá?“

Anna váhá. Nerada porušuje hlavní pravidlo, které Teova hluchota jen upevnila.

Za dlouhou chvíli ho Anna přijme opřená zády o kachličky v koupelně. Teo ji přidržuje pod kolenem, aby jí pomohl udržet rovnováhu. To je na Annu moc věcí naráz. Myšlenky jí utečou k hovoru, který vedli před chvílí. Mám průser, Anno... Máti má depresi, sousedi ji před dvěma týdny našli v koupelně nacpanou práškama. Ještě že tam byli psi. Na otravu to nebylo, ale smíchala to s alkoholem, prostě jak ve filmu. Teď už to vypadá, že je snad v pořádku. Otec přijel z Ria. Já vím, že to není moje chyba, takovej debil nejsem, abych přistoupil na tu jeho hru, ale jsem si jistej, že chtěl, abych se cítil provinile, protože vždycky říkal, že by to pro mě bylo lepší tam, s ní, že ve studiu, když jsem sám, že tam může začít hořet nebo můžou přijít zloději nebo se mi může stát já nevím co. Ale mně už je jedenadvacet, a že hovno slyším, ještě neznamená, že se musím celej zsranej život držet její sukně. Sourozence, co žijou venku, nebuzeruje, že ji tady nechali samotnou, maj svůj život, jako všichni

ostatní, a já chci taky mít svůj život, sakra, je to tak těžký pochopit? Anna mu vzala obličej do dlaní: Teo, podívej se na mě dobře: řeknu ti jenom jedno, a bude to poprvé a naposledy, co ode mě uslyšíš, že se ti pletu do života, rozumíš?

Teo ji vrátí z myšlenek zpátky: Musí to být pro tebe hrozně nepohodlný, nechceš jít radši do postele? Anna zavrtí hlavou. Strčí ho do sprchy a pod proudem vlažné vody ho namydlí, dává si záležet. Teď už je Teo opláchnutý, opře se o zeď. Anna si klekne a v duchu začne počítat: Jedna-dva-tři-čtyři.

„Prosím tě, Ani, musíš něco sníst.“

Anna otočí hlavu na polštáři. Nel jí přejede hřbetem ruky po tváři.

„Ty máš vypnutý mobil? Volala mi Cati, chtěla vědět, jak ti je.“

Už předtím ho slyšela v chodbě: Teď spí, už je klidnější. Kdykoli se z Nelova mobilu začne ozývat samba, tak si pomyslí, že to bude Laura — *Máš toho hodně k zamlčování, co? Tak abys věděla, já taky umím hledat* — a zastaví se jí bránice.

„Řekl jsem jí, že ještě spíš. Dělá si starosti, to je normální.“

Ten týden, co byla Cati pryč, Anna se vrhla do svého milostného dobrodružství po hlavě. Pokud měl útok švagrové nějaký empirický základ a Nel by se to měl nakonec dozvědět, už nebyl žádný důvod, proč by se nemohla s Teem dál stýkat. Ale pokud to měl být způsob obrany nebo výhrůžka, pak je nezbytné zvýšit opatrnost.

Anebo se někam přemístit: Catin nedobytný byt představoval bezpečnou zónu. Byla přesvědčená, že přijde chvíle, kdy Teova přitažlivost začne opadat. Kouzlo se vytratí a navrátí se rovnováha. Okamžik, kdy si mezi jeho napjatými stehny uvědomila, že počítá po osmi, mohl být prvním signálem. Už chybělo jenom napnout provaz mezi nimi o trošku víc a byl by praskl.

„Tak pojď, udělal jsem ti kuskus.“

To Annu zrovna neláká.

„Chtěla bych jen vodu.“

Nel jí prsty pročesává rozčuchané vlasy.

„Královna ze Sáby chce vodu? Hned ti přinesu vodu.“

Před třemi dny Anna z Catina bytu odešla později než obvykle. Byl to poslední den, kdy se tam viděla s Teem a chtěla místo činu důkladně uklidit. Když stál Teo před postelí, řekl jí: tady je ale bordel, ty jo, a několikrát jí zopakoval: já už ale musím jít. Anna ho plácla ručníkem: jo, už jsi mi to říkal, pochopila jsem to, běž už, padej, na zdar. Mít ho nablízku je riskantní. Teo sám je riskantní.

Od té doby, co se jí svěřil se svými trampotami s matkou, se dostali do jiného stadia důvěrnosti: Teo, ty sám nejlíp víš, jaký máte vztah, ale jestli chceš radu, nikdy si s matkou nenechávej něco nevyřešeného. Druhého dne mu navrhla: mám ti vykládat jeden příběh? Klečela u jeho stehů a začala mu v mobilu psát: *Měla jsem bratra, jmenoval se Bast a byl jako Bruna*. Nakonec ji Teo objal a vynahradil jí tím všechna objetí, která Anna Bastovi nikdy nedovolila. Bylo to poprvé, co to někomu vyprávěla. Teo jí řekl — snad z vlastní zkušenosti: Ať se tím budeš užírat sebevíc, teď už na tom nic nezměníš. A hovor zakončil slovy: Měla by sis odpočinout, on už odpočívá spoustu let. Občas zapomínala, že se i dospělý

jedenadvacetiletý člověk může chovat jako stařec. Musíš si od toho příběhu odpočinout, Anno. Lehla si na postel a zavřela oči. Najednou se cítila lehká jako pírko.

Když se Teo vrátil z koupelny nebo kde to byl, lehl si vedle ní: Tys usnula? Anna ležela na břiše a nevstala, aby mu odpověděla tváří v tvář. Nevstala vůbec. Udělala gesto, které Teo napoprvé nepochopil. Nakonec si na ni Teo lehl, svou hrudí na její záda. O chvíli později jí vzdychl do ucha: Myslel jsem, že zezadu se ti to nelíbí. Padla poslední zeď.

Naposledy to bylo v bytě na ulici Mallorca. Už tehdy jí to připadalo ponižující. Nel jí vykládal o zvycích starých Řeků, jako by jí vyprávěl o nějaké vzdálené galaxii: Co může být ubožejší, než když tě někdo chce vkleče, když ti to někdo dělá zezadu. Pro Annu existovaly dva režimy. První končil takto: Nele, já se počurám. Klidně se počurej. Počurej se ty, pako. Druhý skončil dřív: Kdyby tě to bolelo, tak mi řekni. Bolí mě to. Tak jo, už toho nechám. Anna se zhnuseně dívala do zdi už dávno před tím v tunelu. Vkachličkovaná stěna záchodů na gymnáziu, betonová zeď venku u kempu, vytapetovaná stěna jediného klubu na ulici Mallorca. To si ještě nedokázala představit, jak mrzké a ponižující to může nakonec být, ležet zadkem nahoru pod nějakým mužem a být mu po vůli.

Teo může vážit klidně o dvacet kilo míň než Nel. Na posteli s ořechovou pelestí roztáhl paže na Anniny paže, jejich prsty se propletly. Anna ucítila jeho jazyk v uchu a tělem jí projelo vzrušení. Nohy se jí samy rozevřely. Myslel jsem, že zezadu se ti to nelíbí.

Unesena příslibem nepoznaného pocitu se Anna pokusila v hlavách postele postavit na všechny čtyři.

Teovy paže musely zmizet. Jeho hluboký dech se vzdálil. Okroužkované ruce utekly hledat oporu k jejím bokům a komunikace byla tatam. Najednou se Anně udělalo nevolno. *To* by mohl být kdokoli. Jedna, dva, tři, čtyři. Cítila, jak jejím tělem, hýžděmi, břichem otrásá síla, která není její. Viděla svoje prsa, nekontrolovatelně divoká, jak směšně skáčou. Chtěla ho od sebe odtlačit, odkopnout, udeřit ho do prsou, ale celý život dělala totéž. Ironií je, že když se k tomu opravdu měla odhodlat, v tunelu a zátoky Tancada, hrůza ji ochromila. Ve změti myšlenek najednou pocítila jakési teplo: Teova ruka na jejích zádech, pobízející, aby se posunula dolů po měkké straně matrace. K uchu se znovu přiblížil známý dech, zuby jí znovu projely u krku. Ve vzduchu kopulují dva brouci, jeden pohltil druhého. Anna se držela rukou s vystouplými klouby, rukou, které jí taky zachránily život, aniž by to Teo věděl. Soustředila se na kroužek na palci a začala komunikaci: prsteníček, prostředníček, ukazováček — dokud se svět nerozložil. Později vpozdvečer se Teovi dostalo oficiálního pozvání splést si díru.

Když byla Anna v bytě sama, zatelefonovala: Všechno v pořádku, Cati. Díky, zlato. Seděla na posteli, na nejsladší bolesti v jejím životě: první bolest od Tea. Přejížděla prstem po lemu matrace a mluvila přirozeně: Venku ti visí povlečení a ručníky, mám ti to složit? Cati zvýšila tón: Povlečení a ručníky? Nevím, asi ti je Ariela vyprala, jsou pověšené. Hele, nechce se mi přemejšlet, dej je dovnitř, jestli chceš, ale neskládej je, protože já tě znám.

Anna nechtěla riskovat, že by postel ustlala jinak, než je to u Cati doma zvykem, a tak první den už povlečení s tímto vědomím svlékala. Stáhla ochranný povlak,

složila ho gumovou částí dovnitř a uklidila. Zavázala plastovou tašku, která vypadala jako míč nacpaný rolemi toaletního papíru a kondomy připomínajícími medúzami, a nechala ji připravenou, aby ji mohla vhodit do kontejneru na rohu. Každý kout překontrolovala s forenzní důkladností. Umyla záchod a koupelnu, vytřela podlahu ve sprše a ložnici nechala nakonec. Čisté ručníky dala do skříňky v koupelně, povlečení složila do čtverce a nechala na rohu postele.

I když měla všechny kondomy spočítané, použitelné i ty, které z různých důvodů vyřadili, znovu zkontrolovala celou zem. Dlaní projela kolem nočních stolků. Mezi jedním stolem a matrací nahmatala nějaký tvrdý papír. Složená krabička od prezervativů? Anno, klid, Teo je nosí ve velkém. Potáhla za karton, vydával šustivý zvuk. Teď to viděla dobře: bylo to malé album s fotkami 10 × 15, jaké se dělaly dříve. Už ho tam chtěla vrátit, ale mezi listy se vysunula jakási záložka. Otevřela album na označené stránce.

Nebyla to typická pozvánka na křtiny. Fotka holčičky byla už časem zažloutlá a vypadala jako záběr při západu slunce. Styl a písmo měly nezaměnitelnou pečeť Cati: *Ahoj! Jmenuju se Anna a narodila jsem se dne...* Dírkou byla protažená nažloutlá šňůrka, k níž byl nejspíš přivázaný nějaký malý předmět na památku. Anna zalapala po dechu a nějakou dobu jí trvalo, než se zase vzpamatovala, aby mohla nechat všechno tak, jak to bylo předtím. V krku se jí udělal knedlík, který nedokázala spolknout.

Nevěděla, že Catina holčička se také jmenovala Anna. Ani netušila, že kdyby žila, měla by teď o dva roky méně než ona. Ale byla si jistá tím, že toto jí Cati nikdy neřekla.

Nel znovu vejde do pokoje se sklenicí vody. Anna se na posteli nadzvedne na jednom lokti.

„A cos jí řekl?“

„Komu?“

„Cati.“

„Už jsem ti to řekl, že máš pořád angínu.“

Anna nechá znovu spadnout hlavu na polštář. Rozcuchané vlasy jsou střapatým hnízdem na červeném polštáři.

„No tak, Ani, podívej, jak je dneska venku, vyfotil jsem slunko na naší zimní zahradě, hele.“

Jas displeje Annu oslní. Zavře oči.

„Zkusíme to znovu, nic se neděje. Máme spoustu času. Ty budeš dál brát ty růžový prášky a já budu dělat kličky, jo?“

Je to výmluva, k níž se Anna upíná. Zničehonic dostala menstruaci. Mohla zaměnit jednu bolest za druhou, měla štěstí. Může být vděčná za štěstí, které měla, štěstí, které má, když si takhle zahrává.

Ředitel banky doprovodil Annu až ke dveřím a ulice se rozezvučela. Anna jde až k zahradám Putxet, vystoupá po schodech, jde nahoru a ještě výš. Dnes bude dusno, ale ranní vánek je čerstvý a voňavý. Nahoře na kopci poklidné město ubíhá za posledními zbytky vegetace k moři.

Neužírej se, řekl jí Teo. To bylo ono: užírala se tolik, že přestala rozlišovat míru bolesti.

Anna opět vidí sebe samu, jak začíná chodit. Nelova postava je za jejími zády čím dál menší. Před chvílí ji

Nel objal tak silně, že nemohla skoro ani dýchat. Anebo možná to, kvůli čemu nemohla dýchat, nebyl tlak fyzický. Nel ji políbil na čelo a řekl jí: Tak běž, běž.

Je září loňského roku, její matka má narozeniny.

Anniny sandály postupují naleštěnou chodbou, kde se před chvílí odrážela Nelova postava. Bílé světlo bodá do očí. Anna si všimne červených hasicích přístrojů. Pantone 186-C. Vidí skříňky, rovněž červené, se svinutou hadicí, a počítá otáčky: jednadvatřičtyřipětšest... Pak se zaměří na zelený fíkus vedle okna. Pantone 3425-C. V okně je vidět moře, 2945-U s duhovou 548-U. Zdá se, že černé trupy nákladních lodí, padesát mil od pobřeží, odpočívají. Uprostřed modři vypadá bílá plachetnice jako špendlíková hlavička. Otočí hlavu k Nelovi, ale ten už tam není.

Číslo třicet šest — tři a šest je devět — se otevře. Hlas odpovídající na klepání ji uklidnil, a když uviděla obě postele prázdné, oddychla si ještě víc: pokoj je velký, ale zdá se, že dnes nemá zástěna co oddělovat. Volné místo přijde vhod. Před oknem se v protisvětle rýsují dvě siluety. Pečovatelka, která sedí na židli, je mladá a usměvavá: Podívejte, Carme, dneska máte návštěvu!

Dívka pohlédne na Annu s jiskrou zvědavosti. V jedné ruce drží lžičku a v druhé kelímek od jogurtu. Část jeho obsahu skončila na bryndáku širokém jako kuchyňská zástěra a druhá část teče po bradě Anniny matky. Koutky má bílé a žvýká, jako by to byl písek. Nerovnoměrně rozervené oči se nedívají nikam. Chcete jí to dát vy? Anna zavrtí hlavou. Pojdte k nám, za chvíli už to bude mít všechno sněžený, že jo, Carme? Dneska nemáte moc hlad, že?

Pečovatelky v tomto domově důchodců umějí být diskrétní. Proto si ho Anna vybrala.

V den, kdy Annina matka opustila svoje vědomí na zemi v obývacím pokoji, se Anna stala sama sobě trestem. Tehdy to byl přesně rok, co odešla z bytu na ulici Mallorca, když byl Nel v práci. Vzala si tašku, nasedla na příměstský vlak a jela do Costery, vestoje, moře měla za zády. Nelovi nechala jenom jeden vzkaz: *Nechod', nepiš mi, nevolej mi, protože ti nebudu odpovídat.* Na sklonku století nebylo utnutí komunikace v takovýchto situacích tak nemožné jako teď. Nelova rodina se o tom dověděla, protože zpráva se rychle šířila po vesnici: Manželka toho od Tonety dostala mrtvičku. Doktoři říkali, že kdyby to bylo jenom to, tak by byla aspoň nějaká naděje na návrat do normálu. Tady je hrozně důležitý čas. Kdyby tam neležela tak dlouho...

Nel nerespektoval Annino přání a najednou se objevil v Costere v autě. Skoro by se dalo říct, že Annu zastihl, jak si balí kufry do Dublinu. Myslím, že bys neměla nikam jezdit, Anno. A co je tobě do toho? Táta tě teď bude potřebovat víc než kdykoli jindy. A jak ty víš, co bude můj táta potřebovat?

Otec Anně řekl, ať jede, že stejně nemůže nic dělat. Ale řekl jí to jenom proto, že pořád ještě slyšel, jak křičí, vkleče na zemi, pohupuje se dopředu a dozadu, drží se přitom za břicho, kašle sliny a zalyká se, s rozbitými brýlemi v ruce: Musíš mi odpustit, tati, musíš mi odpustit. Anna vzlykala, žíly jí v hlavě praskaly: Já jsem myslela, že spí, přísahám, tati, myslela jsem, že spí. Cítila, jak ji včelí žihadlo píchlo do ruky.

Anninu otci zbývalo do důchodu ještě pár let, měl nemocná záda, a tak tělo své manželky nemohl nosit do schodů a koupat ji taky nemohl. Všechny rodinné úspory spolkly dvě ošetřovatelky, které matku kolem

jedenácté odvezly, umyly ji a k večeru ji zase uložily. Odpoledne ji buďto jedna nebo druhá ošetřovatelka usedla před televizi a četly jí bulvární plátky tak dlouho, dokud se univerzitní vrátný nevrátil z Barcelony. Fyzioterapeutka placená pojišťovnou ji denně polohovala a masírovala, aby neměla proleženiny. Dnes Anna ví, že tohle všechno by bez různých příspěvků nebylo vůbec možné. Každé období má své trápení a každé trápení má svůj čas.

Otec matku krmil až do konce. Anna, která předtím prchla do Irska, se vrátila do rodné země a taky k Nelovi. Budu tě vždycky ochraňovat. Občas otci zavolala. Ale mockrát ne, a moc dlouho taky nemohla. Jednou o Vánocích volal do tiskárny Nel a chtěl Annu k telefonu, aby jí oznámil, že ošetřovatelka našla matku ráno v posteli, jako by spala. Po příštích třináct let matku krmily jiné ruce: No tááák, Carme, nevyplivujte to, poslední lžička.

Když pak otec zemřel, matčiny sestry se slétly jako supi a čekaly, co se stane s domem v Costeře. Ale už bylo pozdě. Annin otec vyhrocenou situaci předvídal, což se Anna dozvěděla, až když jí notář nesrozumitelnou řeč přeložil: jedinou legitimní dědičkou byla ona. Matčiny sestry vyhrožovaly, že se proti závěti odvolají, ale když zjistily, na kolik by je to vyšlo, nejspíš nakonec pochopily advokátovo vysvětlení: nedá se nic dělat.

Anna se nikdy nedozvěděla, jestli matku někdy přišly navštívit. Ale když se jim po otcově smrti podařilo získat telefon do bytu strýčka Avel-liho — *Tak co, holka? Už vám notář něco řekl?* —, nepochybuje o tom, že se jim taky podařilo zjistit, ve kterém domově důchodců ta nevděčná zlá dcera svoji ubohou matku nechala. Pro-

tože v Costeře to věděli všichni: chudáka Carme ta její nehodná dcera opustila. Anniny tety, které hned na začátku přispěchaly, aby podepsaly nesvéprávnost své sestry, majíce přitom na paměti dům, považovaly za samozřejmost, aby se konečná příjemkyně o břemeno postarala: Jestli se vám vejde skládací postel, tak jedni naši známí jednu vyhazují a dovezli by vám ji do Barcelony. Když se dozvěděly o domově důchodců, považovaly to za neodpuštělný únik. Anna neměla sílu jim oponovat. Přesvědčila Nela, aby si změnil telefonní číslo, a podle všeho tety to nové už nedokázaly vypátrat.

Poslední matčiny narozeniny se dívala na mobil, kolik je hodin, a mezitím jí usměvavá dívka vysvětlovala, jak na kolečkovém křesle fungují brzdy, jak jí má dávat kapky a aby dávala pozor na opěrku hlavy. Na rukojeť jí pověsila bundu označenou druhým Anniným příjmením. Pokud půjdete ven, tak ve skříni je jedna ještě tlustší bunda. Když slyšela tu zatracenou větu, říkala si, proč nemá v uších špunty: Tak jo, tak já vás tady nechám, Carme, ano? Dveře s číslem třicet šest se zavřely. Anna si nepamatovala, které prášky jí pečovatelka řekla, že má matce dát, ani v kolik hodin. Bylo to úplně jedno, všechno dělala špatně a dělala to špatně až do konce.

Byl to nejlepší domov důchodců s komplexními pečovatelskými službami, který našla. Personál se choval úžasně a vedení se na nic neptalo. Ale za exkluzivitu se musí samozřejmě platit. Anna vzala práci, kterou jí nabízela Cati, protože byla dobře placená. Mohla se vyučit mechanikou, kuchařkou, taxikářkou, kdyby bylo potřeba a kdyby za to měla dobré peníze. Nápad pronajmout dům v Costeře jí vnukl správce majetku strýčka Avelího, který tak získal zákaznici. Nájemce nebylo

těžké najít: jeden německý pár v předčasném důchodu, kterému na sto eurech nesešlo, pokud slunce a slaná voda byly zadarmo. Kromě občasných oprav se Anna nemusela o dům už víc starat.

Všechno, co dokázala našetřit, přidávala ke skromnému matčinu důchodu a k nájmu od Němců, ale ani ty nejlepší výpočty neuhasily měsíční požár domova důchodců. Neustálý nůž na krku nebyl zrovna tím nejlepším prostředkem k zapomnění. Realitní správce Anně navrhl, aby dům zatížila hypotékou, tím by mohla dostat ihned hotovost. Úroky byly téměř lichvářské, ale Anna se toho chytla, Nela neposlouchala. Správci dala svobodu v jednání s bankou a v účtování vlastních honorářů. Účty si zkontroluje, až bude dělat daňové přiznání. Dnes všechno sedělo. Zkušenost ji ale přiměla k obse- si s výdaji, která ji i teď, šest měsíců po matčině smrti, doprovází jako stín. Přišla chvíle, kdy je třeba začít budovat pevnou hráz, která by peníze zadržovala.

Dnes dopoledne musela zanést do banky kopii daňového přiznání a při té příležitosti se za staženými role- tami setkala s ředitelem pobočky. Trvalo jí půl roku od pohřbu, aby sebrala odvalu a sjednala si schůzku, a i tak to muselo být pod záminkou, že nese daňové přiznání. I přes nečekaný návrh strýčka Avelího byl Nel natolik taktní, že toto téma před Annou neotevíral, dělal, jako by dům v Costeře neexistoval. Možná tomu taky napo- máhala vrozená hrdost nikdy se nikoho o nic neprosit, a už vůbec ne Annu o peníze.

S ředitelem pobočky si vyměňovali dojmy na kalku- lačce. Anna měla čísla v hlavě a čekala, že je ředitel pro- mítne na obrazovku. Teď, když už nemusí platit domov důchodců, není částka, která jí zbývá, nijak závratná,

ale taky není k zahoeení. Hypotéka bude brzy splacená. Potom už bude dům zase její, prodá ho a poslední stopy minulosti, kterou za sebou táhne, budou navždy smazány.

V parku se Anna posadila na oprýskanou lavičku, okrajem blůzy si vyčistila brýle a napravo hledala dům se stýčkovým bytem. Za jejími zády se jako trofej na vrchu Vilana tyčí Collserolská věž. Pokoj v domově důchodců byl o trochu levnější, protože měl výhled jen na kopec. Bylo to tak záměrně: Annina matka neměla moře nikdy ráda.

Mei energicky roztírá opalovací krém na ruce jednoho z dvojčat.

„Mamííí, to bolííí!“

„Tak jestli tohleto bolí, tak jen počkej, až se spálíš a budeme ti muset odlupovat kůži po kusech... Už jsem to říkala i Raquel, myslela jsem, že nebudeš chtít přijít.“

Dotyčná si lehne na ručník a vzápětí se zase zvedne.

„Iseme, nesundávej si tu čepičku, zlatíčko, sluníčko moc pálí.“

Anna prohrábne lepkavý písek, ve kterém si tři děti hrají. Není to její písek. Rozhlíží se kolem, slunečníky jeden vedle druhého, cizí těla až moc blízko sebe, křičící hlasy. Zkontroluje si mobil. Dopoledne bude Nel mluvit s realitním správcem, který by mu měl říct, jestli se ta německá rodina nakonec rozhodne dům koupit.

„... budou tyhle tetování starý, bude to vypadat jako nakládaný papriky.“

„Fakt? No tak to teď budeš čumět.“

Raquel si o pár centimetrů stáhne bikiny a pak je zase vytáhne nahoru: na boku jizvy po císařském řezu vyjde a zapadne modré slunce.

„Týjo! Žes nic neřekla! Ukaž? A nebolelo to?“

„Když se sprchuju, tak mi Isem říká... Iseme! Nikam mi neutíkej! Do vody se chodí s maminkou, hned se půjdeme koupat, zlatíčko, vydrž chvíli.“

Anna si vzpomene na Tea: Teď, když už vím, že nebudu pracovat v bance, nechám si tady udělat tetování. A sundal si prstýnek. Anna si ho vzala a vyzkoušela si ho na všech prstech. Tys chtěl pracovat v bance? Teo se stáhl do sebe. Prosimtě, ruplo ti v bedně? Já a pracovat v bance? Zasraní zloději to jsou. Teovy vtipy není tak snadné prokouknout jako ty Nelovy, Nel se při nich uchichtával.

Všechno, co se teď odehrávalo na pláži, byl Nelův plán, aby se Anna rozptýlila. Měli bychom se dát dokupy, Ani. Takhle to řekl. V množném čísle. Když dostala pozvání od Mei, aby s nimi šla na pláž, bylo už všechno naplánováno.

„Isem taky ležel dva týdny s angínou a já jsem myslela, že z toho snad zešílím.“

„No tak na to, žes marodila, seš sakra dobře vopálená.“

Anna, která nikdy nerodila, snad už pomilionté cítí pohledy na svá obnažená prsa, boky, břicho, a připomene:

„Terasa.“

„A jó, jasně, vždyť jsi mi to říkala. To musí bejt velká terasa, v takovém velkém baráku.“

„Isem byl zvyklej na terásku v bytě, tak teď na bazén čubrní.“

„Vy jste si postavili bazén?“

„Né, je skládací, ale poslouží stejně. Isem ve škole vykládá: My máme na statku moře, heč! No jo, sranda to je.“

Anna vnímá všechny hlasy, blízké i vzdálené. *Izane! Pocém sakrá! Ty jo, vole, tak tenhle popcorn je fakt suprovej.* Kousek opodál stojí dva slunečníky, jedna rodinka má zapnuté rádio: *Drink all day, Play all night, I'm in Miami Beach...* Znovu si zkontroluje mobil. Tady v tom randálu by ho stejně neslyšela, kdyby zvonil. Nel trval na tom, aby si promluvila s realitním správcem a ten zařídí všechno, co bude potřeba, ale ne kvůli Nelovi, to vůbec ne, ale aby si ona sama ušetřila starosti. Anna tomu uvěřila. Koneckonců musí žít ve stejné domácnosti. Vypočítala prodejní cenu domu, která má pokrýt krátkodobé výdaje a potíže na dobu neurčitou. Budoucnost je nevyčerpatelný zdroj paniky, to je nejjistější závěr, k němuž dospěla.

„... hele, to je tutově zánět močáku, co ti mám na to říct, bavlněný kalhotky jsou prostě fúj...“

„Když mluvíš o bavlněnejch věcech... Možná to víš: mám jedno Isemovo tričko celý po...“

Mobil je stále němý. Tlachání mezi ženami je tak otravné, že se kontrola mobilu stane ustavičnou a automatickou. Nakonec se Anna musí uchýlit k Teovu systému a telefon odblokovat, aby nemusela vyťukávat PIN každé dvě minuty. Otevře Teův avatar a zvětší si na něm fotku. Změnil si ji, teď je vidět z profilu, jako řecká socha, v protisvětle okna, které Anna nezná. Fotka z Facebooku je pořád ještě zepředu, vzdorující. Slyší ho: tak schválně, kdo se začne smát první. Anna vždycky vyhraje. Jak to děláš, ty mrcho? Otevře si poslední chat, starý

nejmíň sto let: *Stýská se mi po tobě, potvoro, kde seš? Příští týden budu mít víc času. Příští týden budu u mámy :-)*

„Jdu do vody.“

Musí plavat dost daleko, vyhnout se nafukovacím lehátkům a osamělým plavcům, aby se mohla na vodu položit a nechat se unášet. Proudý se jí šikmo střídají na zádech, jeden ledový a druhý teplý. Za očima ji šimrají rozžhavené mušky. Popaměti si svleče bikiny a pověsí si je na zápěstí. Doufá, že žádná ryba nebude považovat šňůrku od tamponu za kořist. Další měsíc vniveč. Další budoucnost, která bude muset počkat. Slyší Nela, jak říká: Vždyť máme spoustu času. Močí a vytvoří nový teplý proud.

Podmořský hukot motorových člunů povzbuzoval průchod rozptýlených myšlenek. Neužírejš se, řekl jí Teo. Právě když se všechno jevílo poklidné, najednou se vynořily vzpomínky a začaly ji popohánět, tížit na hrudi a vracet o pět, deset, patnáct, dvacet let zpátky. Mohl to být pláč Basta, jak si rozškrábal drápy o stěnu nádrže. Mohl to být zadržovaný smích odrážející se od kachlíček na záchodě na střední škole. Mohla to být ozvěna hrdla v posprejovaném tunelu pod kolejemi s rozbouraným mořem. Mohlo to být matčino chrápání, když spadla z pohovky. Jedna bolest za druhou, celý život. Ale bylo jich víc? Občas o tom přemýšlela. Pokud dokázala zapomenout na tyto bolesti v období pěti, deseti, patnácti let, aby jimi netrpěla naráz, neměla by zapomínat teď, když to trvá třicet nebo pětatřicet let? Opět Teův hlas: ať se tím budeš užírat sebevíc, teď už na tom nic nezměníš. Ale co by to bylo za mučení, kdyby do něj zasahovala vůle mučeného? Jak se můžu přestat užírat, Teo? Ty aspoň můžeš na někoho zakřičet, nejsem takovej debil,

abych si nevšim, že chceš, abych se cítil provinile, že tady nejsem s tebou. Na koho by mohla zakřičet Anna, když šla navštívit svou matku? Měla dojem, že jí matka opravdu něco říkala, ale nejspíš to byly jen myšlenky. Kruté myšlenky, bez duše. Ten žert už trvá moc dlouho, mami. Už mi to nepřipadá vtipné. Umři a nech mě na pokoji. Ale zemřít je tak těžké, když tě nenechají. Matka dostávala léky čtyřicet hodin denně, na krevní tlak, na plíce, na žaludek, na nervy, na klouby, na oči. Sedativa na spaní. Otáčeli ji, podkládali, masírovali, přebalovali. Měla u sebe hlídače života, kteří dohlíželi na to, aby nechytla nějakou infekci a aby se neudusila vlastními slinami, jazykem, jídlem. Doktor se na chodbě vyjádřil jasně: Může to trvat ještě dva měsíce, ale taky dva roky. Copak je horší odsouzení, nežli odsouzení s neurčitým datem? Nemůžeš ani stříhat metr, mami. Je mi to blbý. Anna teď na čele cítí stejnou tíhu, kterou před pár dny složila na Teovu hrud'. Doktor pochopil, co jsem měla na mysli, mami. Kdybych mohla, tak bych to udělala vlastníma rukama sama. Představovala si to tolikrát, že už by mohla říct, že v tom má praxi. Když jí bylo jedenáct, viděla to v jednom filmu a myslela si, že by to probíhalo následovně. Nejdřív by táta řekl: ať mámu neprobudíš, je unavená. Já bych potom vzala polštář. Ve filmu to trvá deset vteřin, mám to spočítané. Zpočátku bys vypoukla oči, ale ty bych ti taky přikryla polštářem. Potom bych trochu přitlačila. Už bys byla v bezvědomí, takže s nespoutaně máchajícíma rukama a nohama bych se už nemusela namáhat. Bylo by to dokonalé, bylo by to rychlé. Když o tom přemýšlela naposledy, v domově důchodců, pomyslela i na to, že nemůže riskovat odsouzení, co by pak bylo s Nelem.

Nelovo jméno ji vytrhne z myšlenek. Oblékne si bikini a snaží se najít nějaký orientační bod. Na to nemyslela. Dívá se na dav lidí na pobřeží, jednotitou masu, barevně potečkovanou. Když vyjde z vody, nejasný obraz má aspoň hlasy. Zamíří mezi rozprostřené ručníky a hledá svůj červený slunečník, který by měl být hned vedle dvou dalších, které byly... jaké vlastně? Každopádně děti nebudou příliš daleko od břehu. Když konečně vytuší dětské tábořiště, najde tam pouze Raquel, která hned vyskočí, očividně nervózní.

„Člověče, kdes byla, Mei teď šla k záchranářům, měly jsme o tebe strach!“

„Kolik je hodin?“

„Napíšu jí WhatsApp, tys nás teda ale vyděsila, volali na tebe, mockrát, Isem brečel...“

Anna si klekne na ručník, přehrabuje se v tašce, nasadí si brýle, pořád se prohrabuje v tašce.

„Ty na to nic neřekneš?“

„Kde mám mobil?“

Raquel ji propálí očima.

„Ty seš fakt praštěná.“

Když se vrátí domů, slyší, jak Nel v obývacím pokoji mluví do telefonu. Anna ví, že mluví s Laurou, protože poslední dobou mluví vždycky s ní, takže na Nela jen mávne z chodby a rovnou se zavře v pracovně. Je deset večer. Lluís je v nemocnici a Anna měla příležitost jít do studia pro svou dávku zapomnění v neobvyklou dobu. V pracovně si zapne počítač, kouše si přitom prst. Nevečeřela, ale ani nemá hlad.

Teovi nepřišel nápad nečekané návštěvy špatný: Šel jsem běhat, 20 min, počkej na mě. Ze studia Anna nemohla slyšet hukot auta Teova bratra: byli běhat v pohorí Collserola. Když viděla, jak vchází na dvůr, vlasy zpocené, a jak si hraje s Brunou a hladí ji a ona bláznivě vrtí ocasem, dělalo jí ještě větší potíže tvářit se, že pracuje. I když si Tea už párkrát takhle pokoušela představit, v mokrému tričku a s dokonale symetrickými stehny obtaženými v legínách ho ještě neviděla. Teo jí přes sklo ukázal rozevřené dlaně a naznačil padající vodu. Anna pochopila. Deset minut, osprchuju se.

Po večerním sportu se Teovo tělo zmohlo na dvě kola. Anně vyšlo to druhé, a třetí by jí vyšlo ještě víc. Už vydržím víc, že jo? hrdě jí před chvílí hlásil. Ale Anna nechce, aby vydržel víc: chce ho silného, intenzivního, účinného. Člověče, já jsem úplně zmordovanej, nějak jsme tu trasu protáhli, kdybych to předtím věděl... Začal vykládat a díval se přitom na strop. Říkal, že v srpnu bude s matkou, že přijedou i sourozenci. Že v září se zapíše na jakousi školu, že už se na to cítí. Anna tak napl poslouchala jeho kousající ústa, která mluvila o programování a vývoji aplikací, projížděla mu prstem po tenkém obočí, rozhoupávala mu kroužky náušnic, kroutila mu copánkem. Když uslyšela slovo multiplatformní, představila si sebe samu, jak skáče z desetimetrového olympijského skokanského můstku. Bazén může být buďto plný, anebo prázdný.

Seděla u počítače a minimalizovala si stránku s prací v zahraničí. V obývacím pokoji je ticho, Anna předvídá, že se Nel chystá vykročit po chodbě. Čtyři, tři, dva, jedna... Dvojí zaklepání jen tak, aby se neřeklo, protože dveře se už stejně otevírají.

„Nevím, co se s ní děje, teď mi to pověsila.“

„Možná že tam nemají signál.“

Anna se otočí, jako už tolikrát: pokračuje, jako by se nic nestalo. Jako by jí Raquel neřekla: Ty seš fakt praštěná. Jako by jí Mei neřekla: Seš blázen, víš to? Jako by jí Laura neřekla: Tak abys věděla, já taky umím hledat. Šaty, které si koupila na schůzku s Teem, jsou pořád schované vzadu ve skříni. Kdyby si jí Laura chtěla podat kvůli tomu, nespíš by to udělala už dřív, než se odstěhovala. Ale kdyby to bylo ještě kvůli něčemu dalšímu... Tichá jako vždycky, co? To bude asi proto, že toho máš hodně k zamlčování, ne?

Od té doby, co se Laura přestěhovala do squattu, byli už s Nelem dvakrát na obědě. A dokud se Nel nevrátil domů — teď vykládá, že chce založit jakousi kooperativu na nevim co —, měla Anna napětím stažený krk. Ten den, kdy šli sourozenci na prohlídku s průvodcem na Camp Nou, si dokonce myslela, že levituje: Pozdravuje tě, vy ženský jste něco neuvěřitelného.

Němci dům koupit nechtějí: moc dobře vědí, že když je teď krize, rekreační objekty jsou za hubičku, takže využili návštěvy správce a požádali o snížení nájmu. V nesprávnou dobu. Strýček Avel·lí aspoň kývl na to, že počká do Vánoc.

„Nele, ty bys pořád ještě chtěl jet někam ven?“

„Kam ven?“

„Někam do zahraničí. Začít úplně znova.“

Člověk může začít znova z vlastní vůle, nebo z donucení. Před hodinou, poté co Anně vykládal o budoucnosti, Teo vyskočil z postele: Chci ti něco ukázat. Vzal si počítač, pověsil si rutinně smyčku na krk a hodil sebou

vedle Anny. Anna si nasadila brýle, spustilo se video přes celou plochu.

Obrazovka ztmavla a potom se zbarvila do modra. Obraz v nízkém rozlišení se chvěl. Teď to viděla: jeviště samá mlha, bylo slyšet pískání a ojedinělé výkřiky nečetného publika. Ozýval se nějaký komentující ženský hlas, jemuž nebylo rozumět, možná patřil natáčejíci, která pořizovala záznam pravděpodobně mobilem. V tu chvíli se začala ozývat poněkud zkreslená kytara, pískání mikrofону a natáčejíci, jak křičí „úúú“. Na siluetu padl kužel světla, jako bílý déšť. Hlas byl nosní a kovový. Teo se na Annu díval s očima dokořán: Byli jsme trapouši, dělali jsme *covery* a *ségry* a kámošky si s náma vždycky přišly zavřískat. Začal vyjmenovávat jména a skupiny, které Anně nic neříkaly. Vždyť to jsou všichni tvoje generace, člověče. Sourozenci mě nakazili. Tahle by měla bejt od Red Hot Chilli Peppers, ale je hovno slyšet. Anna nemohla odtrhnout oči od pubertáka na obrazovce, který se chvíli oběma rukama lepil na mikrofon a chvíli procítěně skákal do rytmu bicích. Za jiných okolností by se mu možná smála, možná by mu řekla: Byls sladkej. Ale ta roztomilá tvář, kterou viděla na nahrávce, měla nestoudnost člověka, který si myslí, že je pánem svého osudu. Díval se jí do obličeje. Dělal jsem to, protože mě to bavilo, abys věděla. Nemysli si, že jsem chtěl bejt hudebník nebo zpěvák nebo něco takovýho. Anna pochopila, že chtěl říct: aspoň před čtyřmi lety jsem si mohl vybrat, čím jsem chtěl nebo nechtěl být. Teo se na obrazovku smál: já jsem ale kokrhal... Ale smích zmizel dřív, než vydal hlas: A o týden později, bác, kdo by to byl tušil.

Nel se opírá zadkem o stůl vedle Anniny myši. Anna se dívá na porost zkroucených chloupků na kloubech jeho prstů, který se následně přeruší, aby pak znovu dobyl hřbet ruky a stočil se po zápěstí nahoru. Ve vzduchu pořád rezonuje Annin hlas: Do zahraničí. Začít úplně znova.

„Něco ti nabídlí?“

V této otázce Anniny senzory zachytí vibrace Nelo-va strachu. Je to kvantová informace přenášená kanály, které vědě unikly.

„Ne, ale kdybychom měli problémy vyjít, tak bychom to mohli zvážit, ne?“

Nel se mírně uklidní. Nejspíš už si představoval, jak Anna po náročném dni plném intenzivního stipendijního výzkumu otáčí klíčem v zámku v podkrovním bytě, zatímco on by na ni čekal a ohříval by večeri z řepy.

„Ty si myslíš, že to nevyjde, že?“

„To nejhorší je někdy to nejlepší.“

„Jak to myslíš?“

„Ty sám jsi říkal, že vychovávat dítě tady znamená odsoudit ho.“

Nelův obličej se na chvíli rozzáří.

„Co tím chceš říct?“

„Prosím tě, nech toho, před týdnem jsem měla menses. Jenom chci říct, že už víme, co je to nejhorší, co se nám může stát, a tys o tom taky přemýšlel. Mohli bychom tam být pět, šest let. Život je dlouhý.“

Anna nezapomíná na Nelo-vo ego, a tak shrnuje:

„Ty mluvíš anglicky. Je spousta lidí, kteří neumí anglicky ani žbleptnout.“

„No jo, já vím, ale... A co Laura?“

„Jak s tím souvisí Laura?“

„No, už tak trochu počítá s tím, že jedna část z toho prodeje... Teď onehdy mi začala vykládat, že chce založit nějakou kooperativu nevím s čím a nevím s kým nebo co, nevím, co mi říkala, protože když se jí zeptám na něco konkrétního, tak na mě vyrukuje, že jsem ultraliberální kapitalista, a v ten moment přestávám poslouchat.“

Takže Laura říká hop a ještě ani nepřeskočila. Anna protáhne obličej.

„Smrt kapitalismu! Tak nějak to bylo, ne?“

„Cože?“

„Ne, nic.“

„Hele, chytly jste se, ale mě z toho laskavě vynechte. Vždycky to nakonec schytám já, sakra.“

Anna ucítí v břiše nával paniky. A teď další. Těhotenství už začíná být nutností. Chtěla ho dosáhnout touhou, a nakonec skončí frustrovaná úzkostí. Co mu Laura asi řekla? Neví, jak dlouho bude muset takové napětí snášet. Ale ví, jak si to může usnadnit. Jde na LINE: *Jak to máš teď ve čtvrtek dopoledne, hlavičko makovičko?* Je si vědoma směšnosti, ale její smysly jsou teď narušeny adrenalinem rizika. Hned vzápětí *Teo on-line, Teo píše: Představ si, mám narozeniny.*

Visuté lano, dostává závrať. Ale co když tady není záchranná síť, žádná možnost uletět daleko od všech úzkostí. Začít znovu, čistá, být ta druhá, na druhém konci světa.

V prvním patře smuteční obřadní síně Tanatori de les Corts osvětluje bledá záře opálené obličeje, hledající kapli číslo dvanáct.

„Drahoušku.“

Anna Cati obejme, dvoje sluneční brýle do sebe narazí a o pár milimetrů se nadvzdne.

„Je mi to moc líto, Cati.“

„Já vím, zlato.“

Anna ví, že se to má říct, ví, jak se má přitom tvářit, má to ještě v živé paměti. Podívá se na dveře kaple: jedna a dvě, tři. Nelovo objetí je rychlé, ale jeho empatie jde ještě o krok dál.

„Volali jsme ti, jestli máme přijít do nemocnice, kdybys něco potřebovala.“

„To je v pohodě, nedělej si starosti, nakonec jsem si vypnula mobil, řekla jsem si, hele jako, dostanou parte, budou chtít, přijdou, a když ne, tak se pak někdy ozvou.“

„Jo, teď už... A co ty?“

Když Anna pomyslí na smrt, rozšiřuje si obzory. Kdyby všichni, z nichž je jí zle, teď zmizeli... Myslí na Lauru: Já taky umím hledat. Myslí na Mei a Raquel: Ty seš fakt praštěná. Kolikrát ji ještě uslyší to říct? Ty seš fakt praštěná. Seš blázen, víš to? V tu chvíli na pláži neměla čas si to vypočítat. Utíkala směrem k záchranářské věži, Mei už byla v půli cesty. Šla pomalu, s hlavou svěšenou, pohled zabodnutý na ruce. Když ji Anna dohonila, vytrhla jí iPhone z ruky. Dej mi ten mobil! Mei vyskočila: Co...! Byl to Mein iPhone. Co děláš?!

Nel Anně volal, když byla v moři, ano, a předtím jí taky telefonovala Cati. Ale i když přístroj naléhavě vibroval a jeho majitelka byla stále ve vodě, kamarádky ho nechaly vyzvánět. Nel si dělal starosti, tak zavolal Mei. Řekl jí, že Lluíse hospitalizovali a že už byl pod sedativy, že to je otázka hodin, ze kterých nakonec bylo několik dnů. Mei si prostě jen psala s bratrem a snažila

se získat více informací od nového Catina partnera. Seš blázen, víš to?

Anna se zase projednou zachránila, ale nic není zadarmo. Kdyby se všichni, z nichž je jí zle, teď vypařili... Její pud sebezáchovy jí brání udělat něco opačného, jako Teova matka: pozřít chemii a zapomenout. Kdyby věděla, že její syn je pro jinou ženu ztělesněným zapomněním...

„Chcete jít dovnitř?“

Anna se znovu podívá na dveře kaple: jedna a dvě, tři. Její matka měla devítku, na hřbitově, který byl dokonce větší, přestože to bylo na malém městě, a ona dovnitř nešla. Otec měl o třináct let dřív na stejném hřbitově šestku. Matčiny sestry z toho udělaly drama, jako by zemřel jejich bratr: Šmankote, tvůj táta, chudák táta, takovej hodnej člověk to byl, chudák tvůj táta, Bůh mu odpusť, že odešel tak brzo. Pak je Anna dlouho neviděla, jen se s nimi slyšela po telefonu, než otevřela závěť: Tak co, holka? Už vám notář něco řekl? Na matčině pohřbu se ignorovaly.

Lluís byl v uměleckých kruzích ve městě známou osobností. Nel si zkoumavě prohlíží příchozí, kteří čekají ve frontě, aby mohli Cati kondolovat.

„Hele, ty dva taky znám.“

Anně je jasné, že Nelův společenský duch si teď žádá své.

„Jdu na záchod.“

Před zrcadlem si Anna vyměňuje brýle a v půli cesty má na pár vteřin rozmazanou tvář. Ze stínu toho, co na okamžik spatří, jí naskočí husí kůže. Byl to malý záblesk: oči tvrdé jako kámen, bezbarvé rty, jež jí tolikrát řekly: Seš moc nalehko. Máš moc velký výstřih. Máš to

moc krátký. Rychle si nasadí brýle. Za dva měsíce jí bude devětatřicet a dvě děti bez ovulační stimulace už nejspíš moci mít nebude. Přinejmenším to druhé si bude muset zaplatit z vlastní kapsy. Další výdaj, který jí udělá díru do rozpočtu.

Dívá se na nos, který pod obroučkami vypadá ještě menší. Někdy ji do něj Teo nechtěně hryzl, když jí kou-sal do tváře, zpocený a šílený. Annino tělo nemohlo být oplodněno předtím, protože všechno tohle očekávala. Mělo to tak být. Chtěla by do toho pokušení spadnout ještě desetkrát, dvacetkrát, tisíckrát, ale to nepůjde. Příští týden se Cati vrátí do studia a po zbytek dnů světa bez fotbalu a bez výmluv v dohlednu pro ni bude nedosažitelný Teo ještě víc žádoucí než kdy dřív. Bude se muset naučit obejít se bez něj, stejně jako se musela naučit vzdát tolika dalších věcí.

Dnes má Teo narozeniny a Anna mu hned po probuzení napsala blahopřání, následované zrušením smluvené schůzky a příslibem úhrady dluhu. Láska Teovi vlastní u ní přistála ve dvou řádcích: *Nic se neděje, taky mám co na práci.* Anna zavřela oči.

Otočí západkou zadního záchodu, vytáhne mobil, jde na LINE a znovu si prochází kompromitující fotografie. Všudypřítomné ruce předvádějí, ukazují, podněcují. Když uvidí prstýnek, vidí všechny jeho prsty propletené do jejích — prsteníček, prostředníček, ukazováček — a na zádech cítí tíhu jeho zpoceně klouzající hrudi. Stiskne stehna na prkýnku a vzpomene si na Tea, jak jí šeptá do ucha: Tak je to dobrý. V tu chvíli se vynoří opravdové hlasy. Ježišmarjá, co to dělá? Catin bývalý manžel zemřel na zhoubnou a zákeřnou nemoc. Když už nedokáže cítit bolest, tak by se aspoň mohla pokusit

necítit rozkoš. Ani ne tak kvůli zesnulému, kterého sotva znala, jako spíš kvůli ženě, která se o něj za života starala až do úplného konce, jako kdyby byl...

„...ta jeho nová se najednou zjevila v nemocnici a ona jí tam udělala scénu... *Teď si sem klidně přijdeš, jo, teď, když...*“

„...no, já jsem si to myslela, že nepřijde. Vždyť to nemůžou být ani tři měsíce, co jsou spolu.“

Je jasné, že mluví o Cati, ale štěbetání se míchá s proudem vody v umyvadlech a s vysoušečem rukou. Anna napíná uši, co může.

„...kdyby mohla z jeho kšeftíků něco mít, už by mohla být spokojená.“

„...jestli kvůli celý tý nezávislosti nakonec vyhrajou republikáni, tak mu slepice přestane snášet zlatý vajíčka.“

„No tak počkej, to by nebylo poprvý, co převládá kabát... vláda jí úžasně nahrávala... jdeš na záchod?“

„Já jsem měla jenom ulepený ruce... tak dusno.“

„To jo, a přitom jsou takový tenký, ty šaty, že.“

Když hlasy odejdou, Anna ještě minutu posečká, než se vrátí do místnosti. Společnost je teď několikanásobně větší. Utře si ruce, vlasy si sváže gumičkou, přehodí si ucho tašky přes rameno. Není jediná, kdo je tady ztracený. Ariela ji najde, pozná ji. Anna nestačí utéct.

„Tolik lidiček, že jo. Mně je to blbý jít za paní Cati.“

Anna neví, co říct.

„Řeknete jí, že jsem přišla, prosimvás?“

Otázka je jednoduchá.

„Ano, řeknu jí to.“

„Vyhodila mě, to víte? Ale já jsem nic neudělala.“

Teď Anna ničemu nerozumí.

„Řekla mi, že jsem používala její povlečení a ručníky, když byla v Andoře, ale já jsem nic takovýho nedělala. Vona přišla vo rozum.“

Už rozumí víc.

Po chodníku na ulici Via Augusta jede Annin brompton, v košíku růžová taška. Nela nechala doma, aby se soustředil na životopis pro jednoho známého, kterého potkal na hřbitově, a rychle si na kole odskočila do sexshoppu v centru města, kde nasávala všechny vůně pro Teovu pokožku bez zápachu. Hranici, kterou nikdy nechtěla překročit, už stejně dávno překročila, takže teď už jí je celkem jedno, jestli mu koupí dárek k narozeninám, nebo ne. Všechny vystavené předměty slibovaly třicet tisíc způsobů, jak si toho neúnavného těla užívat, ale Anna myslela jen na to základní. Čas se krátí a ona mu nechce kupovat nic, co by mělo delší trvanlivost nežli jejich vztah.

Cati si vzala pár dní volna, aby mohla vyřídit papíry, přehlásit změnu jména a vyklidit Lluísův pronajatý byt, a to všechno dřív, než se na ni sesypou prázdniny na Norbertově jachtě. Anně vyhovuje, že okolnosti hrají v její a Teův prospěch. Vymluvila se, že musí jít pracovat do studia a zastoupit úřadující Cati, uvidí ho ještě pár dní a dost. Srpen tu bude cobydup a Teo už jí řekl, že ho stráví s matkou, že letos přijedou všichni sourozenci, dokonce i otec. Prášky zabraly, pomyslí si Anna ve své soukromé krutosti. Až bude po všem, Teo bude možná zpočátku žertovat, jako vždycky: *Stýská se mi po tobě, potvoro*. Potom ho zachvátí pocit soběstačnosti: *Jen*

si zahrávej. Až mě budeš hledat, tak mě možná už nenajdeš. A v tu chvíli mu Anna řekne: *A co když už tě hledat nebude?* A Teo jí odpoví: *Tak si to zkus.* A rozdíl bude v tom, že ho vážně přestane vyhledávat. Jak prosté.

Anna uloží složené kolo do předsíně a odplíží se do Lauřina pokoje. Tašku ze sexshopu nechá pod svlečným polštářem. Uvědomuje si, že od té doby, co tam už švagrová nebydlí, je to poprvé, co postoupila dál. Tím líp. Není nic hloupějšího než mystifikace. To jí potvrdil i Teo, otevřel jí oči, když se dívali na videonahrávku jeho hudební skupiny. Řekl, to je poprvé, co si to pouštím, a zevnitř se kousl do rtu: Báł jsem se, že se budu cítit trapně, ale nakonec to zas taková hrůza není. Anna to měla stejné s domem v Costeře, se zátokou Tancada, se zahrádkami. Ze svých strachů udělala mýtus. Jednoho dne je vystrnadila ze svého zorného pole a najednou uplynula spousta let. Měla je hned druhý den všechny zašlapat.

Neměla den po otcově smrti dávat Nelovi klíče, aby se postaral o vyklizení bytu. Den po *tom* v tunelu se měla vrátit do zátoky Tancada a ponořit poraněnou kůži do očištného moře. Den po *tom*, co se stalo s Bastem, měla překročit pozemek zahrádek a zeptat se, jestli... Anebo v tomto případě možná ne. Kdo to má po devíti letech vědět, co je to den po *tom*? Pro onu holčičku mohl být den po *tom* jen bodem zapomnění. Tehdy byla dítě, ale už jako dítě věděla, jak stráví zbytek svého života: bude žít jen pro zapomnění. Když vynikala schopností zapamatovat si cokoli, musel existovat také způsob, jak vyniknout v zapomínání. Vzala to z té jednodušší stránky: proč zapomínala jména? Protože jména byla náhodná. Pamatovala si díky asociacím: Bast, nádrž, nádrž, Bast.

Zapomene na asociace. Kolik kulatých kamínků zbývá do křižovatky u kempu? A budou tam zítra ty stejné, na stejném místě? Jestliže se mozek obecně považuje za snadno ovladatelný, tak o hipokampu a neocortexu to platí dvojnásob. Nebylo to. Nestalo se to. Osvojila si v tom takovou praxi, že se z její zázračné malé paměti stala paměť selektivní, jako kus zrcadla. Jak je možný, Ani, že nevíš, co to byla katalánská Mancomunitat? Jak je možný, že nevíš, kdo to byl Prat de la Riba? Při zkoušení z toho před léty určitě dostala jedničku. A druhý den už je to fuč. Tento jev si Anna pojmenovala jako podvod: ze svého akademického počínání udělala jeden velký podfuk.

Když se Anna vrátí, Nel je stále v obývacím pokoji.

„Jak to jde?“

Nel jí začne číst e-mailovou zprávu:

„*V příloze zasílám můj životopis a...*“

„*Můj životopis? Snad svůj, ne?*“

Nel zhluboka vzdychne:

„*Zasílám SVŮJ životopis a těším se na zprávy od tebe.*“

Anna si stoupne Nelovi za záda a jedním prstem ukáže na obrazovku.

„*Od tebe velké t.*“

„Ježišmarja, nechceš to napsat sama?“

Nelův známý je další v řadě poškozených z novin, teď dělá redaktora ve vedení jednoho digitálního časopisu o umění. Z Nelova nadšeného vyprávění o setkání Anna ještě pořád nebyla schopna vydestilovat stupeň závazku příjemce zprávy. Každopádně vzhledu životopisu, jež Nelovi nachystala, si v uměleckém časopise není možné nevšimnout: za vzor si vzala jeden z nejzářnějších exemplářů, které ve Studiu 3 dostali.

„Tak jo: ... *pokud* blablabla *ted'*, *tak doufám*, že *snad* někdy v *budoucnu*, s *přátelským pozdravem* blablabla.“

„Jo, dobrý.“

„Fakt? Tak já to pošlu, jo?... Už to je. *Alea iacta est.*“

Anna řekla *jo, dobrý*, aby už to měla za sebou. Musí něco vyzkoušet a moc příležitostí nacvičovat zatím neměla.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že jsem na hřbitově viděla Arielu?“

„Sakra! Zapomněl jsem na přílohu.“

Anna trpělivě čeká, až ji Nel zase začne vnímat, a mezi tím si opakuje scénář. Nakonec se jí podaří znovu upoutat jeho pozornost.

„Fakt ji jako vyhodila?“

„No, říkala mi to.“

„Až to řeknu Lauře...!“

„Za to můžu já.“

„Jak to myslíš, že za to můžeš ty?“

„Když jsem šla byt zkontrolovat, tak se mi udělalo špatně, chtěla jsem si na chvilku lehnout a trochu jsem zvracela.“

Líbí se jí, jak ta historka zní, jak je oblečená do slov. Ale Nel má pořád ve tváři tázavý výraz.

„Chtěla jsem to povlečení utřít ručníkem, ale nakonec jsem to radši všechno vyprala. A aby si Cati nedělala starosti, řekla jsem jí, že tam má pověšené prádlo, kdyby se jí nezdálo, jak byla postel ustlaná. A ona hned začala podezírat Arielu, že si tam zase začala dělat ty svoje kšefty.“

„Ježíšmarjá, Ani, z tebe to leze jak z chlupatý deky.“

Tentokrát Anně nevadí, že si to Nel užívá.

„Já to chci Cati říct, ale tento týden má hrozně moc práce.“

„O tom, co provádíš, si budeme muset promluvit, protože z toho, cos předvedla onehdy na pláži, se Mei pořád ještě nevzpamatovala. Ještě že Joan je z jinýho těsta.“

„Byla jsem nervózní kvůli domu, vždyť jsem ti to říkala. Neměla jsem zrovna nejlepší den, sakra, ale ty víš, jaká je Mei.“

„Vím, jaká je Mei. Ale mně děláš starosti ty. Ten stres ti nedělá dobře, měla bys teď být víc v klidu.“

„Copak podle tebe nejsem?“

„No tak ve srovnání s tím, co jsme si prožili, tak teď si nemůžu stěžovat, ale možná bys nemusela tolik pracovat.“

Nel si vskutku nemůže stěžovat na výhody, které mu přináší nadšená Annina ovulace, už se k němu dokonce i otáčí zády, ale dělají mu starosti vzkazy typu: přijdu později, s obědem na mě nečekej, musím něco dokončit.

„Musím dodržet termín, Nele. A mám úplně neschopnou koordinátorku, která si myslí, že mi může přidávat nové obrázky k celým textům do kusů, které už máme uzavřené: vždyť jsou malinký, to přece nemůže bejt problém.“

Nemusí si dělat starosti, aby Nel pochopil, o čem mluví: pokud jde o práci, Anna ví, že ji Nel neposlouchá.

„Já jenom říkám, že si myslím, že bys měla být víc v klidu a nehonit se tak.“

„Tento týden ještě musím sprintovat, ale slibuju, že pak zvolním.“

Teo už tři dny experimentuje a zkouší všechny možnosti lubrikantu, který mu Anna koupila. Nevýhodou je neu-

stálá výměna ručníků, opotřebením chrániče matrace, na všech stranách uvolněného, a dřina s čištěním zapatlaných povrchů. Jazyk Bruny byl při každé cestě do dřezu nápomocný. Už je zvyklá na to, co se děje v posteli, ale dneska jí jahodová vůně připadala naprosto neodolatelná. Nachytala je, když zrovna nedávali pozor: tekutá těla ještě zrychleně oddychovala, když Bruna dokončila loupež. Teo si toho všiml příliš pozdě. Ježíš, Bruno, ne! Panebože, Anno, podívej: ona to celý rozkousala.

Je pozdní odpoledne a Anna už ochranný povlak uklidila. Leží na břiše na svlečené posteli, bradu na sevřené pěsti. Už má na sobě spodní prádlo. Koutkem oka sleduje Teovu nahou přítomnost. Teo vychází z koupelny a jedním pohybem sebere mobil ze země. Rychle zkontroluje displej a ještě rychleji pošle vzkaz. Nechá přístroj spadnout do rohu a leze směrem k matraci, jako ještěrka, až k úrovni Anniných očí.

„Za chvílku budu muset jít. Jestli se chceš v klidu osprchovat, nechám ti klíče.“

Anna se neotočí. To se dalo čekat. V druhé ruce hlava Bruny, ta je opřená o okraj postele, nechává se drbat. Teo jí odhrne vlasy z tváře, aby jí viděl do obličejce, bradu má na hřbetě pěsti.

„Seš unavená? V poslední době jsme si dávali zabrat, co?“

Anna neodpovídá. Je zabraná do zacuckovaných chlupů a olizování na druhé straně ruky. Rozcitlivělý anus je teď stažený. Pro Tea to není nic nového, že Anna ignoruje mluvený jazyk, jen se po několika polibcích zeptá:

„Co ti je?“

Položí před ni iPhone.

„Co ti je?“

Chce, aby mu napsala. Ale Anna už nechce žádné další displeje. Když byl Teo v koupelně, blackberry na zemi zapálal. Blackberry, který nemá aktivované heslo, protože jeho majitele neskutečně štve, když musí pořád zadávat PIN. Ten stejný blackberry, jehož majitel vždycky dává pozor, aby ležel displejem dolů, zatímco vzkazy neustále pípají. Když si Anna nasazovala brýle, aby našla své kalhotky, nechtěně o něj zakopla a obrazovka se rozsvítila. Nepřečíst si vzkaz bylo nemožné.

„Anno.“

Mobil se už dotýká její ruky. Je načase něco říct.

„Tak ty máš práci, jo?“

Teo se na ni dívá, asi jí nerozuměl, úhel je naprosto nevhodný, ale políbí ji na rameno a řekne:

„Za chvíli už budu muset.“

Anna vystřelí z postele a shrábne svoje oblečení.

„Počkej, ještě mám půl hodiny.“

Hněv jí vždycky svazoval jazyk, ale zrovna teď má potřebu zvýšit hlas, aby ublížila.

„Ty seš ale hajzl.“

„Cože? Uklidni se a dívej se mi do očí, sakra.“

„No tak běž si hrát, běž!“

„Kurva, Anno, co to meleš?“

„Běž do háje, ty jeden zasranej cucáku.“

„Pokud na mě mluvíš, tak se mi laskavě dívej do očí, ty potvoro!“

Anna píchá do Teovy otevřené rány: vyhýbá se jeho pohledu, vyhýbá se jeho ústům, zmaří pokusy najít správný úhel, brání dopadu světla na svá ústa. A opravdu: když se Anna začne sbírat, Teovy pozorující nesoustředěné vyčerpané oči jsou urážkou. Než vyjde ze Studia 7, zahrne Bruninu hlavu polibky. Ty krasavice moje,

zlatíčko, taková hodná. Bruna jde za ní až ke dveřím a vrtí přitom ocasem. Kdyby tam nebyla Bruna, posuvné dveře by vyskočily z kolejnice. Kdyby bylo na Anně, bouchla by brankou tak silně, že by se na dvoře rozbila všechna okna.

Jsi trapná. Blbá, směšná, trapná. Šlape na kole a vzkaz z blackberry jí rezonuje v hlavě jako smích. Krátký, ale jasný: *Hej fucker nech už toho šukání s bábinou a přidej se k testingu v Montjuicu*. Tolik sdělení na tak malém prostoru. Ani Teo už nemohl být výmluvnější, když na něj bez mrknutí oka mechanicky odpovídal. Za chvíli budu muset jít. Jasně. Běž si hrát, chlapečku.

Bábina neví, co to kurva je testing na Montjuicu. To ses musel fakt bavit, tehdy, když se *bábina* pokoušela dojet na skejtu až do koupelny. Chceš zkusit nějaký *flipy*? Nejspíš jsi to svým kamarádíkům ze skejtu vykládal, co? Ti se museli za břicho popadat. A co všechno jsi jim ještě vykládal? Že má oholenou čiču, ale že na rozdíl od dvacítek jde k věci a nenadělá moc keců? Že doma asi nedostává dost masa, protože když ho vidí, tak se na něho vrhá jako žíznivá saň? Že se s ní musel nejdřív několikrát vyspat, aby jí to tam mohl strčit zezadu, ale že teď už klouže jako po másle? Annina představitost byla vždycky krutá, ani teď to nebude jinak.

Jak mohla být tak trapná? *Hlavičko makovičko!* Směšnější už snad být nemůže. Ale co čekala? Když jí tehdy řekl, že ji o Svatojánské noci viděl s Nelem, už to bylo dostatečně jasné: O nic nejde, vždyť už to ví. Je tak hloupá, že si to vykládala jako jeho dotčenost, jako by říkal: doma máš asi všechno, co chceš, ale kupodivu jsi teď tady. Směšná. Ale Anně to bylo doopravdy jedno. Vzpomíná si na Nelova slova: u ženský je to jiný.

Vedle knihovny na náměstí Lesseps se Anna zastaví v kavárně. Bylo to první místo, kde si měřila Teův potenciál, a teď na tomto místě taky všechny stopy smaže. Začátek a konec. Mobil se jí třese v ruce, zatímco servírka pokládá vedle její zmačkané tašky sklenici a účet. Zablokuje si ho na WhatsAppu, vymaže jeho číslo, odstraní aplikaci Line, zlikviduje všechny fotky a vzkazy. Operace je rychlejší, než si myslela. Vše, co je spojovalo, byla jen hrstka bitů, ty může nechat zmizet jedním kliknutím. Chtěla si ho zablokovat i na Facebooku, ale v mobilu tuto možnost nemůže najít. Udělá to potom doma.

„Zlato.“

Anna otevře oči, aby se ujistila, že nesní. Cati jí přeje-de rukou po čele, hlas mluví k někomu jinému.

„Teplotu nemá.“

Anna zvedne hlavu a zachroptí:

„Co tady děláš?“

„Tak jako přišla jsem se na tebe podívat, nemůžu?“

Nel stojí za nečekanou návštěvou.

„Lidi si dělají o druhé starosti, Anno. To je běžná věc.“

„No tak, Manele, už jsme o tom mluvili, každej jsme nákej.“

Tak oni *o tom mluvili*. Bylo by zajímavé vědět o čem, pomyslí si Anna. Nel ustoupí o krok dozadu.

„Tak jo. Kdybyste něco potřebovaly, jsem v obýváku.“

Anna pořád ještě nechápe, co dělá Cati u ní doma. Možná se vyděsila, že měla celou dobu vypnutý telefon, ale byly přece domluvené, že potřebuje pár dní na vyřízení papírů a vyklizení bytu po Lluísovi, takže se

předpokládalo, že nebude potřebovat s ní mluvit. Navíc jí všechny pdf soubory se všemi úkoly posílala vždycky včas.

Anna se na posteli posadí a ucítí na noze pálení. Odhrne příkrývku: dlouhý krvavý škrábanec, jasně černý. „Šmarjápano! Tak tohle se ti stalo?“

Anna si matně vzpomíná, že si na semaforu odřela nohu o pedál kola, když se na něj nemohla strefit. Tedy aspoň to vydedukovala, když ji Nel ošetřoval a ona seděla ve sprše a jenom pořád opakovala: to pálí, to pálí, to pálí. Já vím, že tě to pálí. Mám ti to pofoukat?

„Ách jo, tak co s tebou? Koukni, co jsem ti přinesla.“

Vytáhne složku výtisků s ofinou vyčnívajících záložek. Anna natáhne ruku, aby si ji vzala, ale Cati s papíry ucukne.

„Moment moment, já vím, že se už nemůžeš dočkat. Pak ti to dám. Teď mě ale poslouvej: nechalas ve studiu odemčeno, nevím, kdy přesně to bylo, protože když jsem tam šla...“

Anna se nadechne, zatočí se jí hlava.

„Počkej, o práci se budem bavit pak, klídek. O tom se budem bavit dopodrobna pozdějc.“

Po každém Catině slově by chtěla Anna dostat do zátylku ránu z milosti.

„Hele, já vím, že ty seš taková rezervovaná a moc se ti nelíbí, když ti říkám takový věci, ale ten tvůj Manel je naštěstí rozumnější... Podívej se, já ti to řeknu asi takhle: jestli chceš bejt těhotná, tak stres je to nejhorší, mně bylo jasný, že to moc normální není, teď angína, teď to, teď vono. Já jsem na tebe nechtěla tlačit, protože tě znám, a práce furt byla, ale fakt jako jestli máš pocit, že teď potřebuješ dovolenou, a pustíte se do toho, vodpočinutí

a v klidu, tak mi to řekni a já budu fakt radši, když se vrátíš až v září, s dobitýma baterkama, než abych za tebou musela chodit domů, abych ti říkala tyhleto věci, který jsou úplně jasný.“

Anna nic neslyšela.

„A studio?“

„Co je s ním?“

„Nechala jsem to tam nezamknuté.“

„No nic jako, dobrý, ještě že tam někde byl mladej Richard Gere, říkal mi, že tě viděl, jak jsi někam rychle odcházela. Já jsem si hned říkala, že ti asi nebylo dobře.“

Když Anna slyší, jak někdo mluví o Teovi jako o existující bytosti, běhá jí mráz po zádech — a není to úplně nepříjemné. Stále ho vidí před sebou, jak se směje, až se za břicho popadá, jak se otáčí a převaluje na matraci, jako krokodýl: Ha ha! Richard Gere, já se z toho podělám! Richard Gere! No až mu to řeknu, ten se z toho smíchy potrhá. Anna ho štouchala pěstmi do nahých lopatek: Nech toho, co já vím, co to je za chlápka, přestaň se řehtat, tak už to stačí, jo?

Poté co si ho vymazala z mobilu, musela ještě cestou domů zlikvidovat dvě esemesky: *Ty sis mě zablokovala?* A pak ještě: *U nás doma říkáme sbohem.* A o hodinu později další pípnutí: *Jestli mi chceš něco důležitýho říct, tak být tebou bych moc dlouho nečekal.* Poslední, ve tři ráno, konečná: *Tak jo, rád jsem tě poznal, Anno. Hodně štěstí.* Tuhle si ale Anna přečetla až ráno.

Na Facebooku si ho blokovat ani nemusela, to už nejspíš udělal on sám: jeho jméno z nabídky na vyhledávací liště zmizelo. Muselo to tak skončit, rychle, ale nikdy by ji nenapadlo, že se to stane takhle. V nejlepším případě si Anna představovala, že se jím předávákuje, že se

jím přesytí až k nevolnosti a že Studio 7 se bude za její kudrnatou hřívou pomalu vzdalovat, ona bude rázným krokem kráčet do budoucna a vyčerpaného Tea přitom nechá v posteli a on bude spát až do šesti do večera. A že za ní bude na mořském obzoru vycházet načervenalé slunce a na břehu ji bude čekat Nel, v klobouku a v plátěných kalhotách, s otevřenou náručí, pevně stojící na mokřém písku.

Nebylo to tak. Další kalkul, který nevyšel. Omyl se stal v nejvyšším bodě sinusoidy a pád byl úměrný výšce. Odhadované zrychlení: 9,81 metrů za sekundu na druhou.

„Neviděls moje brýle?“

„Takhle se mi to líbí, když dlouho spíš. Nechala sis je v koupelně.“

„Kolik je hodin?“

„Čtvrt na dvě. Můžeš snídat nebo můžeš obědvat, jak budeš chtít.“

Anna vrávorá předsíní. To musela být hodně unavená, když si zapomněla brýle v koupelně. Stín obrouček vidí na mramoru, ale obloukem se jim vyhne. Svlékne si tričko a kalhotky a jde rovnou do sprchy. Je zpotená i dezorientovaná: to je poprvé v životě, co má placenou dovolenou. Nechce vědět, jak to Cati zařídila, ale faktura přistane na stole účtárny a Anna bude moci zakusit, jak se ve volném čase cítí zaměstnanec.

Je zabalená do ručníku a přehrabuje se v šuplících. Brýle jí kloužou po nose, už se zase potí. Na rukou objeví štípance od komárů velké jako fazole, nejspíš je

probudilo mýdlo. Oblečení na pláž, to by se mohlo hodit: trička s rukávy a tříčtvrteční legíny. Z toho, co má, se sportovní obuvi nejvíce blíží červené conversky. Chodbou se ozývá zvučné dupání Anniných bosých pat.

„Můžu jít s tebou běhat?“

Nel zvedne hlavu od počítače a z pusy si vytáhne domáci nanuk.

„Co to do tebe vjelo?“

„Můžu jít s tebou běhat? Jo, nebo ne?“

„Jo, jasně že jo, ale já jsem už skoro měsíc nedal ani kilometr.“

„Tak potřebuju tenisky.“

Od té doby, co vyšli z domu, až doteď, kdy si Anna v místním obchodě se sportovním oblečením vyzkoušela všechny sedmatřicítky, Nel nezavřel pusu:

„Jo, tohle se ti bude líbit: měla by sis tep udržovat mezi šedesáti a sedmdesáti procenty tvýho maximálního tepu, což...“

„Tyhle jsou dobré.“

„Ty jsou hezký.“

Odpoledne po západu slunce vyjdou v Sant Gervasi ze vchodu dvě postavy a jdou po ulici Via Augusta, až dorazí na třídu Diagonal. Nel položí pravou nohu na zábradlí a poučuje Annu, jak se má podle něj protahovat.

„Tady tyhle svaly se při běhání nejvíc zkracujou, ty musíš nejvíc protahovat.“

To, že má aspoň nějakou kondičku, je výsledkem intenzivních setkání s Teem. Pamatuje si, že po prvních schůzkách se nemohla ani pohnout. Nebýt toho, že se stále nachází v procesu vymazávání, tak by se tomu smála. A musí vymazávat dvoustupňově: zbořit a zlikvidovat.

Nejprve musí vymazat chvíli, v níž začala Tea omlouvat. Mohla ve svém prvním závěru zůstat konzistentní — *Běž do háje, ty jeden zasraněj cucáku* —, ale síla Teovy přitažlivosti se rovnala síle černé díry. Pomalu si začínala myslet, že vzkaz, který si nezákonně přečetla, byl možná jen klasickou důvěrností mezi dobrými kamarády, jako říkáme a píšeme tolik jiných volovin, když se cítíme dotyčnou osobou neposlušnosti a nečtení. Co od Tea očekávala? Že bude před mobilem gestikulovat a dělat scény? Možná že to byla neodolatelná nabídka, těžko říct. Koneckonců následujícího dne se mohli v klidu zase vidět, to odpoledne nebyl konec světa.

Druhý okamžik, který chtěla vymazat, se také vztahoval k omluvě: Anna ospravedlňovala sebe samu, a sice za to, že v jakémsi pomnutí smyslů odeslala e-mail: *Teo, měl bys pro mě šest hodin? Ráda bych tě viděla*. Zvedla prst nad myší. Teď. Už. Udělej to. Poslat. A je to. Jediným ospravedlněním neospravedlnitelného mailu byly abstinční příznaky, které ji budily ze sna a strhávaly její myšlenky do závratného víru. To se může stát každému, řekla si nakonec. Ještě jednou a dost. Naposled. Udělej to. Poslat. A je to.

Zbýval jeden den. Čtyřicet hodin, než se Cati vrátí před dovolenou do běžné práce ve studiu. Teď, nebo už nikdy. A to nikdy, ona druhá možnost, vypadalo černější než černá díra, pokud to vůbec jde. Podlehnout Teově přitažlivosti bylo snadné jako poddat se gravitaci.

Rychlý Teo, který vždy odpovídá vzápětí, Annu zahrnul osmi hodinami úzkosti: čtyři sta osmdesát minut, ve kterých se Anna mohla střídavě litovat a obhajovat, že ten mail poslala: Hluběji už jsi klesnout nemohla, ty krávo. A potom: Je to přece Teo, ježišmarjá, snad ho

můžeš požádat o šest hodin jeho času. Verdikt přišel večer, s prvním píchnutím v žaludku: *Řekni, kdy a v kolik, a víš, kde mě najdeš.* Anna sebou s mobilem v ruce plácla na postel.

Zítra musím do studia, Nele, dám si nějaký oběd u Manola a nevím, v kolik se vrátím, protože musím dodělat něco, co prostě musím dokončit. Nemělo smysl se přetrhnout, její práce byla přece nedůležitá prácička. Zatímco jeho možná nakonec vezmou jako vedoucího obchodního oddělení jednoho digitálního časopisu o umění, interaktivního, mnohojazyčného a s celoplanetárním dosahem.

V předvečer opětného setkání s Teem si Anna dopřávala lehkou stravu, před schůzkou si propláchla střeva vlažnou vodou. Chloupky v podbříšku si trochu víc zastříhla a upravila a zašla si nahoru na terasu trochu se opálit a srovnat si myšlenky. Stačilo projít si v duchu plán jako vždy, znala jej nazpaměť. Ale s jednou a poslední obměnou: tentokrát jí musí Teo během šesti hodin nabídnout zapomnění na něj samého. Perpetuum mobile se musí samo zničit.

Když dorazila do studia, bylo devět ráno a už si stihla dvakrát vyčistit zuby. Bude pracovat jako každý den, do dvanácti. Když uviděla za nových okolností Brunu, rozpoutalo to v ní psychotropní euforii. Ahoj zlato, jak se máš, zlato moje, ty krasavice. Nepozvedla pohled na schodiště. Šla napříč až do Studia 3 a dveře nechala pootevřené, aby se větralo.

Na práci se soustředila jen těžce, protože Teo začal podvádět. Přibližoval se k ní natříkrát. Poprvé vyšel k zábradlí a ve stínu se o ně opřel, bez trička, a díval se přitom do mobilu. Na okraji bermud byl vidět červený lem

trenýrek. Teo ťukal, ale Annin iPhone byl pořád hluchý. No dobře, hrál si. Vzápětí sešel na dvůr, Bruna mu kráčela v patách, a dlouhou chvíli ji dole u schodiště dováděivě hladil. Anna pozorovala jeho snědý trup a znovu se podívala, kolik hodin a minut přesně chybí, aby se do něj mohla zakousnout. Naopak Teo vypadal nanejvýš uvolněně. Když šel směrem ke Studiu 3, Anna cítila dusno, jako by byl červenec. Ještě ne. Ale Teo odbočil, z bermud si vytáhl elektronickou čtečku, posadil se pod citronovník a ve stínu hustého listoví se dal s nohama na stole do čtení. Bruna si mu položila hlavu mezi boky a ruku. Anna se zklidnila a snažila se věnovat práci. Chvillemi se škvírou ve dveřích dívala na jeho vlasy, na přimhouřené oči pod špičatou ofinou, jak sleduje řádky, které mu oživují pravopis, a ztratila kontrolu nad myšlí. Z této dálky si Teo nemohl nevšimnout, že Annin nedokonalý zrak ho stejně rozpoznává do nejmenšího detailu.

Nakonec nadešla hodina, o níž si myslela, že snad nikdy nepřijde. Přesně ve dvanáct si Teo sbalil čtečku, postavil se a udělal pár kroků, které jej dělily od Studia 3. Za další chvíli, která trvala věčnost, se ozvalo zaťukání. Anna otevřela posuvné dveře se zatajeným dechem, ale Teo už na prahu nebyl. Začal se pozadu vzdalovat, pryč z dosahu Anniných rukou, kterými se držela dveří. Nová hra, Teo? Anna jej následovala. Jeho úsměv v ní vyvolával spalující rozpínání mezi stehny. Stíny nahé hrudi vybízely ke všem rozkoším, které naplňovaly její fantazii. V následujících šesti hodinách si to měla s tímto tělem všechno vypořádat. Už přemýšlela nad tím, kde začne, když Teo pomalu došel na okraj tunelu a otočil hlavou, aby se rychle podíval na branku. Anna si pohled vyložila jako vztyčený prst. Na druhé straně dveří

opravdu někdo byl, silueta v protisvětle ulice. Teovy oči už ji nehledaly, měly jiný cíl. Anna zůstala trčet uprostřed šterku, žádostivá, jako ve snu. Už té hře nerozuměla. Protože Teo, místo aby šel ke schodům Studia 7, se vnořil do šera tunelu a otevřel branku. Zbytek se odehrál jako ve zpomaleném filmu. Teo vyšel ze stínu ve společnosti další postavy a ta postava byla Anně povědomá. Dobře, teď už tu hru chápala.

Blondýna s náušnicí v nosní chrupavce se dívala na ženu stojící uprostřed dvora a chvíli váhala, byla nesvá. Ale Teo ji táhl za ruku ke schodům. A takhle oba ruku v ruce odešli nahoru, kulhavá Bruna za nimi, a ztratili se za posuvnými dveřmi Studia 7.

Přesně ve dvanáct hodin pět minut si Anna sundala brýle a vrátila se zpátky. V ozvěně stěn dvora připomínalo každé křupnutí šterku úder hromu.

A bylo to.

SRPEN

Platany na třídě Diagonal ubíhají v neměnném rytmu.
„Maj stejnej problém... jako všechny publikace: reklamu.“

„Ale ten časopis... si lidi předplácejí, nebo ne?“

„Jedno... nevylučuje druhý. A teď ho chtěj rozšířit... udělat historickou rubriku... kvůli tomu... mi volali.“

„Jako ty časopisy... které jsi měl.“

„Přesně... Chceš se zastavit ve Starbucks, nebo běžíme dál?“

„Běžíme.“

„Musíš dýchat do břicha... Můžeš udělat tři kroky nádech... tři výdech, nebo dva a dva...“

„Hele, tak jo... zastavíme se ve Starbucks.“

Nel vyjde z kavárny se zaplněným tácem.

„Zasloužíme si to.“

Anna se směje.

„No tak tohle všechno do sebe budeš cpát ty.“

„Nevykládej, že nemáš hlad, za těch pár dnů jsi strašně zhubla.“

Anně je nevolno a musí odrážet Nelův pohled.

Už mu řekla nejmín milionkrát, že kdyby byla těhotná, nemusela by mít všechny příznaky, které jsou na internetu.

„S čím je tahle buchtička?“

Nel odpoví s plnou pusou:

„Ufffi.“

„Nebud' čuně.“

„A ty si říkáš znalkyně designu a modernity?“

„Co to meleš?“

Nel si znovu nacpe pusou.

„Hádná buhtifka, hiká fe mufi! Mu-fin!“

„Jo mafin, aha.“

„Exkýzemuá, madmazel: Máááfin.“

Anna pije skrz plastové víčko cappuccino bez kofeinu.

„Ftejně fi funě.“

„Víš, co by se mi líbilo, kdybysme teď někdy podnikli?“

„Co?“

„Můžem si někdy při západu slunce vyrazit na pláž a zůstat tam přes noc.“

„Ty víš, že barcelonské pláže nesnáším.“

„Ale prosímtě, žádný barcelonský pláž. Sednem do auta a pojedem, kam budeš chtít, půjdem na večeri a uděláme si bivač a budem se přitom dívat na hvězdy.“

„Neříkal jsi, že benzín strašně podražil?“

„Ale no tak, Ani, nekaž mi den, dyť máme dovolenou. Podívej se na všechny ty lidi kolem. Koukni, jak se cpou, a hele, jaký je vedro. Ekonomika je v krizi — ale kdo by to řek, že? Měsíc budem dělat, jako že se nic neděje, jako všichni tihle ostatní, jo? Představuj si, že jsem na dovolený, jako každej rok.“

„No počkat, já jsem taky na dovolené.“

„Jéžiš, jak to?“

„Zní to šíleně, jako by to ani nebyla pravda, že?“

Loňské prázdniny znamenaly jedenatřicet dní bolestí břicha. Zvěsti o řízeném propouštění v novinách zakalily dovolenou strachem. Nel nedostal třináctý plat. Ale stejně v hloubi duše věřili, že tomu uniknou, a podle toho se také chovali. Celá země si myslela, že tomu nakonec unikne. A teď v podvečer celá země šlape na kole, jezdí na kolečkových bruslích a běhá v kleci ze strany na stranu, aby na to nemusela myslet.

Anna se zády opře do sedadla spolujezdce.

„Vyjed' tudy.“

„Vždyť to je výjezd na Costeru.“

„Jo, já vím. Vyjed' tudy.“

Červené auto projede pod bílým ukazatelem. Nel se potí, ztlumí hudbu a stiskne tlačítko.

„Tak já ji na chvíli pustím.“

Annina noha hledá pod palubní přihrádkou chladivý pocit. Toto léto poprvé přemýšlejí o vlivu klimatizace na spotřebu benzínu. Nejprve zkoušeli jet s otevřenými okýnky. Nele, tenhle hluk nesnesu, a potom otočili tlačítko topení až na modrou barvu, uf, to je, jako bych měl před nosem ventilátor.

„Zaboč tady.“

„Tady?“

Když sem přijela s Teem, mohla zaparkovat hned tady, u rákosí.

„Ani, fakt myslíš tady?“

Slunce už zapadlo za kopce porostlé borovicemi a tónuje bílé chatky do okrové barvy. I tak je světlo pořád ještě intenzivní a hřejivé, a ze silnice je vidět, že návštěvníkům nejvyhledávanějších pláží se nechce odejít. Nel chtěl Annu povzbudit: ti, kdo mají děti, půjdou brzo na večeri. Ale to Annu netrápilo: to poslední, co od zátoky Tancada čeká, jsou mraky lidí.

Trocha písku na konci tunelu s graffiti připomíná mořskou krajinu. Anna chytne Nela za ruku. Nel se jí už asi desetkrát ptal, kam jdou.

„Nechtěl jsi vidět pláž, kam jsem chodila?“

Nel si sundá sluneční brýle a tvář mu zvážní. Tuhle tmavou díru si hned spojil s ještě tmavším Anniným

příběhem, doprovázeným tisícem nocí odmítání a bolesti. Položí jen jednu otázku:

„Tys chodila potají k nějakému psychologovi?“

Anna ho táhne za ruku, pomyslí si, jo, tak nějak, ale řekne:

„Už bylo toho tabuizování dost. Je to pláž jako kterákoli jiná.“

Jestli očekávala, že Nel bude skákat radostí, nestalo se tak. Tunelem prošli v tichosti, rychle, v sandálech se vyhýbali kalužím. Anna se tak soustředila na stisk Nelovy ruky, že nemohla myslet na nic jiného. Ani na ozvěnu, ani na zápach. Když byli na druhé straně, Nel měl stále křečovitý výraz.

„Mělas mi to říct, Ani.“

„Říkal jsi mi, že se musím snažit.“

„Říkám ti, žes mi to měla říct.“

„Ne, nemusela jsem ti to říkat, Nele. To se prostě musí udělat a hotovo. Neměla jsem to naplánované.“

Už nejde o jednu lež. Annina paměť zamítá koitus s Teem pod ručníkem, jen pár metrů od jejich sandálů. Písek už je určitě jiný.

„Jestli ti to je nepříjemný, tak odejdeme.“

„Jo, radši jdeme.“

Motor auta se na okresní silnici směr Barcelona stává jejich tichem. Anna myslí v duchu na večeři, kterou mají v termotašce v kufru. Připravili si sendviče s avokádem a ančovičkami z l'Escaly, s olivovou pomazánkou a vejcem natvrdo, k tomu dva litry studené vody a sušené ovoce na zobání. V kuchyni se smáli: Vidiš, Ani? Už nebudeme muset zastavovat v restauraci Hispania. Zatímco si Anna dolaďovala depilaci, Nel se díval na další epizodu *Homelandu*. I román roku má dovolenou.

Když Anna vyšla z koupelny v bikinách, Nel byl natolik opatrný, že se komicky kousl do rtu a nemluvil.

Jak to jeho nemluvení bylo jiné než to nynější, v autě. Stojí dlouho na semaforech. Anna se ledabyle dívá po turistech na chodníku, na dění v barech a restauracích, na černé, narůžovělé a bílé sklenice pod markýzami, které se už začínají osvětlovat. Kdyby nebyl filtr v autě tak výkonný, mohla by cítit vůni grilovaných ryb z pláže, a kdyby skla tak dobře netěsnila, slyšela by tóny z nočních podniků, které začínají otevírat.

Její výpočty opět nevyšly. Ani za spoustu let se nenaucí, jak předvídat reakce ostatních. Musí existovat nějaký důvod, přinejmenším záhadný, který by takovou nepředvídatelnost vysvětloval. Proti každé akci musí vždy působit nějaká reakce, každá akce přece musí mít svou supersymetrickou reakci, aby nedošlo k sebestrukci Vesmíru. Možná, že Anna ve svém neustálém hledání rovnováhy působí sama proti sobě. Stává se svou silou i protisilou.

Ponížení Teem bylo také takovou opačnou silou. Teo jejím životem prosvištěl jako tornádo, které coby protiváhu vyžadovalo symetrické tornádo. Zesměšnění, jehož se Anně toho posledního dne dostalo, bylo možná nutným zlem pro znovunastolení rovnováhy, pro znovuvvedení Anny do neutrálního stavu, jako by Tea nikdy nepoznala.

Anniny myšlenky se chytou bílé čáry na chodníku. Končí čára Teo, vynoří se čára Catí. Teď už si je jistá tím, co věděla od začátku: že její ochránkyně vyhrála výběrové řízení s naprosto chabými podklady — nedostačujícím materiálem jen aby se neřeklo. Zapečetěný v obálce a se všemi formálními náležitostmi. Bůhvíjak

dlouho Kápo kolem Cati kroužil. Když Cati chtěla po Anně kopii občanského průkazu, aby jí mohli platit přímo z veřejné pokladny, kdo dělal laskavost komu: Kápo Cati, Cati Kápovi, Cati Anně, Anna Cati? Mezi těmito třemi se vytvářel trojúhelník sil, jež působily vzájemně proti sobě. A největší síla: působení falešné matky na falešnou dceru, motor úplně všeho. Podvod v rovnováze s dalším podvodem.

Středová čára začne být přerušovaná, bílé zlomky rychle následují jeden za druhým. Anna myslí na tiskárnu, na soukromé hodiny. Na Cati, jak ji adoptovala coby absolventku fyziky se znalostmi Freehandu, QuarkXpressu a Photoshopu, to ano, ale s vědomím, že není schopná jakéhokoli uměleckého projevu, v grafickém designu základním. Jakou jinou hodnotu by jí mohla přinést než sílu jména, shodného se jménem ztracené holčičky — moje zlatíčko —, aby jej mohla Cati po zbytek svého života vyslovovat a dostalo by se jí odpovědi? Jako Raquel vyslovovala jméno svého dítěte, Iseme, můj broučku, Cati jí říkala Anno, zlato, drahoušku, ty moje krasavice. Dyť koneckonců todle všechno je i pro tebe... já jsem si fakt myslela, že bych ti mohla nechat zaběhnutý studio, s klientama a se vším... Co by pro ni mohla výměnou udělat, když ne zachránit ji? Holka z tiskárny, jistá Anna, která překousala vlastní pupeční šňůru, utekla bůhví od koho a chtěla osiřet. Cati hodila bezprizorní Anně záchranné lano.

V každém zaměstnání je někdo, kdo musí dělat nezajímavou práci, kterou nikdo jiný dělat nechce. Ukázalo se, že práce, která je nezajímavá, šla nakonec Anně nejlépe, stejně jako by jí nejlépe šla jakákoli jiná mechanicky vykonávaná práce. Čeho se mohl Nel obávat, když to

všechno byl jeden velký podvod? *Děláš moc pěkný věci. To děláš v podstatě Cati.* Nel se nemusel tolik trápit. Všechna křídla přistřižnutá za ty roky, co byli spolu, a dokonce i předtím, si Anna amputovala sama.

„Mně už je zima, jdu z vody.“

„Já tady ještě chvilku zůstanu.“

Nel využívá první letošní solnou koupel. Slunce zašlo za mraky, ve večerní teplé vodě se odráží šedivá obloha. Anna klouže nohama v bikinách a plave ke břehu, tam se na chvíli posadí a nechá se unášet pěnou.

Známa pláž, známý rituál. Zabodnout slunečník do rukojetí tašek, natáhnout ručníky, jeden do paprsků zapadajícího slunce, druhý do stínu. Nohama se svléknout, po hlavě do vody, v hloubce pak znaveně dýchat a sledovat břeh. Anniny nohy obepínají Nelův bok a jeho bystrý zrak se stává jejím zrakem. A mluvit: To bylo teda něco, ten koberec. Pořád ještě myslíš na ten koberec?

Ráno je Němci provedli domem v Costeře. Anna chtěla vidět, jak ho udržují. Správce jí dal na výběr, může ho za rozumnou cenu prodat i s nájemníky drobným střadatelům, kteří už bankám nevěří. Tuto část nechá Anna na Nelovi, aby se cítil zúčastněný. Jde o to prodat jeden dům, aby se mohl zaplatit druhý a zaokrouhlit to odstupným. Lauřin úkol je už víceméně splněn, „Nelovo“ rozhodnutí hned potvrdila: Jasně že jo, ty ťulo, vždyť je to na bydlení, sakra, nakonec všechno, co v tomhle zasraném životě děláme, je proto, abysme měli jeden zasranej čtvereční metr, na kterej bysme mohli spadnout a zdechnout. Měla pravdu: vždyť důvod mladých lidí

v této v zemi, proč vůbec každé ráno vstát, se točí kolem jediného: mít střechu nad hlavou, a pokud to jde, tak i žít.

Anna překročila práh, jako jej překračovala v doprovodu Tea: necítila nic. Interiér vypadal jinak, všude vymalováno namodro. Nábytek je nový, jeho rozmístění je taky jiné. Anna se dotýkala přiček, zatímco ji němec-ký pár provázel místnostmi a Nel pořizoval fotografie pro realitní kancelář. Pěli na dům chválu, jako by jej měli získat právě oni: *Tady tó slunkó rrranó v obyfaku je ušasne*. V obývacím pokoji se hned podívala *tam*. Když tam přišla potají, viděla ten roh oknem a musela si zastínit odraz Tea opřeného o kapotu auta. Bylo to rychlé: na místě pohovky stál na koberci z modré kůže stůl ve stylu Saarinen, Anně se ovšem moc nelíbil. Pořád ještě necítila nic z toho, co čekala. Kuchyň vypadala s novými elektrospotřebiči a sklokeramickou deskou úplně jinak. Taky namalovali kachličky, vytvořili modrou šachovnici. Na koupelnu nahoře se podívala jen zběžně, protože je součástí jejího pokoje. Když jí otevřeli dveře, Nel jí položil ruku na rameno. U stěn vymalovaných růžovou pastelovou barvou byl všechen nábytek bílý. *Tadý studujé naše fnučka*. Nejprve se zdálo, že lavice je nová, ale pak si uvědomila, že ten tvar zná. Když nastoupili do auta, Anna si procházela fotografie a dala za pravdu Teovu závěru, když se viděl na videu z koncertu: Bál jsem se, že se budu cítit trapně, ale nakonec to zas taková hrůza není.

Anna s Nelem si na ručnicích dávají k večeři sendviče, tři sta metrů od vysokoválcového BMW. Domluvili se, že pokud jim bude v noci zima, tak půjdou dovnitř.

„Ty už ten ovocnej salát nebudeš?“

„Je teplý.“

Nel prohrábne tašku a vytáhne jointa, kterého měl schovaného ještě ze své narozeninové oslavy.

„Doufám, že nebude zatuchlej.“

Anna si obejme kolena a nasává aroma, které Nel při výjimečných příležitostech vydechuje. Dokáže si i měšice nepotáhnout — a pak, když může odněkud uzmout marjánku, tak si ji vychutnává, jako kdyby neměl přijít žádný zítřek. A když dokouří, tak nevypadá, že by trpěl neklidem, jako kdyby už nikdy neměla být další. Možná to, co teď cítí, je obdiv, pomyslí si Anna.

„Tobě je zima?“

„Jenom si dám svetr.“

Nel si položí sluneční brýle na lem klobouku a zaostří oči, upřeně se dívá na moře.

„Co se to tam hýbe? No tam.“

Anna vystrčí hlavu z roláku.

„Já nic nevidím.“

„Ježíšmarjá.... Oni tam šukaj. To je matračka, koukej na ten zadek toho chlapa, jak jde nahoru a dolů.“

„Jak můžeš vidět tak daleko?“

„A prc-prc-prc.“

Anna si vymění brýle, ty sluneční nechá na košíku.

„No tak, ty perverzníku.“

„My jsme to na pláži nikdy nedělali, že ne?“

„Nemluv v množném čísle.“

„Jsem jako moje máti, co? *Takže vám se nechce? Takže vy jste nikdy nesouložili na pláži?*“

Napodobení je dobré. Anna se směje a dívá se na Nelův profil. Na zastřiženém rezavém plnovousu se mu objevují bílá místa. Průhledné řasy jsou oslňující. Oči tyrkysově modré, výjimečné a zároveň hluboké, nekoněčně přitažlivé. I když mu tělo za ta léta povadlo, tvář

mu ještě víc zkrásněla, pomyslí si Anna. Je tak zvláštní, jak ho viděla první den, v jejich vesnici, když jí ho Laura představila: Tady tenhle tula je můj brácha a chce se s tebou seznámit, ale bacha na něho, von balí všechny. Zrzek Nel byl exot dokonce i ve městě. Když spolu začali chodit a pod zády mačkat suché klasy, Anna ho tahala za vlasy a kvílela přitom do nebe. Teď už nemá za co tahat, ani si nemůže hrát s umělým varletem, které je příliš tvrdé a Nel ho necítí. Koneckonců bitva s životem vždycky končí porážkou. Ale mezi dvěma porážkami je Nel pořád ještě útočištěm, které Anna potřebuje, a to jí bohatě stačí.

Anna mu přejede rukou po stehně.

„Chceš si zašukat na pláži?“

Je to jen řečnická otázka, takže Anna pokračuje:

„Nejdřív ale jdeme do sprchy.“

Nel je vyřízený do deseti minut, možná i dřív, svalí se vedle Annina těla. Anna se uzavře.

„A co ty?“

„Já dojím ten ovocný salát.“

„A líbilo se ti to aspoň?“

„Jóóó, ježiš... líbilo.“

„No to doufám. Protože mám takový tušení, že tentokrát jsme se trefili.“

Anna se směje. Podle kalendáře by to bylo hodně těsně a gynekoložka jí přece říkala: i když... zažila jsem už mnohem podivnější věci. Když měla Anna Nela na sobě, měla pocit, že mezi úzkými mraky zahlédla letmou jiskru padající Perseidy. Dneska to taky nebude.

„Už se stmívá.“

Nel zklidní dech, leží na zádech, dívá se přitom na nebe a řekne jednu ze svých hlášek:

„Miluju tě čím dál víc.“

Anně se stáhnou hlasivky. Řekla mu ona vůbec někdy, že ho miluje? Teď jí to taky nejde přes pusku, ale on to už určitě ví.

„Vleže to neplatí, abys věděl.“

Teplý vzduch na třídě Raval voní po koření z šavarmy. Nel se znovu podívá na hodinky. Anna si kouše nehty, Nel jí odtáhne ruku od úst.

„Prosím tě, nebuď nervózní.“

Anna se podívá na své mokré červené nehty. Přisune si ke kovovému stolku židli, šaty si stáhne pod kolena. Když před chvílí vycházela z toalet, jeden bílý knírek na ni zavolal *Nazdááár, kráskóóó*.

Domluvili se s Laurou na oběd a podle Nela se o místě nedalo diskutovat, protože nám chce představit kamaráda, se kterým se chystá bydlet v jedné díře na ulici Joaquína Costy. Nel si z toho taky dělal legraci: Nedivil bych se, kdyby nám oznámila, že se bude vdávat, aby dostala pákistánský papíry a mohla vocad' zdrhnout, tady z týhle zasraný zruinovaný země.

Naposledy viděla Anna Lauru v den, kdy ji švagrová načapala, jak se jí hrabe v pokoji. Anna si kouše nehty, schovává si je do dlaní, rozhlíží se kolem. Není ve své kůži. Nel si to vykládá pouze jako další touhu uprchnout: jako před chvílí, kdy se do něj na úzkém chodníku zavěsila a našlapovala, jako by silnice byla z lávy, vyvažujíc přitom rovnováhu mezi línými turisty, vydýchaným vzduchem a záhyby mnohobarevných látek. Padala na ni váha zdí a celý ten *horror vacui* bazarů, výkladních

skříní s mobilním příslušenstvím, nápisy na internetových kavárnách jako z reklam cestovních kanceláří. Nel jí pevně stiskl ruku a řekl: Už jsme skoro tam.

Když se Laura stěhovala, rozloučila se s bytem a s Nalem. Anna byla nejspíš ve studiu. To Laura udělala jistě schválně. Když přišla Anna domů, bylo už všechno uklizené. Zůstala na prahu pokoje a viděla svlečenou postel, čistý odpadkový koš, napůl složený stolek. Na jeho rozložené části ji zaujala drobnost: popelník plný nových bonbonů Sugus, stejně jako první den. Pokud to měl být signál, byla to trefa do černého: nic se tady nestalo, Anno, mír. Ale to nemohla ještě vědět.

„Ty jo, ty jo — jde s Ježíšem Kristem!“

Anně několik vteřin trvá, než se zorientuje. U sochy kočky od Botera rozpřáhne Laura ruce, září ve společnosti vousatého individua, o němž Nel ještě stihne procedit mezi zuby: To budou naši nadšení, až jim doma odslouží mši. Annin smích je pouhým reflexem.

„Nazdár! Čekáte dlouho? To je Nael. Naeli, tohle je Anna. A tady tohle poleno je Nel. Ty vole, Nel a Nael, to mi ani nedošlo!“

Když Nael stiskne Anně ruku, už tím si ji získá: žádný zápach, žádný intimní kontakt vlasových folikulů s pokožkou na tváři. Paradoxně byl Lauřin loket na Annině krku vysvobozením.

„Prosimtě, jak se máš, Anno? A co ty, moulo, co ten pohovor?“

„Jó, dobrý, dobrý, no ale tak uvidíme, že jo.“

„A kdy budete něco vědět?“

To genetické množné číslo.

„Domluvili jsme se, že se po prázdninách zas uvidíme a ještě to proberem.“

Laura vykřikne jako krysa a štěpne přitom bratra do ruky.

„Ještě budeš mít, štěstí, ty zabeďněnče.“

A teď se podívá na Annu.

„Seš kočka, ty jo, ta dovolená vám svědčí.“

Znovu to množné číslo. Možná to Lauřino milé vystupování není pouze projevem zamilovanosti. Možná že Anna nepochopila, jak se naposledy rozešly. V té chvíli narazí Lauřin hlas na hráz.

„Už jste si objednali?“

Druhá rána hráz prorazí.

„Já si dám nějakou vodu s bublinkama, jako bábinka. Mám žaludek na vodě, včera jsme si dáv...“

V Annině hlavě stejný hlas změni tón. To, co už bylo vzdálenou ozvěnou, je znovu tady: Hledalas něco jinýho, co? Řekni mi, co hledáš, možná ti můžu pomoci. Proč nic neříkáš? Tichá jako vždycky, co? To bude asi proto, že toho máš hodně k zamlčování, ne? Anna znovu vidí sebe samu, jak klečí na zemi a odpojuje citlivé okruhy. Lauřin monolog je neutuchající ohlušující déšť, který jí promáčí oblečení: Co hledáš? Flašku? Čeho? Ginu? Vodky? Nebo snad whisky? Tady dovnitř už ses dívala? Pod nos jí strčí lahev od isostaru. Anna si sundá brýle, v pokoji je horko jako v pekle. Vnímá hlas pochoduující v kruhu po malém pokoji. Vnímá jen hlas. Tady ses už dívala? Dveře skříně se otevrou a zavrou, oblečení padá na zem, matrace se nadzvedne. A tady dole? Anebo tady? U kolenou jí přistane deodorant, tuba depilačního krému, stužky do vlasů, zubní kartáček, kabel od počítače. Co pořád mlčíš? Jak ti mám pomoci, když mi nedáš žádnou náповědu? Zpocená a zmrzlá Anna se začne třást. Je to chvění stehenních svalů nad odkrvenými lýtkovými

svaly. Zvedej se, sakra, a podívej se mi do obličeje, jestli v tobě zůstala aspoň špetka odvahy.

Anna si narovнала bolavé končetiny, snažila se neupadnout a její dioptrické oči se octly ve stejné úrovni jako Lauřiny. Laura přešla do nižšího, skoro hladivého tónu a hned nato spustila kolotoč výslechů, na který Anna doteď zapomínala. Jak dlouho se už hrabeš v mejch věcech? To sis chtěla trošku přihnout nebo co? Dole u Pákoše maj v akci Dona Simona, za euro, určitě sis všimla, mám tam jít s tebou? Nebo si chceš dát radši pivko? Protože v ledniče jsou jenom džusíky a Nel na bumbání moc není, co? Proto se ti to líbí, že?

Anna slyšela Nelův hlas, to první léto na vesnici: Tyjo, ježíš, ta ale hodila šavli! A stejný hlas volající na Lauru, ježíšmarjá, čím se to zpráskala?! Hlas, který slyšela jako ve snu: Anno, mám tě odvézt domů? Anno, Anno, podívej se na mě, zvedni hlavu: vezmu tě domů, jo? A doma u otcových bratranců nekonečná nevolnost na posteli, která se s ní houpala jako na vlnách, jazyk ochrnutý, vlasy mokré. Otec na prahu dveří koupelny s očima dokořán. A zas jindy jí Nelovy prsty berou z rukou cacaolat s bacardi, chtěl s ní jít tančit. Já nerada tančím, blbečku. Jó, to se ti bude líbit, pojď. Raz-dva ča ča ča.

Laura v pokoji pokračovala: Pořád si dáváš, co? Když tě brácha nevidí, že?

Anna si rukou zakryla ústa. Na narozeninové oslavě si vzala na starost odnášení poloprázdných lahví. Soukromá oslava za kuchyňskými dveřmi. Brzy ráno se v ospalém a osamoceném bytě oslava opakovala. Už si nedávala pozor, jestli byly dveře dobře zavřené.

Vydržela to mockrát. Měsíc, tři měsíce, někdy půl roku. Celý rok. Pět let. Všechno začalo zhnusením a kon-

čilo pádem na dno. Začalo to znechucením nad prvním lokem z lahve z barové skříňky: holčička schovaná ve skříni, rozpouštějící Bastovu agonii v ohromném zapomnění. Objevila, jak snadno zapomenout.

Od té doby spadla na dno už tolikrát. Po záchodcích na gymnáziu — *Je to jenom hra, ty kozo, prošly jsme si tím všechny* —, po tunelu v zátoce Tancada — *Pssst, buď zticha*. Sestry z Francie, ty, které chodily do lékárny krást kondomy — *Ty vždycky tohle* —, si na schody před dům braly lahve rodičů. Kluci z kempu se taky zapojili. Všechna léta má zahalená mlhou. Jednou ráno se Anna probudila na dřevěné podlaze bungalovu. Pamatovala si na ruku jedné ze sester, z kraje noci, anebo to možná byly čtyři ruce nebo šest. Výbuch vesmíru rukama jiných, a když byla řada na ní, nedokázala vyhovět. Ano, možná byli tři nebo čtyři. Kluci a holky, jejichž kůže vylučovala pot s několika promile. Druhého dne se probudila sama, všichni byli na pláži, a cítila příšerný zápach: pomočila se. Bůhvíjak dlouho takhle ležela. Domů přišla bez kalhotek, osprchovala se a prospala den a půl. Potom zavolala na Nelovu kolej a stvrdila své první už nikdy víc: Už jsem si to promyslela, chci s tebou chodit. To bylo první už *nikdy* víc v řadě tolika dalších.

To, co se stalo v zátoce Tancada, vyžadovalo další zapomnění. Přišla domů, doma byla tma, posadila se do vany a dívala se na svoje kývající se nohy. Potom test na HIV, rozchod, dlouhá dopoledne v Barceloně, než půjde s tátou na oběd. Den poté, co ji Nel přijel navštívit do Dublinu, si u další pinty lékořicové barvy znovu říkala, to bude poslední, odstěhuju se k němu a dost. Zbytek zkoušky ohněm stráví v zemi zkoušek ohněm. Na trávníku v parku Saint Stephen's Green, plném Dubliňanů

opalujících se na dekách, vyslovil svůj příslib nejprve Nel, po něm Anna: Už nebudeš muset jít zpátky k vašim, Ani. A ty taky ne. A koupíme si mléčné dezerty a zákusky ze samošky. Jo, a v lednici nebudeme mít víno. Žádné víno v ledniče.

Nel Annu vždycky zachránil. Dneska já tebe, zítra ty mě. Bylo to bezpečné území. Vždycky když u nich byla Laura na zápasy Barçy, druhý den tam nebyly ani lahve, ani plechovky, ani plné, ani prázdné. Anna si vždycky myslela, že to Nel dělá kvůli sestře. Když přišlo oznámení, že u nich Laura bude nějakou dobu bydlet kvůli postgraduálu, dostala Anna strach. Rozvalí se na pohovce se skleničkou. Naplní lednici. Noc před Lauřiným příjezdem v ní nervózní Anna udělala čistku. Mysl se musela nějak zaměstnat.

Vůbec nečekala, že Laura bude bojovat svou vlastní bitvu: studovat, běhat, sledovat fotbal v televizi, chodit domů na večeri. Vždycky přišla domů na večeri. Snažila se. Někdy hledala záštitu u Nela a věděla proč: No, tak když ty nejdeš, tak já taky ne, paznehte. Možná viděla nedovřenými dveřmi Annu v kuchyni po narozeninové oslavě: výjev tak podobný tomu, co před lety vídala Anna sama. Přesto snad byla uzavřena jakási tichá dohoda, bonbony na stolku v pokoji. Možná šlo o vzájemné popření, které do jejich vztahu vnášelo rovnováhu: ani jedna si nechtěla přiznat, že je na tom stejně jako ta druhá. Když se Anna snažila najít nějakou lahev, zároveň se obávala, že ji najde. Kdyby ji Laura měla konfrontovat — *Tak abys věděla, já taky umím hledat* — a chtěla ji pořádně zmáčknout, mohla by klidně najít něco, co nehledala. Dny ubíhaly a Anna zadržovala dech, dokud Nel nepověsil telefon, dokud se nevrátil domů.

Po Nelově boku přečkala pohřeb otce, pohřeb matky, pohřeb svého vlastního citlivého těla. Přečkala narozeninové oslavy, kávičky, obědky, večírky. Podej mi sklenku, Anno. Ne, já si dám vodu. V ledničce je pivo, jestli chceš. Ne, stačí mi voda. Tolikrát utíkala do knihovny, aby se vyhnula hádkám. Tam si v bezpečné zóně sedla zády k terasám, které byly oknem vidět na druhé straně ulice, a zapnula si počítač. Bez Nela bylo lákadlo zapomnění všude kolem: na schůzích v práci, U Manola, na oslavách Studia 3. Musím tam jít, Cati? Ať tě ani nenapadne nepřijít, zlatíčko! Malá klopýtnutí, která nakonec nad ránem skončí v kanalizaci, dokud své naparfémované tělo neodhodila vedle spícího těla Nelova. Anna byla přesvědčená, že ona nebyla ta, kterou popisovaly terapeutické příručky a internetové diagnózy. Tu druhou Annu dokázala udržet měsíce, roky. A dokázala by ji udržet i déle, nebýt červené čáry: Cati to chce ve čtvrtek oslavit. Říká, ať se hodíme do gala. Do prdele, Anno, vy si myslíte, že když jsem nezaměstnaná, tak můžete rozhodovat za mě? K čemu bylo odolávání. K čemu bylo snažit se o obtížné zapomnění. Vidíš, jak se ti odvděčují? Ta druhá Anna jenom potřebovala nějakou výmluvu, a tu našla. Nemusela být ani lepší, ani horší než ty předchozí, nemusela být ani víc, ani míň odůvodněná než jindy: bylo to, kdy to mělo být, protože měla poznat Tea.

Jak jinak by se jej odvážila oslovit? Jak jinak by se mohla nechat osahávat u vchodu do dvora nějakým akcelerovaným postpubescentem? A taky jak jinak by mohla, tehdy před dvaceti lety, nechat neoprávněně vniknout všechny ty neznámé cizince, kteří vždycky strašně spěchali? Ta druhá Anna neměla ani tolik zábran, ani tolik opatrnosti, ani takovou paměť.

Musel přijít Teo, aby díky němu Anna objevila, že snadno zapomenout se dá i jiným způsobem. *Já nikdy nepiju, nekouřím ani nic neberu. Poslouchám očima. Nemůžu ztratit kontrolu nad zrakem. Nemůžu si to dovolit.* Možná že ta oslava s Cati po tak dlouhé době U Manola nějaký smysl měla: jak jinak by se mohla k Teovi dostat, nebýt toho, že jí vlastní neuvážlivost podala pomocnou ruku? Bylo to menší zlo výměnou za příslib zapomnění bez barvy a bez zápachu. Teď mohla svou mysl zaměstnávat jinými plány, jeden den se mohla nechat unášet rozmary nespoutané touhy a druhý den se mohla umoudřit v radostném pomyšlení na dítě této touhy. Dokonalý přenos energie, přínosný pro všechny zúčastněné. Korelace sil v jednom směru: vidět zrození světa jinýma očima, nejprve vlastníma a potom očima něko-ho jiného.

Neuvědomila si, že se všechno opakuje. U Tea jen přešla od jedné návykové látky ke druhé. Začala jako vždy: s onou nelibou pachutí. Zkus to, zvykneš si. A pak ta vzpomínka na dávku zadarmo. Vypluje na povrch vždyc-ky, když to nejmíň očekává, a už si začíná vybírat svou daň. Jenom na chvíli ho vidět: Tea na schodech koste-la Els Josepets, jak si oživuje pozapomenuté triky na skateboardu. A hned potom jedna malá překážka, která je výstrahou: když ho viděla na ulici s tou blondýnkou. V klidu, nic se neděje. Že míchání není dobrý nápad, to věděla už předtím. A navíc co tam měla Anna co pohle-dávat, když měl přítelkyni, ona si ho přece nechtěla ne-chat. Ta druhá Anna byla provizorní, ta nebyla navždy. *Uvidíme se jenom jednou, chceš — nechceš.* Je to jenom jeden lok, jenom jednou, jenom jedna cesta — a tím to hasne. Kolik sebeklamů se musí zřetězit, aby člověk do-

šel zapomnění? Anna, která všechno počítá, už se mezi všemi těmi čísly ztratila.

Bude to jenom ten den a dost. Jenom ho ještě pár dní vídat a pak konec. Mám to pod kontrolou. U Tea nebyly výmluvy nikdy tak oprávněné: padám do toho, protože on je absolutním zapomněním, protože jeho alchymie mě imunizuje před bolestí. Kdyby ji Teo nedržel za ruku, jak by se mohla odvážit jít znovu tunelem? Kdyby to nebylo pod jeho anestezií, jak by se mohla ještě někdy vrátit do zátoky Tancada? Kde by sebrala odvahu otevřít závoru u vrat svého rodného domu, zastínit okno a pohledem sklouznout do *toho rohu* vymazaného z paměti? Jak by mohla vším tímhle projít tak bezbolestně, nebýt protiléku Teovy rozkoše? Podlehnout jí vlastně dávalo dokonalý smysl.

Ale když jí Teo chyběl, tělo si začínalo říkat o své. Buď o jedno, nebo o druhé. Po celou tu dobu pracovala ve studiu, sama. Dobře, pro začátek bez něj být může, nic se neděje. Samozřejmě, jak jinak, stačí jen chtít, mám to pod kontrolou. Pak zjistila, že Manolo z bufetu už tam nebyl — *Další už ti nenaleju, krásko* —, a Číňani, co o ní vůbec věděli? Udělá výjimku: oslaví to, že se bez Tea cítí taky úplně. Když už překonala rekord, tak o jeden den už přece nejde. Tehdy u oběda na statku se to taky stalo, Nel utužoval pracovní kontakty: Mám ti přinést pivo? Ale prosimtě, vyrábíme to s bráchou, tak nám přece nedáš košem. Nač se bránit. Lidi vždycky mluví, mluví o všem a mluví o ničem, mluví, jen aby mluvili, a Annu naprosto nezajímá, co říkají. Kdyby tak už jednou provždy všichni zavřeli hubu.

Díky brzkému povzbuzení práce ráno ve studiu ubíhala lehce. Když se blížil čas jít domů, mýdlo jí rutinně

drhlo obličej, kartáček dvěstěkrát čistil zuby, mentolový elixír jí vháněl slzy do očí. Její dech zamlžil zrcadlo. Ve výtahu ještě jednu smintku: zapomenout na *tu druhou* skrze očištění. Když byla doma, čištění pokračovalo: vyčistit koupelnu, vyčistit kuchyň, vyčistit vše čisté. Doma, kde bydlí s Nelem, žije jenom jedna Anna.

Ale někdy je byt tak velký. Na Nelově narozeninové oslavě se sešlo třicet pozvaných a každý z nich přinesl dar. V šest ráno padl Nel do postele. Laura se se zíváním zamkla do pokoje, nebyla schopna slova. Anna v sedm ráno, neopatrná, znovu oslavovala, že není těhotná. Protože čas utíká, a kdyby otěhotněla, tak už by bylo po všem, už by to bylo jisté a bylo by to navždy. Protože ona není *to*, co říkají příručky: ona s tím může seknout, kdykoli bude chtít — *tady s tím* — může *tady toho* nechat, kdykoli bude chtít. Já vím, kde jsou moje hranice. A těsně u těch hranic byl možný nový začátek: mít dítě, odejít do ciziny, nebo naopak. Mít po ruce příležitost, jak začít znovu.

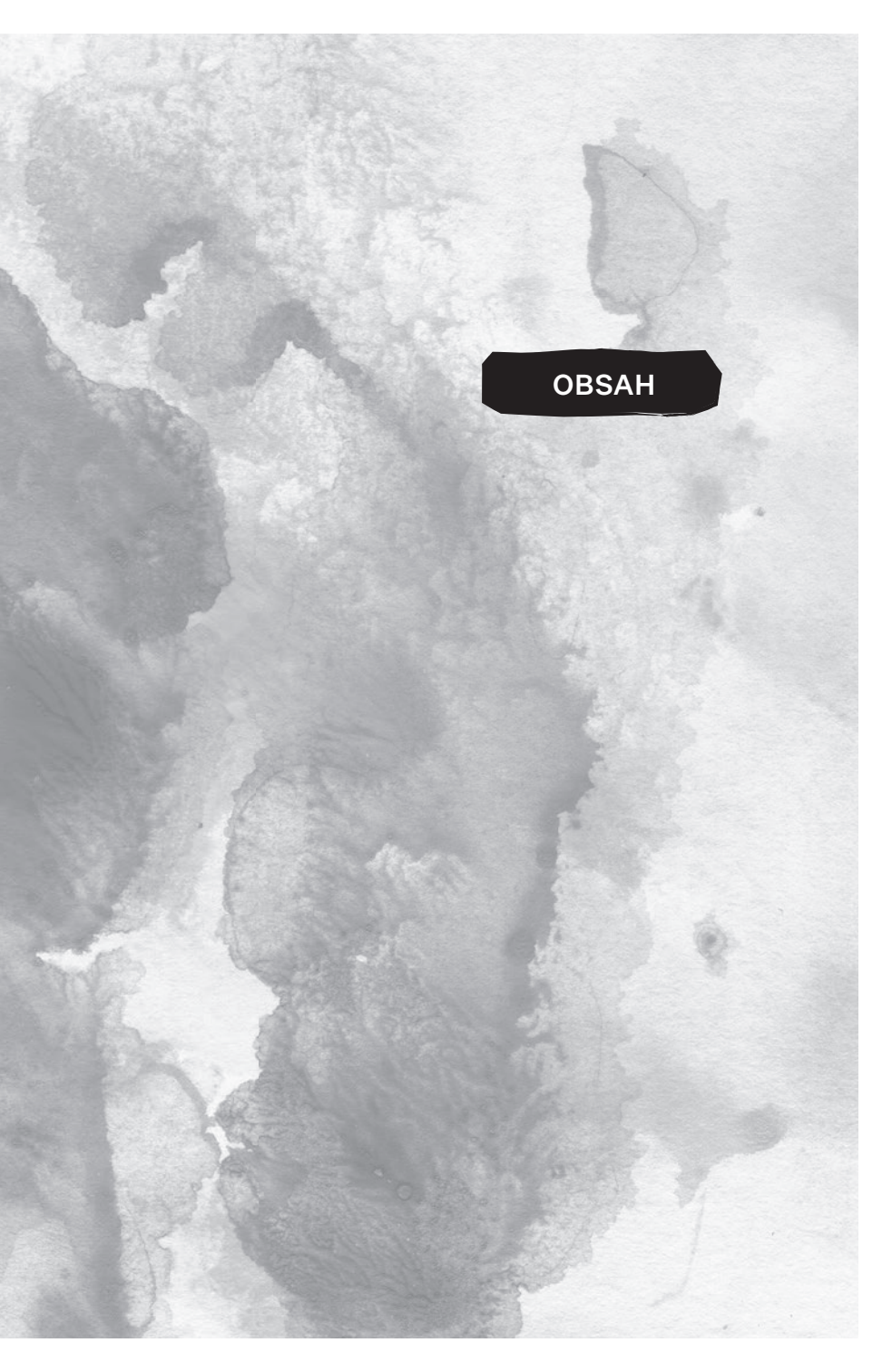
To byly Anniny výpočty. Výpočty, které by byly správné, nebýt obrovského systémového omylu: odporovaly gravitační síle svých černých děr. Proto to *nikdy víc* nebude nikdy přesné. Tak, jak se spletla s tím *nikdy víc* ze slavností v Nelově vesnici — *Anno, zvedni hlavu. Vezmu tě domů, jo?* — nebo to *nikdy víc* v bungalovu — bez kalhotek, pomočená, sama —, tak se mýlila i s *nikdy víc* v případě Tea, pro přátele *fuckera*. Co od Tea očekávala? Že bude před mobilem gestikulovat a dělat scény? Říkáme a píšeme tolik volovin, když víme, že nás ostatní neposlouchají a nečtou. Bude to ještě jednou a konec. Naposledy, konečně. Měla okno, a protože zapomněla na chybu ve výpočtu, síla černé díry se stala absolutní

a znovu ji přetáhla: *Teo, měl bys pro mě šest hodin? Chtěla bych tě vidět.* Teď. Už. Udělej to. Poslat.

Měla se upnout k předchozímu *nikdy víc*: Běž do háje, ty jeden zsranej cucáku. Měla to definitivně ukončit dřív, než se jí kavárna na náměstí Lesseps začala rozostřovat, zatímco si z mobilu mazala kontakt, vzkazy, fotky, vzpomínky na chlapečka, kterého už obehnaná hračka přestala bavit a chtěl si jít hrát s ostatními *chlapci*. Když Anna přišla domů, zavěšená do řídítek, tekla jí zezadu na noze krev. V předsíni cítila na podpatku sandálu malou kaluž. Ani si jí nevšimla. Nel ji ve sprše ošetřil — *Já vím, že tě to pálí. Mám ti to pofoukat?* —, zabalil ji do ručníku a dovedl ji k posteli. Odpočiň si, seš unavená. Ještě jednou. Kolikrát slyšela otce říkat: nevzbud' maminku, je unavená.

Kdyby měla toho večera u sebe víc peněz, možná by nešlo jen o škrábnutí o pedál, ale o srážku s autem, motorkou, autobusem. Možná by se o nehodě ani nezmínila. Protože to je přesně ono, vždycky je to tak: jeden lok, dvacet loků. Ani zima, ani teplo, ani bolest.

OBSAH

Únor		13
Březen		23
Duben		85
Květen		153
Červen		215
Červenec		271
Srpen		331

ta druhá

MARTA ROJALSOVÁ

Z katalánského originálu *L'altra* vydaného
nakladatelstvím RBA La Magrana v Barceloně roku 2014
přeložili Olga Čtvrtníčková a David Utrera Domínguez
Redaktorka Veronika Davidová
Obálka Lucie Zajíčková
Grafická úprava Jitka Rašínová
Sazba písmy Comenia Serif
a Urban Grotesk Jaroslav Bulíček
Tisk a knihařské zpracování
Finidr, s. r. o., Český Těšín

Vydal Host — vydavatelství, s. r. o.
Radlas 5, 602 00 Brno, tel.: 545 212 747
roku 2018 jako svou 1302. publikaci
První vydání. Počet stran 359
e-mail: redakce@hostbrno.cz
www.hostbrno.cz

